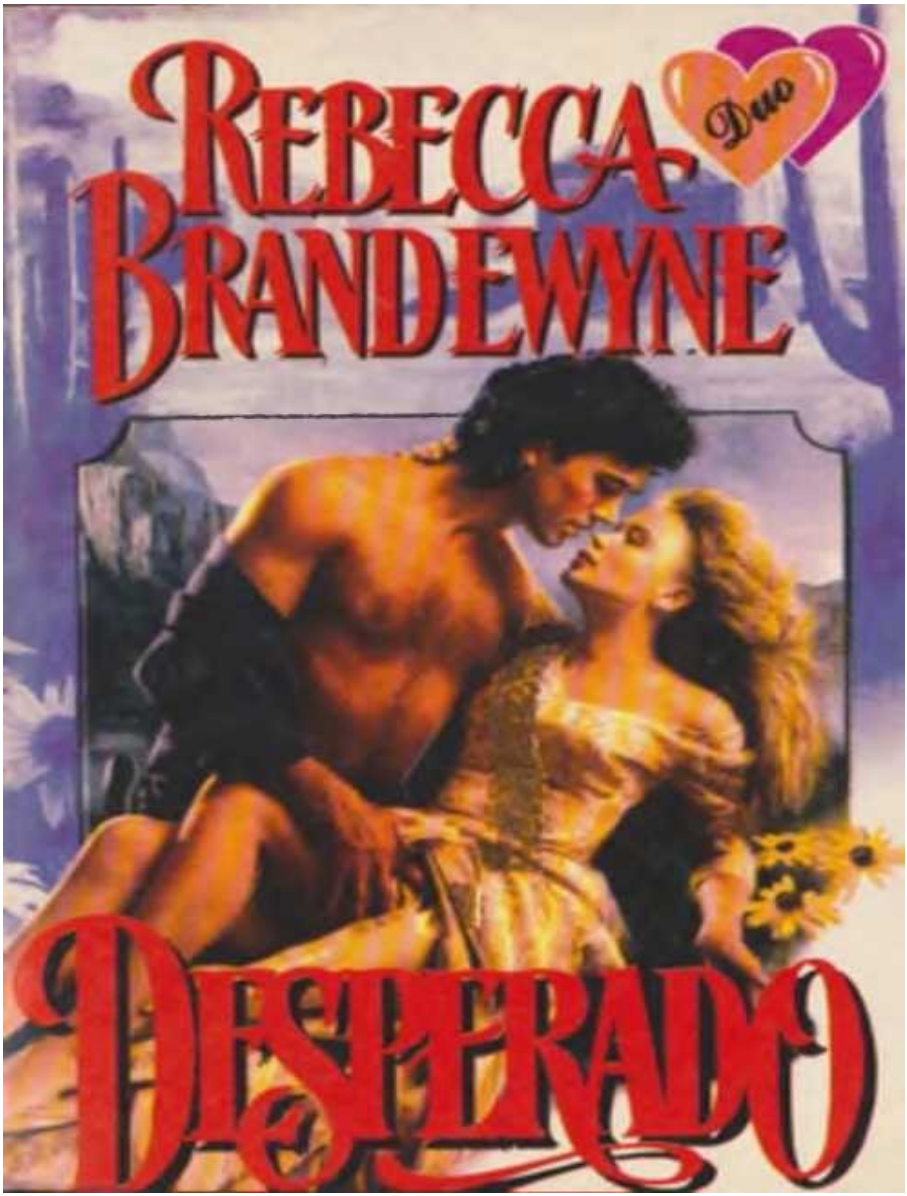

— Vreau să te îmbraci cu astea. Va fi foarte cald azi

şi… rochia ta de nuntă şi corsetul vor deveni sufocante. Ochii Aramintei se lărgiră când văzu cum se uită Rigo la ea, dorinţa faţă de ea arzând în adâncimile de nepătruns ale ochilor lui căprui-închis.

— Araminta… Poate vrei să-ţi trag cu forţa hainele de pe tine! Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, te asigur, pentru că sincer să fiu, să te văd în rochia ta de mireasă îmi displace.

— Pot, pot să mă schimb fără… fără ajutorul tău, bolborosi ea, înfuriată la vederea zâmbetului batjocoritor cu care el îi răspunsese…

În următorul moment, Rigo fu în spatele său, mâinile alunecându-i senzual peste umerii ei înfioraţi. Îi simţi respiraţia caldă pe piele. Strânsoarea degetelor pe braţele ei se întări pentru a o ţine *liniştită când o sărută. Limba lui o mângâia şi o săgeta, trimiţând un sălbatic, fulgerător fior prin întregul ei corp.*

Rigo continuă să-şi strecoare treptat mâinile în deschizătura de la spatele rochiei pentru a se cuibări, prin bumbacul moale, dantelat al combinezonului ei pe sânii plini, rotunzi, trăgând-o spre corpul lui zvelt şi musculos, astfel încât simţi prin fusta largă dura evidentă a dorinţei lui pentru ea. Palmele lui se ridicară şi îi cuprinseră posesiv sânii.

REBECCA BRANDWYNE

DESPERADO

PROLOG

La început luară împuşcăturile drept jocuri de artificii.

Araminta îşi dădu seama că era o greşeală firească. Acum şocul iniţial trecuse, lăsând în urma lui o mânie adâncă şi o teamă mai neagră decât noaptea nunţii ei. Durerile de cap, simţurile amorţite de chinul din suflet şi de prea multă şampanie o făcuseră să dea prea puţină

atenţie, exploziilor strălucitoare care aprinseră cerul nopţii. Zâmbetul ei politicos, artificial, pe care îl purtase de-a lungul întregii ceremonii – ţinute în curte, sub un baldachin alb, ce oferise doar o slabă protecţie împotriva soarelui arzător de Vară – şi-l simţea acum gravat ca o mască permanentă pe faţă. Araminta era extenuată şi dorea ca interminabila zi să ia sfârşit, să facă o baie şi să se culce. Totuşi, continuă dificila prefăcătorie pentru a amina cât mai mult cu putinţă momentul în care va trebui să meargă cu soţul ei. Noaptea ce urma o înspăimânta peste măsură. Pentru un moment, zâmbetul ei se stinse înainte de a reuşi să şi-l recompună. Încercă să-şi mascheze din nou adevăratele sentimente, în timp ce, în tăcere, cu ardoare, se ruga pentru un miracol care să o salveze de nedoritele atenţii ale soţului.

Însă când acest miracol sosi atât de brusc şi neaşteptat, fu la fel de copleşită pe cât se aşteptase să fie de Noaptea nunţii de care se temea atât.

Sunetele cate despicau aerul nopţii nu mai erau detunăturile focurilor de artificii, ci pistoale şi grenade. Acest lucru deveni clar când servitorii mexicani năvăliră fără veste în fastuoasa sală de bal. Acolo erau invitaţii, reveniţi pentru cotilion şi pentru a privi focurile de artificii. Chiar în momentul în care servitorii bolboroseau îngroziţi, ţâşniră şi artificiile în noapte apoi se stinseră. Orchestra tăcu brusc în mijlocul unui vals. Invitaţii care nu văzuseră sau încă nu auziseră servitorii agitaţi. Se întrebau ce se întâmplase. Câţiva oameni – fără îndoială mai ameţiţi decât restul şi nerealizând că ceva nu este în ordine – ridicară din umeri la neaşteptata întrerupere. Cineva făcu o glumă obscenă, de om beat. Fragmente sie conversaţie şi râsete izbucniră din nou ici şi colo. Altcineva vru ca orchestra să reînceapă să chite, apoi vocea ridicată a lui Noble Winthrop ceru cu autoritate atenţie, în timp ce acesta îşi

făcea drum spre estrada pe care era aranjată orchestra. Însă, înainte ca el să poată face vreun anunţ, o ploaie de gloanţe bombardară lungul şir de coloane al porticului de afară, ciobindu-le şi scrijelindu-le, împroşcând sala de bal şi pe invitaţi cu aşchii de arghilă şi plumb. Atunci, strigătele de petrecere dinăuntru se transformară în urlete de groază şi izbucni panica. Crema societăţii texane se metamorfoză în fiare brutale care se împingeau şi se călcau în picioare pentru a fugi de primejdia care ameninţa din întunericul de afară.

Stupefiată, fără a-i veni să creadă, Araminta realiză că noaptea nunţii devenise dintr-odată un coşmar. Rămase şocată în mijlocul sălii de bal, părăsită cu nepăsare de partenerul ei, în vreme ce, ca un vânt sălbatic de nord ce biciuie gemând un copac singuratic, haosul se învolbura în jurul ei. Totul se întâmplase atât de repede încât ea nu părea să împace ceea ce se întâmpla cu faptul că, pentru ea, totul părea să se mişte cu încetinitorul, marginile scenei nebuneşti estompându-se ca cele ale unei viniete.

Acest lucru nu se întâmplă, gândi ea în tăcere. Secolul nouăsprezece, cu raidurile indienilor sălbatici, proscrişii jefuitori, pistolarii profesionişti şi cu seria de războaie turbulente, trecuse. Era 1913. Nimeni nu mai ataca fermele şi în special High Sierra. Nu putea fi real. Şi totuşi, cumva, era.

Conştiinţa pericolului o pătrunse brusc în timp ce era îmbrâncită încoace şi încolo şi apoi împinsă în calea debandadei din sala de bal.

Araminta desluşea acum vag focurile de pistol şi exploziile grenadelor, împuşcăturile de răspuns ale puştilor şi carabinelor oamenilor bunicului ei, tropăitul de picioare încălţate în cizme şi clinchetul pintenilor mexicani, strigătele de îndemn şi urletele de durere şi groază care răsunau în vântul nopţii. În timp ce-i examina pe intruşi,

mintea Aramintei era terorizată de frică, transpiraţia pătrunzând prin ţesătura elaboratelor broderii ale rochiei de mireasă de culoarea aurie a şampaniei. Metrii de material care îi înconjurau mijlocul căzând în falduri vaporoase până la podea, o împiedicau să fugă. Tocul unui pantof i se prinse în tiv. Se poticni şi, pierzându-şi echilibrul, căzu în genunchi în faţa valului de invitaţi ce fugeau. Inima începu să i se zbată, sugrumându-i geamătul înfricoşat. Într-un moment va fi strivită de picioarele invitaţilor! Neputincioasă, ridică braţele pentru a se proteja împotriva zidului de trupuri care o doborau.

Deasupra zarvei, o voce strigă tăios numele ei, Araminta! Apoi, o mână mare, puternică, îşi croi drum prin gloata pentru a se închide ca o cătuşa de fier în jurul taliei ei şi a o smulge de la podea Scăpată ca prin urechile acului, abia simţi durerea când braţul îi fu aproape smuls din încheietură de soţul ei, care o aruncă neceremonios pe umărul său vânjos. Pumnii şi coatele lui croiau drum prin mulţime. O ducea pe Araminta cu uşurinţa cu care ar fi cărat un sac de făină de cincizeci de livre. Pentru prima dată în acea zi, fu recunoscătoare mărimii şi puterii taurine a soţului ei.

Printre şuviţele părului lung, blond, desfăcu! Din ace în timpul agitaţiei, văzu o hoardă de oameni neobişnuiţi – *bandoleros* mexicani – năvălind prin uşile deschise ale porticului cu tot soiul de arme – flinte, carabine, revolvere, pistoale, mucete, cuţite şi banduliere pline de cartuşe. După ce intrară, bandiţii deschiseră focul în sala de bal, trăgând – spre marea recunoştinţă, dar spre totala nedumerire a Aramintei – pe deasupra capetelor invitaţilor, făcând să crească panica. Nimeni nu fu ucis, însă tencuiala şi sticla plouau de pretutindeni când plafonul şi cele două masive candelabre de cristal cu o mie de lumânări aprinse, fură ciuruite de gloanţe. Puţin după aceea, una dintre

corzile groase de mătase de care erau suspendate candelabrele fu nimerită în mijloc şi un candelabru se prăbuşi pe podea. Se zdrobi cu un zgomot asurzitor, împroşcând sticlă şi lumânări în toate direcţiile. Din fericire, nu era nimeni sub el în acel moment, însă câteva dintre lumânările aprinse, rostogolindu-se încoace şi încolo se aprinseră lângă zidul exterior, dând foc draperiilor care atârnau ca nişte cascade poleite de ambele părţi ale fiecărei perechi de uşi franţuzeşti. În câteva clipe, întreaga sală de dans semăna cu un infern; limbile de foc ridicându-se din draperii la nesfârşit, reflectate de oglinzile care arau amplasate pe peretele opus – până când armele înfricoşătorilor bandoleros izbucniră din nou şi din nou şi oglinzile se sfărâmară şi zburară în ţăndări. Fragmentele se risipiră ca nişte scântei de loc pe pardoseala lustruită. Temându-se că incendiul se va întinde asupra întregii case, câţiva dintre invitaţi şi servitorii mai curajoşi alergară sub acoperirea fumului înţepător care umplea sala de bal pentru a smulge draperiile, călcând pe ele pentru a înăbuşi flăcările.

Araminta ameţi. Sala de bal părea să se rotească nebuneşte înaintea înspăimântaţilor ei ochi verzi. Se legăna ca o păpuşă de cârpă în sus şi-n jos pe umărul soţului ei. Încerca disperată să se protejeze cu mâinile împotriva fumului înţepător, închise ochii, tuşind şi expectorând, cu stomacul iritant.

În cele din urmă, soţul ei ieşi cu paşi mari din sala de bal în marele hol de la intrare. Respiră cu uşurare aerul proaspăt.

Femeile fugeau pe rampa curbată a scării spre siguranţa dormitoarelor de sus, în timp ce bărbaţii puneau mâna pe arme şi pe cutiile cu muniţii care fuseseră în graba scoase din rastelul lui Noble Winthrop de supraveghetorul fermei. Araminta observă cu surprindere

cum bunicul ei, furios, stătea în mijlocul holului, blestemând şi împărţind ordine în stânga şi-n dreapta, răcnind din toate puterile. Aruncându-i doar o privire pentru a se asigura că n-a păţit nimic, soţul Aramintei o depuse brutal în capul scărilor.

— Urcă sus, în dormitorul tău, îi comandă el tăios. Încuie-te înăuntru şi nu deschide uşa nimănui!

Încuviinţă din cap absentă, cu ochii măriţi de îngrijorare. Avea nevoie de câteva cuvinte de încurajare, de un gest liniştitor, însă, luând supunerea şi liniştea drept acceptare, soţul ei deja se răsucise pa călcâie şi plecase. Era mireasa unuia dintre cei mai importanţi oameni din Texas; trebuia să se poarte ca atare. Când îl văzu cum se îndrepta spre uriaşa uşă frontală cu ornamente sculptate, Araminta fu sigură că toate gândurile în legătură cu ea zburaseră, pentru a face ioc dorinţei de răzbunare. Acest atac asupra fermei High Sierra – şi încă în ziua nunţii lui – îl lua drept un arogant afront la care trebuia să răspundă cât mai rapid şi mai aspru cu putinţă. Ştiind cruzimea de care soţul său era capabil, Araminta tremură pentru bandiţii care îndrăzniseră să atace domeniul regal al bunicului ei. Apoi, adunându-şi fustele, se grăbi pe scări, oprindu-se pentru a bate la uşile închise din lungul coridorului, amintindu-şi cu întârziere de obligaţiile ei de gazdă, pentru a verifica dacă doamnele sunt în siguranţă, baricadate în dormitoarele lor.

Ajunsă în camera ei, Araminta închise uşa în urma ei şi răsuci cheia în broască. Pentru un moment se rezemă sfârşită de uşă, tremurând şi încercând să-şi recapete respiraţia. Lumina argintie a lunii se infiltra înăuntru prin uşile deschise ale balconului. Auzi cum împuşcăturile şi exploziile de afară se înteţesc şi alergă să privească peste balustrada de lemn sculptat a balconului.

Jos, noaptea era însufleţită de agitaţie şi violenţă.

Flăcările torţelor aprinse în cinstea sărbătoririi nunţii ei pâlpâiau în vânt, făcând să apară şi să dispară siluetele bandiţilor şi ale oamenilor bunicului ei în timp ce schimbau focuri de armă şi aruncau grenade de la adăpostul porticurilor. Strălucirea focurilor luptei rupea întunericul şi, când fumul usturător se ridică şi fu purtat de vânt, Araminta putu vedea corpuri împrăştiate pe pământ şi oameni răniţi care se târau încet, cu disperare spre adăposturi. Se întrebă cutremurându-se câţi dintre ei nu vor supravieţui.

În relativa siguranţă a dormitorului ei, se gândi la motivele atacului haciendei High Sierra. Cei mai mulţi dintre mexicanii care făceau raiduri peste graniţă erau bandiţi şi hoţi de vite, incapabili să deplaseze un astfel de atac direct asupra fermei. Totuşi, ca şi soţul ei, bunicul era un om bogat, puternic şi avea mulţi duşmani răzbunători. Era foarte posibil ca bandiţii să fie mercenari angajaţi de cineva a cărui animozitate, bunicul – ori chiar soţul ei – pe drept sau pe nedrept, s-o fi stârnit de-a lungul anilor. Însă de ce represaliile să vină tocmai acum, în noaptea aceasta, la celebrarea nunţii ei şi cu casa plină de oaspeţi, dintre care mulţi bărbaţi la fel de bogaţi şi de influenţi ca şi bunicul şi soţul ei?

O grindină de gloanţe şuieră spre Araminta, din fericire pe alături, trezind-o din reveriile ei. Brusc îşi dădu seama cât de expusă era pe balcon. Ce nebunie din partea ei să fi ieşit afară! Grăbită, reintră în dormitor, închizând uşile şi trăgând cu greu zăvoarele de alamă. Geamurile începură să zăngăne cu furie, ca şi cum întreaga, casă ar fi fost zguduită, pe punctul de a se prăbuşi. Putu auzi venind de jos, ciocănitul repetat al lemnului izbit în lemn şi realiză că bandoleros lovesc uşa din faţă cu un berbec. Se întrebă de ce. Bandiţii deja intraseră în sala de bal; poate chiar în acest moment cutreierau pe coridoarele casei, comiţând

crime şi violuri.

Araminta nu era laşă. Însă, cum stătea ascunsă în dormitor, deveni mai conştientă ca oricând de feminitatea şi vulnerabilitatea sa. Ar fi dorit să aibă un pistol ori măcar un cuţit. Însă nimic nu era la îndemână în afară de un sfeşnic greu de alamă. Luând arma improvizată, scoase încet cheia din broască şi îngenunche pentru a se uita pe gaura cheii. Holul din faţă părea să fie pustiu, totuşi, chinuită de teamă, nu îndrăzni să deschidă uşa. Tăcută, încordată, rămase nemişcată, aşteptând să capete curaj. Poate cineva avea nevoie de ajutor?

În mod ciudat, Araminta nu se temea nici pentru bunicul, nici pentru soţul ei. Teama şi respectul de care amândoi bărbaţii erau înconjuraţi în Texas îi făcea să pară invincibili. Însă erau invitaţii şi servitorii care trebuiau luaţi în consideraţie şi până să-şi ia locui în ferma soţului, Araminta era încă doamna casei bunicului ei. Era de datoria sa, îşi spuse, să aibă grijă de cei pentru care era responsabilă.

Araminta era atât de absorbită de gânduri încât nu auzi paşii furişat din balconul ei. Acum, unul dintre geamurile uşilor fu deodată izbit violent, lovitura răsunând cu tot atâta putere ca şi o bombă. Se răsuci pe călcâie şi văzu doi bandoleros mexicani stând pe balcon. Cu patul pistolului, unul dintre ei spărgea cioburile de sticlă astfel încât să poată băga mâna înăuntru ca să deschidă uşa. În câteva momente bandiţii vor fi în dormitor! Deprimată, Araminta realiză că sfeşnicul einu-i oferea mare protecţie. Din toate puterile, îl aruncă spre uşă, izbind mâna omului care bâjbâia după zăvor. Răcnind un blestem, îşi trase mâna rănită, privind-o cu furie prin geam. Araminta nu aşteptă să vadă mai mult, ci se întoarse la uşa dormitorului. Cheia! Unde era cheia? Agitată căută pe podea cheia, în timp ce, în spatele ei, zăvorul sări din

încuietoare cu un pocnet sec. Degetele ei apucară cheia chiar în momentul în care bandoleros năvăliră în dormitor. Strigând înspăimântată, Araminta băgă cheia în broască şi o învârti grăbită. Apoi, ţâşnind în picioare, smuci uşa şi alergă afară.

În urma ei, putea auzi bocănitul cizmelor şi clinchetul pintenilor mexicani în timp ce cei doi bărbaţi o urmăreau pe coridor. Aproape le putea simţi căldura respiraţiei pe ceafă. Ştia că are puţine şanse de a scăpa de ei. Abia mai putea fugi; rochia de mireasă o împiedica la fiecare pas. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Nici măcar nu mai avea puterea să strige după ajutor. Izbuti să ajungă la Scara principală. Răsuflând greu, tremurând, se repezi cu paşi mari în josul scării, pentru a se opri pe palierul de la mijlocul primului etaj.

Uşa frontală cedă în cele din urmă izbiturilor berbecului şi, urlând, bandiţii se năpustiră în holul cel mare, tăindu-i singura cale de scăpare.

Tropăind din potcoave prin portalul boltit îşi făcu apariţia un Magnific armăsar negru pătat, călărit de un bărbat îndrăzneţ, frumos, tot atât de întunecat ca şi calul său. Pentru un moment omul şi animalul şovăiră în prag, bărbatul luptându-se pentru a păstra controlul asupra calului speriat, sforăind şi nechezând, dând din cap şi cabrându-se. Copitele potcovite sunau ascuţit pe dalele de teracotă ale holului. Apoi, strigând spre bandoleros, cu puşca ridicată triumfător, bărbatul dădu puţin armăsarul spre capul scărilor.

Privi în sus spre Araminta, care rămăsese nemişcată, ca o stană de piatră. De sub borurile largi ale sombreroului cu ornamente de argint care-i umbrea faţa, ochii lui strălucitori, negri, priveau pătrunzător spre cei ai ei, largi, îngroziţi, verzi. În acel moment, totul din jurul ei dispăru. Simţurile i se încordară. Se concentră asupra prezenţei

bărbatului când, deodată, înţelese scopul asaltului barbar al bandiţilor asupra lui High Sierra. Un zâmbet uşor, care-i trimise fiori îngheţaţi în şira spinării arcui gura senzuală a bărbatului când acesta îi văzu faţa golindu-se de culoare. Apoi, °cu un strigăt sălbatic, îşi îndemnă calul înainte. Scrâşnind din copite, armăsarul se căţără în sus pe scară spre Araminta. Disperată, se întoarse în fugă, însă bandoleros care pătrunseră în dormitor aşteptau în spatele ei pe scară, blocându-i calea spre libertate. Era prinsă. Nu avea unde fugi, nici măcar ceva cu care să încerce să se apere. Putea doar sta acolo, pe palier, în timp ce omul şi animalul veneau spre ea.

Când bărbatul se aplecă să o cuprindă, Araminta se gândi că figura sa dură, batjocoritoare, era îndulcită de o urmă de admiraţie şi regret; însă imaginea fu fugară şi ea crezu că trebuie să fi fost o iluzie creată de lumina lumânărilor şi de umbre.

Braţul lui stâng se închise ca o bandă de oţel în jurul taliei ei zvelte, trăgând-o în sus şi aşezând-o cu fermitate în faţa lui pe şea – cu toate că ea se lupta cu sălbăticie, orbeşte, lovindu-l cu pumnii peste cap şi umeri până când strânsoarea braţului lui crescu, tăindu-i răsuflarea şi oprindu-i zbaterea zadarnică. El murmură ceva în spaniolă Araminta nu înţelese cuvintele – apoi râse încet la urechea ei. Respiraţia lui caldă o făcu să se înfioare de frică şi de o ciudată excitaţie care îi provocă dezgust şi ruşine.

— *Vamonos*, îşi îndemnă cu asprime oamenii, fluturând poruncilor carabina. *Vamonos*, *Compadres*! *Montad vuestros caballos*! *Cabalguemos*!

Câteva momente mai târziu, galopau prin întuneric pe drumul din pământ tare care-i îndepărta de High Sierra. Vântul răcoros al nopţii usca lacrimile care udau neîncetat obrajii Aramintei. Braţul banditului o încleşta puternic, apăsând-o cu familiaritate de el, într-o ameninţătoare

promisiune de viitoare intimitate. Ferma rămânea departe, în urma lor. Deasupra, o stea căzătoare fulgeră ca un glonţ de argint pe cerul albastru ca praful de puşcă – o prevestire rea pe care Araminta deja o înţelese.

Urma să îşi petreacă noaptea nunţii cu cel mai înverşunat duşman al soţului ei.

Capitolul 1

În timp ce privea pe fereastra compartimentului particular câmpia unduitoare din faţa sa, Araminta Winthrop, care în ultima vreme locuise în New York, nu ştia dacă să se bucure sau să-i pară rău că trenul cu care călătorea se îndrepta spre vest şi nu spre est. Încă nu era sigură dacă luase hotărârea care trebuia cu privire la telegrama bunicului ei. Pentru a suta oară de când îşi începuse călătoria, scoase din poşetă plicul pe care îl păstrase şi citi singura coală de hârtie din el. Era cordială atât cât putea fi o telegramă şi, motivele bunicului ei de a o chema în Texas erau cu siguranţă plauzibile. Totuşi, Araminta nu putea scăpa de supărătoarea îndoială care o chinuia.

Noble Winthrop, bunicul ei, era un baron al pământului şi un rege al cirezilor, unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din statul Texas şi influenta sa se întindea chiar şi în capitală. Când îl văzuse ultima dată era o copilă, astfel încât, Nu şi-l putea aminti decât vag. Chiar şi aşa, teama şi aversiunea pe care vagile ei amintiri le generau erau atât de clare şi reale ca şi cum ar fi fost palpabile. Şi-l amintea ca pe un bărbat înalt, cu un creştet chel, înconjurat de o bordură de păr alb, tăiat scurt, cu sprâncene albe, stufoase şi mustaţă, nas acvilin şi ochi de un cenuşiu întunecat ca al ţevii de puşcă, atât de duri şi pătrunzători încât privirea lor era straniu de asemănătoare cu cea a unui şoim. Nu fusese niciodată ataşat de copii, deşi un nepot fără îndoială că i-ar fi atras

atenţia şi poate chiar afecţiunea. Însă nepoata sa atrăsese doar dispreţuitoarea sa indiferentă, Araminta fusese mulţumită că el îi dăduse chiar şi foarte puţină atenţie şi, ştiind cât de irascibilă este dispoziţia sa, avusese grijă să nu-i stea în cale.

Cea mai vie amintire despre bunicul ei era din ziua în care el şi singurul său fiu, Preston, tatăl ei, se certaseră pentru ultima dată. Araminta, care avea doar şapte ani în acea vreme, nu înţelesese teribila ceartă pe care o surprinsese fără să vrea. Ştia doar că, după aceea, papa le luă pe ea şi pe mama şi plecă de la High Sierra ca o vijelie, jurând să nu se mai întoarcă niciodată. Doar mulţi ani mai târziu Araminta înţelese cuvintele sarcastice schimbate între tată şi fiu în acea zi crucială şi pricepu că mama ei nu mai putea avea alţi copii, înăbuşind astfel obsesiva dorinţă a lui Noble Winthrop de a întemeia o dinastie prin fiul său. Chiar şi acum, când închidea obosită ochii, Araminta putea auzi discuţia dintre tată şi fiu sunându-i în urechi, făcând-o să se înfioare ca şi cum ar fi fost din nou copil: *Ar fi trebuit s-o alung pe neproductiva ta mamă sau să divorţezi tu de soţia ta când ai aflat că nu mai poate face copii*. *Preston, la naiba cu toate femeile astea palide la faţă, strâmte în şolduri*! *Nefolositoare pentru prăsilă*! *Am încercat să-ţi spun asta când te-ai însurat cu Katherine, dar nu m-ai fi ascultat – nu, domnule*! *Credeai că ştii tu totul*! *Nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu, fiule*. *Nu te martiriza pentru o femeie*. *În cele din urmă ajung să te dispreţuiască*. *Pentru numele lui Dumnezeu*! *Toate pisicile sunt negre noaptea, nebunule*! – erau doar câteva dintre formulările insultătoare pe care Noble le urase către fiul său în acea zi. Însă Preston Winthrop îşi iubea soţia şi refuză cu încăpăţânare să se despartă de ea, preferând în loc de aceasta să fie izgonit de la High Sierra pentru totdeauna şi dezmoştenit pentru a se fi împotrivit

dominatorului său tată.

Ştiind că braţul răzbunător al lui Noble poate ajunge până departe, Preston îşi duse mica familie cât de departe putu de Texas, la New York City. Avea o moştenire de ia mama sa moartă, de care tatăl său nu îl putea în mod legal lipsi. În plus, firea sa era de aşa natură încât uşi care ar fi rămas ferm închise în faţa altuia, lui i se deschideau, Nu era lipsit de agerimea tatălui său şi, cu timpul, Preston prosperă prin numeroasele investiţii şi participări în diferite întreprinderi, reuşind cu adevărat să pună bazele unei averi proprii, permiţându-şi să le ţină în lux pe soţia şi fiica sa. Astfel că familia, în ciuda faptului că era neliniştită uneori la gândul unor eventuale comploturi răzbunătoare ale lui Noble, era înstărită, fericită şi unită. Atunci, tragedia lovi pe neaşteptate. Plecaţi veseli într-o seară de la o petrecere, părinţii Aramintei îşi găsiră moartea într-un accident de ascensor, lăsând-o pe fiica lor orfană la doisprezece ani. Dar, ca şi cum lovitura pe care o suferise nu era îndeajuns, ea află curând de la bunicul ei şi de la agenţii care veniră de la New York City, că majoritatea valorilor tatălui ei constituiau garanţii pentru diferite împrumuturi de afaceri, care fură cu promptitudine cerute la moartea sa. Când toate afacerile lui Preston Winthrop fură rezolvate spre satisfacţia bancherilor, investitorilor, a acţionarilor, a avocaţilor şi a contabililor, Araminta fusese lăsată realmente fără un ban, dependentă de bunicul ei, care îi deveni tutore legal.

Copleşită de şoc şi de durere, simţi un profund sentiment de uşurare când, în loc să insiste ca Araminta să-l însoţească înapoi la High Sierra, Noble o înscrise la şcoala internat din partea de nord a New York-ului. În ciuda tratamentului său morocănos, însă amabil, Araminta nu se putu opri de a-l considera responsabil de moartea părinţilor, îl ura şi nu dorea să-l mai vadă sau să mai audă

de el vreodată.

Dorinţa el fu parţial îndeplinită pentru că bunicul nu o vizită niciodată în toţi anii pe care îi petrecu la şcoală, cu toate că daruri adecvate, fără îndoială alese de eficientul său secretar, Mr. Gideon. Soseau la ziua ei de naştere şi de Crăciun. În afară de toate aceste gesturi, bunicul ei nu manifesta, după câte ştia Araminta, niciun interes real faţă de ea, lucru pentru care era mai mult decât mulţumită. Nu ştia că din ordinul lui, în mod regulat, îi erau făcute rapoarte detaliate despre ea în fiecare trimestru de către profesori şi de către agenţii săi. Totuşi, în ciuda propriei voinţe, nu se putea opri din a se gândi, în special în vacante, că ar trebui să se intereseze de ea. Nu conta ce caracter avea, era totuşi singura ei rudă în viaţă, iar ea era singuratică şi nepopulară la internat.

Acum, după absolvire, Araminta putu vedea că ea însăşi era vinovată pentru multe din suferinţele de la şcoală. După moartea părinţilor, se retrăsese în ea însăşi, izolându-se de fetele care încercaseră să devină prietene cu ea. Mai târziu, deşi nu era lipsită de tărie de caracter, era sfioasă, reticentă şi ezita să iasă în evidentă, convinsă că ar mai putea şterge ceva din reputaţia pe care o căpătase în mod nedrept, de a fi o snoabă distantă. Supărată şi rănită de desconsiderarea şi ironiile colegelor de şcoală, de respingerea răuvoitoare a încercărilor ei de apropiere, se retrase cu mândrie în sine, concentrându-se asupra studiului. Luă cele mai mari note din clasă, ceea ce, din nefericire, o înstrăină şi mai mult de celelalte fete. Îşi spuse cu înverşunare că nu-i pasă. Însă, după absolvire, Se bucură din inimă să părăsească şcoala de fete a lui Mrs. Standish pentru a locui în New York City, singurul loc pe care-l considerase vreodată ca fiind cu adevărat casa ei.

Era o decizie lăudabilă însă temerară pentru o tânără care abia împlinise optsprezece ani şi e făcu fără ştirea,

aprobarea sau ajutorul bunicului ei. Era hotărâtă să întrerupă pentru totdeauna legăturile dintre ei decât să se supună arogantei lui cerinţe ca, după absolvire, să se întoarcă la High Sierra. Sunt adultă, îşi spuse Araminta. El îşi făcuse datoria faţă de ea. Acum nu-i mai datora nimic şi nu voia nimic de la ei. Ca şi tatăl ei, îşi va croi propria cale în viaţă. Scrisul şi desenul fuseseră domeniile ei forte la şcoala internat. Era decisă să-şi folosească aceste calităţi pentru a deveni jurnalistă. Voia să fie independentă, să-şi creeze un nume şi o carieră. Însă, în 1912, într-o epocă în care doamnelor li se cerea să se ocupe doar de casă şi de copii, o femeie care proceda astfel îşi asuma mari riscuri din partea pragmaticilor bărbaţi, lipsiţi de conştiinţă, care controlau industriile naţionale, inclusiv ziarele şi revistele.

Sexul, frumuseţea şi tinereţea Aramintei erau împotriva ei din start. Singură, fără protecţie, disperată după o slujbă, era o pradă uşoară pentru secături – şi Nefr York City nu ducea lipsă de ele.

Dacă Miss Winthrop ar binevoi să poftească în camera din spate, câteva aranjamente reciproc avantajoase n-ar putea fi oare tăcute?

Naivă, prima dată când solicită un post, Araminta înghiţi această amăgitoare momeală. Întotdeauna până acum fusese protejată împotriva asprelor realităţi ale vieţii; mai întâi de către părinţii ei, iar mai apoi de profesoarele de la şcoala internat şi învăţată să creadă în fireasca onestitate, bunătate şi amabilitate a oamenilor. Pe bunicul ei, ori de câte ori se gândea la el, îl eticheta drept anormal, o ciudăţenie a naturii, înveninat de vreun element necunoscut şi, fiind mărinimoasă şi cu frică de Dumnezeu, considera că merită mai degrabă milă şi iertare decât dispreţ.

Până acum nu suferise încă nicio deziluzie crudă. Rănile pe care le suferise, deşi dureroase, în cele din urmă

se vindecaseră, lăsând-o doar puţin tristă şi tulburată, când stăruia mai mult asupra cicatricilor. Acest lucru nu se întâmpla totuşi adesea, pentru că Araminta avea acea vioiciune specifică tinereţii; în plus, inerenta sa credinţă şi curajul o susţineau, întărindu-i convingerea că, în final, binele întotdeauna triumfă asupra răului.

Atunci, când se duse în prima cameră din spate de pe Newspaper Row, abia scăpă de viol. Fu înspăimântată şi dezgustată de avansurile libidinoase. Bărbatul care o asaltase era un ticălos, un escroc, lipsit de morală şi de decenţă. Nu va mai întâlni niciodată pe cineva din aceeaşi speţă. Câteva săptămâni mai târziu, ştiu cu amărăciune, că toate promisiunile ei de angajare erau la fel de amăgitoare; niciun bărbat n-o va lua în serios ca reporter. Mâinile bâjbâitoare, propunerile îndrăzneţe, insultele crude, privirile pofticioase şi, rareori, sfaturile bine intenţionate, însă descurajatoare pe care le îndurase în timp ce-şi căuta de lucru – o convinseseră de acest lucru, ca şi de infamia înnăscută şi natura lipsită de scrupule a tuturor bărbaţilor.

Şi New York-ul contribui ia această trezire la realitate – nu mai era deloc oraşul pe care-l vedea din siguranţa şi splendoarea impresionantului conac şi a elegantei trăsuri pe care le deţinuse tatăl ei, ci un aglomerat, înspăimântător loc al ameninţării, mizeriei, sărăciei şi al foamei. Deşi Araminta strânsese fiecare cent din banii de buzunar pe care bunicul îi trimisese trimestrial la internat, economiile se subţiaseră până la un nivel alarmant cât timp stărui să-şi caute o slujbă corespunzătoare.

În cele din urmă, fu silită să accepte un post de secretară la un mic ziar cotidian, Record. Directorului, un irlandez inimos pe nume Liam O’Grady, i se făcu milă de ea şi o angajă pentru diverse munci: comisioane, adusul cafelei, ascuţitul creioanelor. Uneori ajuta la primirea

anunţurilor de mică publicitate şi la corectură. Într-o bună zi, când avea deja cam trei luni de lucru la editură, Liam îi permise să-şi realizeze visul şi să devină cu adevărat jurnalistă, scriind scurte articole mondene despre modă, mâncăruri şi subiecte stufoase pentru pagina femeilor, care apărea de două ori pe săptămână. Pentru toate acestea, Araminta era plătită cu şapte dolari pe săptămână – care erau tot ce-şi putea permite Liam. Dar, într-o epocă în care un bărbat primea mai puţin de cincisprezece dolari pe săptămână pentru şaizeci de ore de lucru şi mulţi oameni erau şomeri, se socotea norocoasă să-i obţină. Totuşi, se întâmpla uneori să nu fie suficient pentru a-şi acoperi sărăcăcioasele cheltuieli şi atunci era forţată să intre în puţinul rămas din economiile ei.

Locuia într-o încăpere mai mică decât dulapul în care-şi ţinea hainele în conacul tatălui ei, într-o casă dărăpănată a unui proprietar de mahalale care se învârtea prin cercurile societăţii căreia aparţinuseră Preston şi Katherine Winthrop.

Deşi Araminta detesta violenţa, fu repede nevoită să înveţe cum să se apere singură contra lepădăturilor din New York City. Purta tot timpul în poşetă un press-papier greu şi o umbrelă solidă pentru a respinge pe oricine ar fi îndrăznit să o acosteze; şi, după ce, înspăimântată dar hotărâtă, lovise cu geanta pe doi ticăloşi şi cu umbrela cu vârf ascuţit, împunsese pe altul, cei mai mulţi dintre bărbaţii din cartierul ei o ocoleau. Purta cele mai simple şi mai funcţionale haine pe care bunicul ei i le trimisese la Şcoala de fete a lui Miss Standish, accentuându-le neatractivitatea. Îşi prinse părul lung şi blond într-un coc sever şi purta o pălărie veche, ponosită, cu boruri largi. Atunci când călătorea cu tramvaiul spre Printing House Square, la capătul de nord al lui Park Row, unde erau situate cele mai multe dintre ziarele din oraş, ţinea mereu

capul plecat. Aceste precauţii îi dădeau un plus de siguranţă.

Atât de atentă era Araminta să nu atragă asupra ei atenţia şi atât de grijulie în a ocoli vechii prieteni ai părinţilor ei, încât le luă câteva luni agenţilor lui Noble Winthrop să o localizeze – luni în care, clocotind de furie – o blestema şi se îngrijora că este moartă, pierdută pentru totdeauna şi că cea mai dragă speranţă a lui era spulberată. Considerând că unicul scop al femeilor e de a satisface dorinţele bărbaţilor şi de a le da moştenitori, după ruptura cu fiul său, într-adevăr, uitase de existenta Aramintei. Totuşi, când o văzuse cu ocazia aranjamentelor pentru înmormântarea părinţilor şi pentru propriul ei viitor, îl izbise faptul că, la doisprezece ani, fata promitea să înflorească într-o femeie de o deosebită frumuseţe; şi pentru prima oară, îi trecu prin minte că i-ar putea fi la urma urmelor de oarecare folos. Finul său, Judd Hobart, în câţiva ani va avea nevoie de o soţie; şi până atunci, dacă planul lui Noble va da roade, Araminta va fi numai bună de măritat şi, înzestrată cu considerabila sa avere – un premiu pe care orice bărbat cu un strop de sânge în vine şi lăcomie în suflet îl va dori cu înfocare. Prin finul şi nepoata sa visa Noble să-şi pună bazele dinastiei la care râvnea de mult. Nu trebuia să facă nimic decât să aştepte ca Araminta să crească şi, în acelaşi timp, să facă din când în când câte o subtilă aluzie familiei Hobart.

— Că Araminta ar avea curajul să-l sfideze, să nesocotească instrucţiunile lui de a veni în Texas după absolvirea şcolii şi să fugă înainte de sosirea la New York a celor doi slujbaşi pe care îi trimisese s-o aducă acasă, nu-i trecuse niciodată prin minte lui Noble. Însă avea o oarecare admiraţie fată de curajul şi hotărârea fetei şi interesul în legătură cu ea crescu. Aşadar, ca şi tatăl ei, îndrăznise să se răzvrătească împotriva lui, nu-i aşa? Acest

gând nu-i displăcu întru totul, pentru că finului său, Judd, îi plăceau mai mult fetele energice decât cele docile. Totuşi, Araminta trebuia să afle că oricât de mult s-ar zbate, va fi înfrântă, înşeuată, îmblânzită şi – mai curând sau mai târziu – călărită ca oricare altă femeie.

Însă când agenţii săi dădură, în sfârşit, de urma nepoatei sale şi raportaseră despre locul în care se află şi activităţile ei, Noble îşi dădu seama de faptul că ordinul lui de a veni acasă fără să-i fi cerut acordul o determinase să fugă. Din acest motiv, cel puţin, ea nu se va întoarce niciodată la High Sierra din proprie voinţă. Neînduplecat, se apucă imediat să-i elimine posibilităţile alternative. Dacă Araminta dorea să îl provoace, va descoperi curând că era un oponent de temut.

Fu întreprinsă o minuţioasă investigaţie asupra lui Liam O'Grady. Mai târziu, într-o seară, la scurt timp după ce toate cercetările necesare fură terminate, Liam fu vizitat de către unul din agenţii lui Noble; i se sugeră cu politeţe că ziarului Record i-ar fi mai bine fără Araminta Winthrop printre angajaţii săi. Informaţiile despre beţiile lui Liam, numeroasele sale datorii de joc, indiscreţii despre diverse cheltuieli cu târfe şi prietenii cu unele personaje dezagreabile fură întâmplător menţionate. I se făcură aluzii că nu ar fi doar jenant pentru editor dar şi dezastruos pentru ziar, dacă cei care publicau reclame ar afla de viaţa sa privată foarte colorată.

Liam era speriat. Îi părea rău pentru Araminta. Dar nu era un nebun şi mai avea şi-o nevastă şi patru copii de întreţinut. Incapabil s-o privească în ochi, îi înmână decizia de demiterea două zi dimineaţă, criticile sale murmurate despre muncă nesatisfăcătoare şi atitudine de sufragentă sunând neconvingător chiar şi pentru el. În adâncul inimii spera ca într-o zi ea să-l înţeleagă.

Araminta era distrusă. Îl privise pe Liam nu doar ca

pe un părintesc binefăcător, ci şi ca pe un prieten. Nu putea înţelege brusca sa schimbare; ce făcuse ca să-şi atragă nemulţumirea lui? Însă, în curând realiză că nicio contrazicere sau pledoarie nu îl va determina să se răzgândească. Rănită, îşi adună toate lucrurile şi plecă. Timp de mai multe ore, colindă fără ţintă străzile înainte de a se îndrepta spre casă. Acolo, administratorul apăru imediat la uşa Aramintei pentru a o informa că i se mărise chiria. Suma săptămânală care i se cerea de acum înainte era atât de mare încât i se tăie răsuflarea; nu ştia cum ar fi putut-o plăti chiar dacă ar fi avut o slujbă.

Fu cuprinsă de o adâncă disperare. Ştia că existau prea puţine şanse să obţină un post la alt ziar. Un post de guvernantă presupunea să ia contact exact cu cercurile acelei societăţi pe care căutase să o evite şi se simţi distrusă la gândul de a fi obligată să ceară mila prietenilor şi cunoştinţelor părinţilor ei. Astfel că tot ceea ce, în mod realist îi rămăsese, erau fabricile, unde femeile lucrau douăsprezece ore pe zi sau mai mult, şase zile pe săptămână, îmbătrânind înainte de vreme şi murind la scurt timp după ce tinereţea lor trecuse. Condiţiile improprii de muncă le distrugeau plămânii şi le răpeau puterile; monstruoasele maşini la care lucrau le prindeau părul, braţele sau fustele şi îşi trăgeau victimele neajutorate într-o copleşitoare aglomerare de ciocniri de pistoane şi scrâşnet de motoare. Araminta nu voia nici măcar să se gândească la femeile care se vindeau zilnic în bordeie şi pe la colţurile străzilor.

Câteva zile mai târziu, chiar când era pe punctul de a fi evacuată din mica ei cameră, sosi telegrama bunicului ei. Era dezamăgit că preferase New York-ul Texasului, citi ea. Era un om bătrân şi singur. Fiecare dintre ei era singura rudă în viaţă a celuilalt. Nu eră drept ca ei să nu fie o familie. Era timpul să îngroape trecutul. Dacă Araminta şi-

ar reconsidera decizia de a se întoarce la High Sierra, Noble ar primi-o cu braţele deschise.

Cu vaga speranţă că va veni, aranjase ca ea să poată scoate un cec de la banca din New York City. Suma va fi arhisuficientă pentru a acoperi închirierea unui compartiment particular de tren, orice accidentale cheltuieli de călătorie şi orice alte necesităţi. În acel moment, telegrama bunicului îi păru Aramintei ca un adevărat dar al cerului.

Acum, în compartimentul particular al trenului care o purta spre vest, se întrebă din nou de unde ştiuse bunicul ei unde se găsea şi medita la strania coincidentă – pierderea slujbei, creşterea chiriei, urmate imediat de telegramă. Evident, bunicul ei trebuie să fi angajat agenţi care s-o găsească. Ghicise oare că ea nu s-ar întoarce de bunăvoie la High Sierra şi manipulase concedierea ei de la Record sau mărirea chiriei pentru a o forţa? îşi reaminti modul în care Liam îşi studia cu atenţie pantofii – ca şi cum mintea şi îi era ruşine de el însuşi – atunci când îi spusese că nu mai era angajata ziarului! Fusese el constrâns în vreun fel oarecare s-o dea afară? Şi locuinţa… Ea ştia din discuţiile cu ceilalţi din clădire că, în aparentă, camera ei fusese singura scumpită. Mai mult, scăpase observaţiei Aramintei că bunicul ei nu se oferise să o sprijine financiar cât timp va continua să stea la New York City, că generozitatea sa era legată de venirea ei în Texas. Însă de ce i-ar fi păsat lui ce se întâmplă cu ea? Era adevărat că după moartea părinţilor, nu se eschivase de la îndatoririle faţă de ea. Dar, chiar şi aşa, el nu făcuse niciun efort de a o vedea în toţi aceşti ani. Cele câteva rânduri primite de la el la aniversarea zilelor ei de naştere şi de Crăciun nu aveau niciun cuvânt de dragoste sau de afecţiune. Deci, era posibil ca groaznicele încurcături în care se aflase subit să se datoreze lui. Care era motivul ce l-a determinat să ia

astfel de măsuri? De ce era nevoie de prezenţa ei la High Sierra? Într-adevăr, niciunul, gândi Araminta. Era un om bătrân. Probabil voia, cu adevărat, doar să îndrepte greşelile din trecut, să se asigure că atunci când va muri, va putea sta cu conştiinţa curată înaintea Creatorului. Sosirea telegramei lui în acele momente disperate era un capriciu al sorţii? Probabil că ea, aşa cum pe jumătate începuse să se convingă, îşi lăsase imaginaţia să rătăcească, văzând umbre acolo unde nu existau.

Lunile petrecute la New York City lăsaseră urme. Şi Araminta era conştientă de acest lucru. Deseori flămândă, pierduse în greutate; cercuri vineţii de oboseală îi întunecau ochii, pentru că niciodată nu dormise ca lumea în camera ei ieftină. În ciuda reticentei fată de bunicul ei, ea admise că, în acest moment, gândul de a se hrăni bine, de a fi îngrijită într-o casă plină de servitori şi de a fi în siguranţă în patul ei noaptea, era o minune. În ciuda faptului că eşuase lamentabil în încercarea ei de independentă, că se simţea ca şi cum ar fi trădat memoria părinţilor ei întorcându-se la High Sierra, Araminta era conştientă în adâncul sufletului ei de mulţumirea că nu se va mai trezi la patru dimineaţă pentru a se pregăti de o nouă zi, lungă şi extenuantă în New York City.

Oftând din greu, începu să contemple câmpiile unduitoare. Orice va fi să se întâmple, hotărârea fusese luată şi nu exista cale de întoarcere, în curând trenul va ajunge în staţia de la El Paso, unde o va aştepta bunicul ei.

Capitolul 2

Zguduindu-se şi scrâşnind, trenul opri pe peronul gării din El Paso. Pentru moment Araminta nu se ridică, ci continuă să privească pe fereastră, încercând să-şi liniştească zbuciumul inimii. Deveni foarte neliniştită – simţea că destinul ei se va schimba. Această perspectivă o entuziasma şi o neliniştea în acelaşi timp. Nu se simţise

aşa nici măcar după absolvire şi plecarea ei la New York City. Într-adevăr, scurtele ei luni de independenţă i se păreau acum nereale şi asemănătoare unui coşmar. În sfârşit, adunându-şi lucrurile, coborî pe platformă, rotindu-şi privirea în căutarea bunicului ei. Nu îl văzu. În schimb, mergând cu paşi mari spre ea îl zări pe secretarul lui, Mr. Gideon, care îl însoţise pe bunicul ei în New York City când părinţii ei muriseră. Araminta nu ştia dacă să fie uşurată sau indignată că bunicul nu venise s-o întâmpine. Dacă i-ar fi păsat cu adevărat de ea, cu siguranţă că ar fi trebuit să fie aici însă nu trebuia să se grăbească să-i judece. Dorea ca relaţiile dintre ei să pornească fără prejudecăţi şi probabil că avusese motive justificate pentru absenta sa. Totuşi, ea se pregătise pentru întâlnire; momentul fiind amânat, va trebui să-şi menţină curajul pe durata întregului drum până la High Sierra.

— Ce mai faceţi, Mr. Gideon?

Araminta întinse mâna înmănuşată către secretar.

— Miss Winthrop, ce drăguţ din partea ta că îi aminteşti de mine, o salută el, evident flatat şi încântat, în timp ce-i săruta mâna.

Noble Winthrop îl angajase pe Mr. Gideon cu mulţi ani în urmă; totuşi ea nu ştia dacă Gideon era prenumele sau numele de familie al secretarului. Bunicul ei întotdeauna îi spusese pur şi simplu, Gideon. Era un om liniştit, spilcuit, altfel cu nimic ieşit din comun, trecut puţin de patruzeci de ani. Totuşi, în ciuda înfăţişării neatrăgătoare, ochii lui albaştri sclipeau nu doar cu amabilitate, ci şi cu inteligentă; şi ştia că bunicul ei H preţuieşte foarte mult. Îi arătă valizele. După ce Mr. Gideon angajă un hamal care să-i ducă bagajele, porniră spre stradă, unde el parcase lungul automobil al bunicului ei, cu capota coborâtă, cu caroseria neagră, sclipind ca lignitul în soare. În timp ce hamalul încărca valizele în

spate, secretarul o instală pe locul din faţă, unde ea îşi strânse poalele rochiei cu grijă, pentru a le feri de praf. Apoi, porniră la drum.

El Paso se întindea la poalele lui Mount Franklin, mai jos de îngusta trecătoare prin care Río Grande apărea printre cele mai sudice ramificaţii, dezolante, ale Munţilor Stâncoşi, dându-i nume oraşului, EI Paso del Norte – cunoscut ca El Paso.

Cu o populaţie de peste zece mii şi, din 1881 cu patru căi ferate, oraşul era aglomerat şi zgomotos. Străzile largi şi prăfuite erau înţesate cu automobile, cai şi trăsuri; trotuarele erau însufleţite de mulţimea albilor, mexicanilor şi indienilor şi, din când în când, apărea şi câte un negru. În ciuda amestecului de rase şi culori, totuşi, aspectul general era distinct mexican. Aproape toate clădirile erau din lut, într-un stil asemănător cu la fel de înghesuitele case din Ciudad Juárez, oraşul geamăn al lui Ei Paso, care se întindea pe celălalt mal al lui Río Grande. Marele fluviu era graniţa americano-mexicană şi, în cursul anilor, ca rezultat al schimbărilor cursului, fusese o sursă de aprige conflicte de frontieră.

După peisajele ce apăreau din când în când printre copaci şi clădiri, Araminta bănuia că fluviul arăta îmbietor şi îi invidie pe copiii cu piele maronie cară se bălăceau pe malul lui. Un soare de vară indiană ardea deasupra capetelor pe nemărginitul cer turcoaz, astfel că ziua era fierbinte; şi, cu toate că aerul era mai mult uscat decât umed, costumul ei de călătorie era ud de Transpiraţie, făcând-o să se simtă inconfortabil de încălzită şi lipicioasă. Din acest motiv, cu toate că asta însemna încă o amânare în a-l vedea pe bunicul ei, fu bucuroasă când Mr. Gideon o informă, că la instrucţiunile bunicului, aranjase să se împrospăteze şi să ia prânzul la un hotel local, înainte de a relua drumul spre High Sierra, vastul ranch al lui Noble

Winthrop de la sud de El Paso. Desfăcându-şi umbrela pentru a se proteja atât cât mai era posibil de arşiţa soarelui galben şi strălucitor, Araminta continuă să cerceteze cu interes oraşul, în timp ce Mr. Gideon conducea cu abilitate automobilul pe străzile aglomerate, claxonând uneori la câte un catâr care se mişca alene. Îşi aducea foarte vag aminte oraşul, astfel că era ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Era foarte diferit de New York City şi de tot ceea ce îi era familiar, arhitectura şi cultura lui mexicană conferindu-i un caracter străin care o intriga şi, în acelaşi timp, o făcea să se simtă ca şi cum ar fi păşit într-o altă lume.

Ajunseră în cele din urmă la hotel; un mic dar elegant edificiu, cu două etaje din lut albicios, cu un portic larg, umbros, cu balcoane împodobite de balustrade din fier forjat şi cu un acoperiş din ţigle roşii. Înăuntru era un hol spaţios cu pereţi albi şi o pardoseală din lemn întunecat, lustruită cu ceară de albine, presărată de covoare mexicane viu colorate. Candelabre de alamă cu globuri albe atârnau din plafon. O scară măreaţă, curbată, ce urca la etaj domina centrul holului, în jurul ei fiind grupate sofale şi fotolii capitonate cu goblenuri şi mese pline de flori în vase de alamă sau coşuri de răchită. În timp ce Mr. Gideon se apropia de biroul de recepţie pentru a cere cheia apartamentului ei, Araminta îşi închise umbrela de soare, îşi scoase mănuşile şi se plimba alene prin hol, examinând împrejurimile.

Hotelul era în mod evident popular, cu oaspeţi venind şi plecând, mulţi intrând prin galeria boltită care ducea spre restaurant, de unde răzbăteau apetisantele miresme de tortillas şi frijoles. Spre surprinderea ei, aromele o făcură pe Araminta să îşi aducă aminte cu emoţie de vremea când era copil, stând în bucătăria de la High Sierra, în timp ce durdulia şi blajina Teresa, bucătăreasa,

zâmbind şi cântând, prepara cu îndemânare enchiladas fierbinţi şi gustoase şi alte mâncăruri mexicane. Uneori o lăsa pe Araminta să-i dea o mână de ajutor la frământatul masei de cocă sau la amestecatul sosului condimentat. Pe neaşteptate, această amintire o făcu pe Araminta să devină cu adevărat nerăbdătoare de a se întoarce la ranch-ul bunicului, unde nu se simţise chiar neiubită sau tristă. Avusese momente de fericire, cu părinţii ei, cu Teresa şi cu alţi câţiva servitori, în ciuda umbrei pe care o provocase bunicul ei. La urma urmelor High Sierra era un loc familiar. Niciodată nu putuse să se simtă la New York City acasă. Nu trăise, ci doar existase acolo, cu un viitor atât de deprimant, ca al bietelor femei care lucrau în fabrici sau se prostituau, lipsite de orice speranţă de a scăpa vreodată de acest mod de viaţă.

Araminta îşi studie critic imaginea în oglindă, încă nu-şi dăduse seama până acum cât de mult slăbise. Avea faţa ascuţită şi palidă, ochii verzi reliefându-se surprinzător pe paloarea tenului şi pometii înalţi, clar conturaţi. Rozul sănătos care înflorea în obrajii ei – datorită aerului curat şi exerciţiilor fizice de la şcoala internat – dispăru. În New York City, mereu obosită, dăduse insuficientă atenţie aspectului său. Acum acest lucru o irita, pentru că, mai mult ca orice, îi va demonstra bunicului ei cât de mizerabil eşuase în încercarea sa de independentă, cât de importantă fusese telegramă lui. După ce-şi potrivi pălăria şi-şi aranjă câteva şuviţe de păr, eforturi care îmbunătăţiră prea puţin imaginea ei trudită, se întoarse de la oglindă, muşcându-şi buza de jos pentru a-i opri subitul tremur.

Bunicul ei dispreţuia timiditatea şi slăbiciunea. Nu trebuia în niciun caz să apară ca o violetă îngălbenită şi tremurândă în faţa lui. Totuşi, brusc, efortul continuu de a-şi menţine curajul i se păru inutil şi obositor.

— Mănuşile dumneavoastră, señorita.

La început, rătăcită printre gândurile ei chinuitoare, Araminta nu auzi vocea joasă, catifelată care i se adresase. Abia când bărbatul vorbi a doua oară deveni conştientă de prezenta lui.

— Señorita?

Involuntar i se tăie respiraţia – era neîndoielnic cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată; înalt, suplu, dar puternic, corpul său unduindu-se, asemeni unei pantere, cu aceeaşi sălbaticoa gratie şi răspândind acelaşi magnetism şi ameninţare bestială… Umerii largi, talia subţire şi fermă, coapsele musculoase, erau mai mult evidenţiate decât ascunse de tăietura costisitorului şi elegantului său costum negru, croit după moda spaniolă, cu bolero în loc de jachetă lungă. Purta puţine bijuterii – un inel pecete şi un lanţ de ceas împodobit cu un singur medalion şi un sigiliu – însă era argint masiv şi erau lucrate cu gust. Întreaga lui înfăţişare vădea rafinament şi bogăţie.

Părul îi era negru şi lucios, pieptănat pe spate; faţa vulturească, de culoarea bronzului, era aspră şi impasibilă, ca şi cum ar fi fost cizelată în piatră. Nu. Doar culoarea pielii, ci şi nasul acvilin, cu nările fine, fremătătoare şi pometii m-aţi trădau sângele lui spaniol, în mod evident puţin diluat de cel al indienilor, cu care atât de mulţi dintre coloniştii spanioli se căsătoriseră. Fiecare trăsătură a lui indica aristocratul, proprietarul de hacienda, stăpân peste tot ceea ce-l înconjura. Gura lui carnală, cinică, trăda o existentă desfrânată şi extenuantă, în timp ce purtarea mândră, aristocratică şi. Împingerea poruncitoare, sigură de sine, a maxilarului îl proclamau drept un bărbat obişnuit să ceară şi să obţină ceea ce voia.

Fără să-şi dea seama Araminta se cutremură la acest gând. Presupuse că orgoliul lui este mai degrabă înnăscut

decât dobândit, fiind astfel infinit mai puternic şi mai implacabil. Simţi instinctiv că era un om căruia era periculos, poate chiar mortal, să-i te opui.

Ochii lui o ţintuiră. Adânc aşezaţi sub sprâncenele negre şi umbriţi de gene negre şi lungi, aceştia străluceau întunecaţi şi erau insondabili. De sub pleoapele întredeschise, o cercetau fără grabă, într-un mod îndrăzneţ, deşi pe deplin cavaleresc, ce aduse o culoare roşiatică în obrajii ei şi făcură ca inima să i se agite alarmată în piept. Vai, o scruta ca şi cum – ca şi cum ştia cum arată complet dezbrăcată! Era indecent, umilitor. Cum îndrăznea? Obraznicul! îi amintea de acei bărbaţi care o agresaseră în Newspaper Row şi Araminta aproape se pregăti să lupte fizic împotriva lui. Totuşi ceva îi spunea că dacă ar da curs acestui impuls, ei nu numai că ar fi respins cu uşurinţă, atacul ei, însă l-ar fi găsit chiar deosebit de amuzant. Această idee o înfurie şi mai mult. S-ar fi întors pe călcâie şi s-ar fi îndepărtat indignată dacă n-ar fi realizat în cele din urmă că bărbatul ţinea mănuşile ei în mână. Desigur. Le pusese pe masa din faţa oglinzii şi, în neliniştea ei, uitase să şi le ia.

Supărată, tulburată, Araminta smulse mănuşile din încleştarea lui. Când mina ei o atinse pe a lui, un subit şi inexplicabil tremur o străbătu, ca şi cum ar fi fost lovită de trăsnet. Pielea lui era caldă. Degetele, deşi lungi şi subţiri, aveau flexibilitatea şi duritatea oţelului călit al săbiilor de Toledo. Gândul acesta o făcu inconfortabil de conştientă de propria fragilitate. Blestematul! De ce trebuia să o fixeze în acel mod oribil de neobrăzat, enervant? Cu ochii aruncând scântei, Araminta îşi ridică bărbia şi-şi îndreptă spinarea cu hotărâre. Nu-i va permite acestui bărbat arogant s-o intimideze.

— Gracias, señor, rosti ea rece.

Cuvintele spaniole pe care şi le amintea de pe

vremea copilăriei îi veniră de la sine pe buze, în timp ce înclina scurt din cap, semn atât de mulţumire cât şi de concediere. Totuşi, fără să-şi dea seama, felul în care-şi răsucea şi mototolea mănuşile în timp ce vorbea îi dezvăluiau agitaţia, lucru care nu scăpă privirii cercetătoare a bărbatului. Un zâmbet batjocoritor îi arcui buzele. Umilită, Araminta îşi simţi obrajii arzând. Nu putea înţelege de ce bărbatul avea un atât de tulburător efect asupra ei. Era iraţional. Îi era cu totul străin şi în mod evident nu era cineva pe care să-şi dorească să-l cunoască. Acest gând fu întărit de apariţia lui Mr. Gideon, care se încruntă întunecat, văzând faţa ei îmbujorată şi pe bărbatul care cauzase acest lucru. Cu o înclinare de cap scurtă în direcţia bărbatului secretarul îl salută, apoi se întoarse spre ea şi vorbi.

— Scuzele mele pentru că te-am făcut să aştepţi, Miss Winthrop. Din nenorocire a fost o mică întârziere la biroul de recepţie, o mică încurcătură în privinţa apartamentului tău pe care a trebuit s-o îndrept. Sper că nu ai fost… incomodată de aceasta?

— Nu. Acest… gentleman tocmai îmi înapoia mănuşile pe care le rătăcisem.

Nu scăpase atenţiei Aramintei că Mr. Gideon nici nu-l identificase pe bărbat, nici nu i-l prezentase. Tensiunea creştea între cei doi bărbaţi; era evident: se cunoşteau unul pe altul şi relaţiile nu erau cordiale.

— Ei bine, mulţumesc din nou, señor, murmură, ea în grabă, dorind să evite orice posibil necaz. Şi acum, Mr. Gideon, ţi-aş fi recunoscătoare dacă mai conduce în camera mea. Aş dori foarte mult să mă împrospătez puţin şi apoi să ia acel prinz pe care mi l-ai promis.

— Da, desigur, Miss Winthrop. Pe aici, te rog.

Făcând din nou semn din cap în direcţia celuilalt bărbat, secretarul o luă cu politeţe de braţ.

Araminta zări sclipirea scurtă, periculoasă din ochii necunoscutului înainte ca acesta să zâmbească încă o dată sardonic, pocnindu-şi călcâiele scurt, milităreşte şi făcând o mică plecăciune politicoasă spre ea în timp ce se îndepărta. Chiar fără să se uite peste balustradă, ea ştiu că el încă se uita la ea…

— Miss Winthrop, spuse Mr. Gideon când ajunseră pe palierul primului etaj şi porniră, în lungul unui îngust coridor către apartamentul ei, fireşte, nu ar trebui să îmi îngădui să îţi ofer vreun sfat nesolicitat; totuşi, în această împrejurare, simt că trebuie s-o fac. Ar fi cel mai bine dacă… hm… nu ai spune bunicului tău despre întâlnirea cu generalul del Castillo.

— Generalul del Castillo? îl întrerupse Araminta uimită; ea crezuse că bărbatul, abia trecut de treizeci de ani, era prea tânăr, cu siguranţă, pentru a deţine un rang atât de înalt. Înseamnă că este ofiţer în armată, deci?

— Nu, este un guerilla revoluţionar – şi astfel, nu e mai bun decât un bandolero, un desperado, un bandit, ce luptă contra guvernării oficiale din ţara sa şi a armatei, a federalilor. Mai mult, este, din motive care nu mi-au fost niciodată elucidate şi în privinţa cărora, deci, nu te pot lămuri – un aprig duşman atât al bunicului tău ci şi al celor din familia Hobart. Poate îţi aminteşti că aceştia sunt cei mai apropiaţi prieteni ai bunicului tău şi proprietarii lui Chaparral, ranch-ul din imediata vecinătate a lui High Sierra. De aceea te sfătuiesc să nu vorbeşti cu bunicul tău despre întâlnirea cu generalul. Rigo del Castillo nu este o persoană potrivită ca s-o cunoşti şi bunicul tău, fără îndoială că ar fi supărat să afle că generalul te-a acostat, oricât de nevinovat şi întâmplător.

— Înţeleg şi apreciez avertismentul, Mr. Gideon. Nu mi-ar plăcea să-mi supăr bunicul, mai ales imediat după sosire, aşa că n-am să-i spun nimic, promit.

Între timp, ajunseră la apartamentul Aramintei. Introducând cheia în broască, secretarul deschise uşa pentru ea şi păşi înapoi pentru a-i permite să intre în spaţioasa cameră de zi, elegant mobilată în stil mexican. Traversând spre uşile duble care dădeau spre tot atât de comodul dormitor, Mr. Gideon le deschise şi pe acestea. Apoi, după ce verifică dacă valizele Aramintei fuseseră aduse sus şi dacă baia fusese pregătită, o părăsi; spunându-i că se întoarce peste vreo oră pentru a o însoţi la prânz în restaurantul hotelului.

După ce el plecase, Araminta pierdu doar puţin timp pentru a-şi scoate hainele prăfuite de călătoria prin aridele câmpii ale Texasului de Vest şi se scufundă mulţumită în apa fierbinte, aburindă care umplea cada gata să se reverse. Cu un săpun cu aromă de gardenie, începu să se săpunească generos, desfătându-se cu minunata senzaţie care-i cuprinse corpul. Era o veşnicie de când nu mai făcuse o baie propriu-zisă, pentru că fusese nevoită să se mulţumească, în locuinţa ieftină în care locuise la New York City cu o veche chiuvetă din porţelan crăpat. Poate tocmai de aceea, e simţea copleşită şi ruşinată de faptul că bunicii ei îl autorizase pe Mr. Gideon să închirieze pentru ea un apartament de hotel pentru nu mai mult de o după-amiază, doar pentru ca ea să se poată răcori şi să doarmă puţin după lunga călătorie. Părea costisitor şi extravagant, un lux arogant pe care şi-l permiteau cei foarte bogaţi, însă bunicul ei era bogat, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Texas, probabil chiar din întreaga ţară, puterea şi influenţa lui întinzându-se până foarte departe.

Bogăţia combinată cu înfăţişarea sa feroce şi cu personalitatea puternică, făcea să fie un bărbat căruia chiar şi egalii lui i se supuneau fără ezitare.

Totuşi, Rigo del Castillo – care trebuie să fi ghicit, atât după numele ei cât şi pentru că era în compania lui

Mr. Gideon, înrudirea ei cu Noble Winthrop – nu părea deloc intimidat de perspectiva de a stârni furia bunicului ei. Închizându-şi ochii, Araminta se scufundă încet în apa din cadă. La amintirea leneşei priviri a generalului cutreierând-o cu insolenţă, întregul corp fu cuprins de fiori. Într-adevăr! Nu era un gentleman „gândi ea. Mr. Gideon avea perfectă dreptate să nu i-l prezinte; nu era, într-adevăr, genul de bărbat căruia vreo femeie decentă să fie dornică să-i fie prezentată. Totuşi, când imaginea lui înaltă, întunecată, arătoasă, sosi nepoftită în mintea ei, simţi din nou acel ciudat, neînţeles fior care o străbătuse când mâna ei o atinsese pe a lui. Fu uluită. Nu putea înţelege de ce un bărbat atât de dezagreabil şi cu proastă reputaţie avea un atât de straniu şi neliniştitor efect asupra ei.

Probabil că e mai epuizată de călătorie decât îşi închipuise. Bunicul prevăzuse că aşa va fi şi de aceea aranjase să ia masa şi să se odihnească înainte de a-şi continua drumui spre High Sierra. Dacă era aşa, acest lucru reprezenta o bunătate şi o solicitudine pe care nu le-ar fi asociat cu el. Poate că el se schimbase, se îmblânzise odată cu vârsta. Însă, cu siguranţă, dacă ar fi fost aşa, Mr. Gideon n-ar fi crezut necesar s-o sfătuiască de a nu-i spune bunicului despre întâlnirea cu Rigo del Castillo.

Curioasă, Araminta se întrebă de ce exista o asemenea duşmănie între cei doi bărbaţi; şi când îşi aminti de purtarea generalului, expresia de hotărâre a maxilarului, degetele sale de oţel – tremură. Nu, Rigo del Castillo nu era un bărbat care să tremure de frică în faţa bunicului ei; era, de fapt, exact contrariul – un bărbat care ar avea o mare satisfacţie să atace şi să înfrângă duşmanul. Probabil, gândi Araminta, el îi ştiuse identitatea înainte de a-i vorbi. Dacă era aşa, probabil avusese unele motive tainice de a se apropia de ea, iar mănuşile ei nu

furnizaseră decât o scuză Convenţională. Privind-o atât de neobrăzat poate chiar sperase să o provoace într-un fel, pentru a forţa o confruntare cu bunicul ei.

Îşi va ţine promisiunea fată de Mr. Gideon şi nu va spune nimic. Nu exista niciun motiv pentru a păşi cu piciorul stâng în relaţiile cu bunicul ei – şi, în afară de aceasta, nu avea chef să fie folosită ca un pion de către Rigo del Castillo în jocul lui. Aceste lucruri fiind stabilite, Araminta îşi termină baia şi se şterse viguros cu prosopul, simţindu-se mult mai bine. După ce se schimbă în haine noi, îşi perie părul blond şi lung până străluci ca aurul, apoi îl prinse din nou în ace în obişnuitul său coc serios. Îşi pudră uşor obrajii şi îşi puse câteva picături de parfum de gardenie după urechi şi pe încheieturile mâinilor pentru a-şi completa toaleta. În acel moment Mr. Gideon sosi pentru a o însoţi la restaurant.

În timp ce păşeau prin coridor îndreptându-se spre scara care conducea în hol, Araminta auzi uşa unui alt apartament deschizându-se în spatele lor şi se uită în urmă. Îl văzu pe Rigo del Castillo într-o pătimaşă îmbrăţişare cu o femeie tânără, brunetă, ale cărei trăsături Araminta nu le putea distinge cu claritate. O săruta cu pasiune.

Se îmbujoră şi se întoarse grăbită – dar, din nefericire, nu înainte ca generalul să-şi întrerupă sărutul şi, ridicându-şi ochii, să o zărească privind spre el şi femeia necunoscută, care acum avea faţa îngropată în pieptul lui. Peste creştetul femeii, el îi zâmbi uşor, zeflemitor, apoi, în mod deliberat „se aplecă pentru a o săruta pe femeie din nou, cu ochii încă aţintiţi în cei ai Aramintei. Cu inima zbătându-se în piept, fata păşi atât de grăbită în lungul coridorului încât se împiedică.

În timp ce se ridica jenată, râsul grav, ironic al lui Rigo del Castillo îi răsună în urechi.

Capitolul 3

După un prinz savuros, în timpul căruia Araminta descoperi că nu-şi pierduse deloc gustul pentru bucătăria mexicană, se întoarse în apartament pentru siestă, lăsându-se în voia unui somn odihnitor. Nervozitatea şi neliniştea, împreună cu zăngănitul roţilor trenului o împiedicaseră să doarmă cum trebuie în timpul lungii călătorii. Astfel ea, doborâtă de oboseală, căzu într-un somn adânc imediat ce se întinse pe salteaua moale de puf. Briza răcoroasă care adia dinspre Río Grande şi se strecura prin ferestrele deschise şi sunetele înăbuşite care se ridicau din strada de dedesubt se dovediră un liniştitor cântec de leagăn.

Aşezată din nou lângă Gideon în automobilul bunicului, ochii ei sorbeau cu nesaţ peisajul. Uitase cât de vaste şi nemărginite erau pământurile din Texas, cu spaţiile larg deschise spre falezele şi munţii din depărtare. Totul era atât de diferit de New York City. Câmpiile unduioase ale Texasului de vest se desfăşurau înaintea lor neîntrerupt; amestec de nisip şi lut în nuanţe de la cel mai palid galben până la cel mai profund ocru-roşietic. Ici şi colo, cactuşi robuşti se ridicau sfidători printre marile şiruri de dune.

Araminta îşi dădu seama că acest pământ aspru şi sălbatic era o sursă de bogăţie a câtorva, dar pentru cei mai mulţi reprezenta o mare înfrângere. Aici, numai cei puternici supravieţuiau şi chiar şi aceştia trebuiau să se lupte din răsputeri pentru a birui. Totuşi priveliştea îi încânta inima, umplându-i-o de bucurie; pentru că, spre deosebire de New York City, acesta era un pământ în care un om putea să respire, unde putea sta liber şi neîmblânzit sub cerul infinit şi să se simtă sub oblăduirea lui Dumnezeu. Trezea în ea ceva vital şi lumesc; şi, pentru prima dată, se întrebă cum de putuse tatăl ei să-l

părăsească. Începu să se simtă cu adevărat reală.

Hacienda era o clădire întinsă şi magnifică din lut albicios, cu două etaje. Strălucea în soare ca o perlă, un adevărat giuvaier în întinderea sălbatică ce o împresura. Acoperişul de ţiglă era roşu aprins, iar uşile grele, obloanele şi balcoanele erau din lemn în nuanţe siena. În depărtare, munţii se înălţau ca nişte santinele păzind acest domeniu regal. Fără să îşi dea seama, Araminta se aplecă înainte pentru a vedea mai bine hacienda prin norii de praf stârniţi de roţile automobilului într-una din mâini, strângea umbrela de soare deschisă; cu cealaltă se ţinea de apărătoarea de vânt pentru a-şi păstra echilibrul împotriva zdruncinăturilor atunci când automobilul lovea o piatră ori un făgaş pe drumul accidentat, brăzdat de-a lungul anilor de căruţe, cai, cirezi de vite şi, mai recent, maşini. Era copil când părăsise locul şi se întorcea femeie. Se schimbase şi acum se întreba ce modificări se făcuseră la ranch în aceşti ani…

Chiar atunci, Mr. Gideon opri automobilul în faţa uşilor; o radioasă Tereza o aştepta, la fel de dolofană şi blajină ca întotdeauna, cu dinţii albi sclipind pe familiara ei faţă arămie, cu braţele întinse pentru a-i ura bun venit acasă. Araminta deschise portiera maşinii şi, strigând Teresa! Terasa! Zbură în calda îmbrăţişare.

— Oh, Mrs. Araminta, nici nu-mi vine să cred că eşti tu! Declară Tereza, clătinând cu afecţiune din cap în timp ce o studia pe femeia care luase locul copilului pe care şi-l amintea. Erai doar o *muchacha* când te-am văzut ultima oară şi acum ai crescut mare – şi chiar *muy bonita*. Oh! Cum ai să mai suceşti capetele bărbaţilor! Bun venit, bun venit acasă. Intră. Tocmai făceam *sopaipas*, plăcintele tale preferate, nu-i aşa? Şi chiar acum le scot din cuptor, aşa că sunt proaspete şi fierbinţi. Oh, Mrs; Araminta, ce bine-mi pare că te-ai întors. Ai lipsit aşa de mult timp!

Continuând s-o laude şi s-o dojenească, Tereza o conduse înăuntru. Şi acolo, în sfârşit, o aştepta bunicul ei. Apărând în uşa cabinetului său, care dădea în marele hol de la intrare, examină scena din faţa lui în mod critic pentru un moment, cu fioroasele şi zbârlitele lui sprâncene albe ridicate într-o încruntătură nestăpânită. Apoi, sprijinindu-se cu greutate în bastonul său se îndreptă. Şchiopătând spre ea.

Vorbi cu voce guturală şi morocănoasă:

— Deci tu erai cauza întregului tărăboi, nu-i aşa? Ţi-a trebuit mult timp până să ajungi. Începusem să cred că Gideon a intrat cu maşina în vreun şanţ. O brişcă trasă de un cal e mai rapidă. E drept, Gideon?

— Chiar aşa, Mr. Winthrop, murmură secretarul afabil.

Araminta observă că obiceiul lui Gideon era de a fi totdeauna de acord cu arţăgoasele insulte ale bunicului, mai ales că acestea, rareori le erau destinate personal. Obiceiul lui Noble Winthrop era de a discredita calităţile tuturor.

— Ei bine, dă-mi voie să te privesc, fetiţo, continuă el, ignorându-l pe Mr. Gideon, ca şi cum acesta n-ar fi spus nimic. Eşti tot atât de palidă ca mâţişorii de salcie şi cam la fel de fragilă. Dar cred că asta era de aşteptat, cu viaţa de la New York City, unde casele sunt aşa de înghesuite încât nu poţi respira o gură de aer proaspăt sau să te bucuri de o rază de soare. Bun lucru că te-ai hotărât să te întorci în Texas, unde omul nu-şi construieşte casa cu uşa din spate în pridvorul vecinului. Şi nici nu prea ai carne pe oase. Da, îmi imaginez că Tereza o să te îngraşe destul de repede. Ar trebui s-o pun să-mi hrănească afurisitele de vaci; ar fi gata de vânzare în mai puţin de jumătate de timp din câte trebuie acum. Ultimele trei zile a stat doar în bucătărie, dar crezi că am putut lua o îmbucătură? Nu,

dom’le, nici gând. Dacă nu veneai tu, fetiţo, cred că muream prin înfometare, declară el acru, aruncându-i Terezei o privire nimicitoare.

Apoi, ajungând în cele din urmă lângă Araminta, îi prinse cu stângăcie mâna. Spre surpriza ei, realiză că într-un fel şi el este la fel de agitat din cauza revederii, deşi n-ar fi recunoscut niciodată lucrul acesta. Aplecându-se, depuse impulsiv un sărut grăbit pe obrazul lui brăzdat de vreme. El fu uimit, deoarece. Ochii lui cenuşii se lărgiră şi o priviră şi mai fioros decât până atunci.

— Bunicule, nu prea arăţi ca un bărbat pe care o furtună l-ar putea smulge din drum, observă ea reţinut, ştiind că orice încercare de a glumi în legătură cu el l-ar înfuria. De fapt, aş spune că arăţi destul de viguros şi în formă.

Acesta era de fapt adevărul, pentru că, deşi necăjit de gută, care făcea necesară folosirea bastonului, Noble Winthrop era destul de robust pentru un bărbat ajuns la vârsta sa înaintată. Era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, bine clădit, cu umeri largi, piept masiv, braţe musculoase şi picioare lungi şi puternice. Unii oameni declarau că în tinereţe era în stare să omoare un bou dintr-o lovitură. Examinându-l, Araminta nu avea motive să se îndoiască de asta. Mâna lui mare era ca o bandă de fier încercuind-o pe a sa. Făcea tot ce putea să nu se cutremure din cauza încleştării; îi strânse degetele mai puternic înainte ca, în cele din urmă, să i le elibereze, scoţând un scurt mormăit de surpriză şi aprobare pentru a fi trecut de primul lui test. Că vor exista şi altele, oricum, nu se îndoia. Noble Winthrop credea cu tărie în probarea caracterului oamenilor şi nu avea nicio preţuire pentru cei care nu se ridicau la înălţimea standardelor impuse de el.

— Ei bine, de ce stăm adunaţi aici de parcă am fi prins rădăcini? strigă deodată. Tereza, nu te-am auzit

pomenind de un cuptor plin cu sopaipos?

— Şi, patron.

— Ei bine, du-te şi le-adu, atunci. Adu-le în cabinetul meu, împreună cu un ibric de cafea. Vezi să fie neagră şi tare, nu cu frişcă şi dulce, de care beau femeile. Nepoată-mea-i o Winthrop şi o să-şi bea cafeaua ca un Winthrop, nu-i aşa, Araminta?

Nedându-i vreo şansă de a răspunde, îi întinse braţul, indicându-i că trebuia să îl ia. Apoi o conduse spre cabinetul lui.

— Pe aici, fetiţo. Tu şi cu mine avem o mulţime de lucruri de pus la punct şi nu-i moment mai potrivit decât ăsta ca să începem. Un om nu răzbate în viaţă pierzându-şi timpul. Să ţii minte lucrul ăsta, ai auzit?

Araminta încuviinţă, măsurându-şi cu grijă pasul pentru a-l potrivi cu al bunicului. În ciuda trecerii anilor, aspectul cabinetului nu să schimbase. Mobila era capitonată cu aceeaşi piele vişinie şi aceleaşi tapiserii multicolore pe care şi le aducea aminte, iar biroul masiv din stejar al lui Noble Winthrop şi scaunele pivotante continuau să domine încăperea. Deasupra şemineului atârna un uriaş portret al bunicii ei, Victoria, moartă demult, dar imortalizată aşa cum arăta când era tânără. Revăzând tabloul după atâta timp, Araminta realiză că ea însăşi era imaginea bunicii…

— Îi semeni foarte mult, remarcă bunicul, ca şi cum i-ar fi citit gândul. Victoria era frumoasă ca un trandafir, dar, din nefericire, avea acelaşi punct slab ca şi trandafirii. Îi lipsea vitalitatea. Să sperăm că, în ciuda aspectului, tu eşti făcută dintr-un material mai robust, fetiţo. Tu şi cu mine suntem ultimii dintre Winthrop; şi cu toate că duşmanii mei spun că sunt prea ticălos ca să mor, n-am să trăiesc o veşnicie. Mă tem că nu mi-a mai rămas prea mult timp… Oricum, nu de moarte mă tem; am trăit prea mult timp sub

ameninţarea ei. Demult, când am venit pentru prima dată în Texas, acest pământ era încă la fel de sălbatic şi periculos ca un bronco şi moartea era un eveniment de fiecare zi. M-am luptat cu indienii, mexicanii, scorpionii şi şerpii cu clopoţei groşi cât braţul meu, cu vânturile de nord şi cu umflarea râurilor, cu molime şi răni care te-ar fi făcut să leşini doar să le fi văzut. De multe ori am băut suc de cactus sau apă noroioasă din câte o urmă de copită şi am fost bucuros s-o am. Pe atunci un bărbat care nu ştia să-şi păzească paşii şi să se descurce cu ce avea la îndemână, devenea repede hrana vulturilor; rămâneau doar ciolanele din el. Am pornit de la nimic şi, cu sudoare, sânge şi îndrăzneală, am pus bazele lui High Sierra şi am construit-o aşa cum este ea azi, unul dintre cele mai mari ranch-uri de vite din întregul stat Texas… la naiba, din toată afurisita asta de tară. Sperasem să am o mulţime de fii bu.ni şi puternici cărora să le-o las, să poarte numele Winthrop şi moştenirea şi truda mai departe. Dar… lucrurile n-au mers aşa cum le-am plănuit; şi acum, tot ceea ce am eşti tu, o fărâmă de fată care încă nu cunoaşte mizeriile vieţii…

— Nu sunt de acord cu părerea asta despre mine, bunicule, îndrăzni Araminta să spună, întorcându-i privirea penetrantă cu care o fixa şi ignorându-i limbajul lipsit de menajamente, pe care bănuia că îl folosise ca s-o şocheze. Şi eu am cunoscut greutăţile, suferinţa şi moartea, iar New York City era în felul lui la fel de sălbatic şi periculos ca şi Texasul de vest. Însă am supravieţuit.

— Hmmm! mormăi Noble ca şi cum ar fi ştiut ei mai bine.

Apoi, când Tereza apăru, ducând o tavă de argint încărcată cu sopaipas, o cafetieră de argint, două ceşti de porţelan, suporturi, farfurii şi şervetele de in îi făcu semn Aramintei să se aşeze pe canapea, în faţa căreia era o

masă de ceai sofisticată.

— Desigur, tu ai să faci onorurile, îi spuse el.

— Cum vrej tu, bunicule, replică ea senină, cu mai multă încredere decât simţea de fapt ascultătoare, turnă cafeaua şi puse câte două sopaipas în fiecare farfurie, apoi se ridică pentru a-l servi pe bunicul ei, care se aşezase într-un scaun confortabil. Îşi reluă locul pe canapea, uşurată că, deşi mâinile îi tremuraseră, reuşise să-şi îndeplinească graţios şi fără vreun dezastru îndatoririle de gazdă.

— Ei bine, văd că te-au învăţat câte ceva din preocupările femeieşti la şcoala internat pe care ai frecventat-o.

— Araminta muşcă cu poftă dintr-o clătită cu miere, apoi, suflând în cafea, sorbi o înghiţitură – generoasă.

— Sunt încântat să ştiu că banii care m-au costat ca să te trimit acolo au fost bine cheltuiţi. Nu pot suferi risipa; e o nebunie care, invariabil, duce la ananghie şi, în cele din urmă, la ruină.

Se întrerupse un moment, apoi continuă brusc:

— Destul cu trăncăneala! Hai să ne cunoaştem mai bine. Deşi suntem o familie, suntem din multe puncte de vedere străini unui faţă de celălalt – nu că aş nega că mare parte din vina pentru asta e a mea, N-am fost niciodată prea bun cu copiii şi sincer, după ce părinţii tăi au murit, am socotit că e mai bine ca tu să fii la şcoală, în grija şi sub îndrumarea unor femei, decât să fii educată de un bătrân văcar ca mine. În plus, mi-a făcut impresia că nu mă prea placi, fetiţo; şi probabil al motive întemeiate pentru asta, văzând cum tatăl tău şi cu mine ne-am despărţit în termeni atât de proşti şi n-am reuşit niciodată să ne împăcăm. Totuşi, trebuie să încercăm să lăsăm trecutul în urma noastră şi să ne concentrăm asupra viitorului nostru împreună. Nu avem pe nimeni altcineva pe lumea asta; şi

orice s-ar întâmpla, sângele e întotdeauna mai gros ca apa. Dacă ar fi trăit, tatăl tău ar fi înţeles asta.

Următoarea oră în compania bunicului ei trecu destul de amical. Însă sentimentele Aramintei faţă de el nu erau mai puţin contradictorii. Îl înţelegea mai bine, însă nu putea spune dacă îl place cu adevărat. Îl admira pentru ceea ce reuşise să înfăptuiască în viaţă. Totuşi îi era clar că, în timp ce se căţăra pe scara succesului său, călcase cu cruzime peste alţii. În ciuda renumelui şi a averii, nu era decât un bătrân singuratic şi înveninat. Se îndoia că a început s-o iubească.

Nu-i scăpase atenţiei că el nu-i urase bun venit la High Sierra. În afara afirmaţiei că nu se aveau decât unul pe altul, nu-şi exprimase o reală afecţiune faţă de ea. Totuşi îi dăduse cu dărnicie bani de buzunar şi insistase cu generozitate să-şi înlocuiască întreaga garderobă pentru că boarfele astea modeste, şcolăreşti pe care le porţi nu ţin dacă vrei să faci impresie în societatea din West Texas. De asemenea spusese că poate alege din grajduri orice cât vrea, cu excepţia, firește, a propriului său cal. Trebuia, desigur, să considere High Sierra ca fiind casa ei şi doar să-l informeze pe el sau pe servitori dacă mai exista ceva ce îşi dorea.

Totuşi, când ea îi spuse că vrea să-şi continue cariera de jurnalistă, el, cu o mână ridicată, o întrerupse brusc, fără apel, declarând că nicio nepoată de-a lui nu va proceda într-un mod atât de vulgar şi nedemn de o doamnă ca a-şi lua o slujbă pentru bărbaţi. Debut în societate, gazdă, soţie, mamă şi binefăcătoare pentru biserică – erau singurele roluri pozitive pentru o femeie cu poziţia ei. Şi ea nu avea să distrugă bunul renume al familiei Winthrop purtându-se altfel. În timp ce proclama acestea, purtarea lui fusese atât de neînduplecată încât Araminta. Se abţinuse de la orice comentariu, simţind instinctiv că n-ar

fi făcut decât să-l înfurie zadarnic. În sinea sa, se hotărî: nu se va supune principiilor lui rigide, va găsi o cale pentru a-şi realiza visele.

Totuşi fu forţată să admită că deocamdată nu vedea nicio ieşire. Pur şi simplu va trebui să găsească una. Până atunci va încerca să se acomodeze cu viaţa de la ranch, îşi va cunoaşte mai bine bunicul, se va odihni şi-şi va recăpăta forţele pentru a face faţă evenimentelor dure şi dificile ce se întrezăreau deja.

După cină, invocând extenuarea datorată zilei lungi şi obositoare, se retrase în dormitorul ei. Bunicul ei o însoţi până sus. Când ajunseră la apartamentul ei, Araminta îşi dădu seama că fusese instalată în vechile ei camere, cele care îi fuseseră date când, la vârsta de şase ani, le părăsise pe cele pentru copii. Ca toate de la High Sierra, salonul şi dormitorul ei arătau la fel ca atunci când plecase. Era ca şi când odată cu plecarea singurului său fiu, bunicul ei şi-ar fi pierdut interesul fată de hacienda, nemaibătându-şi capul să o modernizeze nici măcar cu instalaţii de gaz sau lumină electrică, ceea ce şi-ar fi putut cu uşurinţă permite, sau chiar să o redecoreze – deşi ea ghici din faptul că el achiziţionase un, automobil că nu trebuia să interpreteze aceasta ca o decădere a ranch-ului.

Acum, în timp ce îşi rotea privirea prin apartamentul Aramintei, Noble îşi dădu seama cât de copilăresc şi nesofisticat era decorat, deoarece, oarecum stânjenit, îşi drese glasul şi spuse:

— Presupun că o să vrei să refaci încăperile astea, fetiţo, să le mobilezi mai pe gustul tău. La naiba! Cred că toată blestemata asta de casă ar trebui puţin dichisită. N-am făcut mare lucru aici în ultima vreme. Dar acum, pentru că eşti aici, vreau să văd că te lansezi cum se cuvine în societatea din West Texas… să facem o petrecere aşa de extravagantă încât toţi să ne invidieze. Să nu mai

vorbim de toţi amorezii care se vor învârti în jurul tău, de toţi cavalerii de la Río Grande şi până la Sabine River care îţi vor arunca ocheade. Vai, în curând o să primim invitaţii la atâtea mese, partide de cărţi şi petreceri că are să te: apuce ameţeala şi, bineînţeles, va trebui să invităm şi noi. Primul lucru pe care am să-l fac mâine dimineaţă are să fie să discut cu Gideon. El ştie de ce avem nevoie şi care sunt magazinele cele mai bune unde să te ducă sau să dea comenzi în caz că magazinele din El Paso nu corespund. Nu face economie, Araminta Nu vreau să se spună că Winthrop-ii se zgârcesc. Să fie lucrurile cum trebuie, auzi?

Cu aceasta, neaşteptând răspunsul ei, îi făcu semn cu capul de noapte bună şi o părăsi, îndreptându-se şchiopătând spre apartamentul său. Pentru un moment, pierdută în gânduri, Araminta privi după el. Apoi, tăcută, închise uşa. Cuferele ei fuseseră aduse sus şi despachetate. Hainele, de curând călcate, atârnau în dulap; lenjeria fusese îngrijit pliată în sertarele scrinului; oglinda de argint, peria şi pieptenele de fildeş pe care le moştenise de la mama ei erau aranjate pe toaletă. Mica ei colecţie de cărţi preţioase, dintre care cele mai multe aparţinuseră tatălui ei, stăteau pe noptieră. Pe balansoar era păpuşa ei favorită din copilărie. Era uzată de joacă ţi ani, dar Araminta nu se putuse niciodată hotărî s-o arunce. În timp ce se uita la puţinele ei lucruri, realiză dintr-odată că ele reflectau întreaga ei viaţă până în acest moment. Brusc, lacrimile îi inundară ochii. Avusese atât de mari speranţe când părăsise internatul. Din ele nu se alesese nimic. În plus, intenţia bunicului ei era ca ea să aleagă un soţ dintre descendenţii bogaţilor baroni ai pământului şi regi ai cirezilor care compuneau societatea Texasului de vest. Fără îndoială, deja avea unul sau mai mulţi candidaţi convenabili în minte.

Araminta se cutremură la acest gând. Nu avea nimic

împotriva mariajului; uneori tânjea după un soţ şi copii. Era vorba de modul în care bunicul ei voia să procedeze – era stânjenitor şi dezgustător – ca şi cum ea ar fi fost o junincă de preţ care să fie adjudecată celui care licita mai mult. În mod vădit, bunicul ei vedea căsătoria ca pe o afacere, punct de vedere pe care ea nu-l împărtăşea şi îi provoca repulsie. Părinţii ei se iubiseră cu pasiune, atât de mult încât pentru a rămâne împreună sacrificaseră totul, inclusiv High Sierra – care prin naştere i se cuvenea lui Preston Winthrop. Araminta ştia în adâncul inimii ca ea însăşi n-ar putea fi niciodată fericită bazându-se pe mai puţin când era vorba de un soţ şi căsătorie. Însă, spre iritarea ei; bunicul nu întrebase nici măcar o dată de sentimentele ei în privinţa planului său; acestea nu aveau importanţă pentru el şi se aştepta ca ea să se conformeze planurilor lui. Ideea că aceasta ar putea-o duce la căsătoria cu un bărbat pe care ea nu l-ar putea iubi era alarmantă şi înfricoşătoare. Bunicul ei nu ezitase niciodată să-şi folosească rangul şi bogăţia ca pe o armă împotriva celor care i se împotriviseră, inclusiv asupra propriul său fiu. Aşa că de ce s-ar dovedi ea o excepţie?

Araminta realiză că îşi lăsase imaginaţia prea liberă, gândindu-se la ce era mai rău în privinţa bunicului ei, a căsătoriei şi a viitorului, când nici nu întâlnise vreun bărbat care ar fi putut fi considerat un potenţial pretendent. Însă, când acest lucru îi trecea prin minte şi-l reaminti pe Rigo del Castillo, râsul lui grav, batjocoritor, senzaţia pielii lui pe a ei; se încruntă către reflexia sa din oglinda măsuţei de toaletă, uimită că deşi întâlnirea lor nu durase mai mult de câteva minute, el continua să pătrund» nepoftit în memoria sa. Era frumos, admise ea în silă, într-un mod întunecat, periculos, diavolesc. Putea înţelege de ce în ciuda reputaţiei sale deopotrivă de desfrânat şi rebel – probabil chiar de aceea – unele femei îl găseau atrăgător.

Nu că ea însăşi l-ar găsi, fără îndoială, se asigură Araminta. Era doar faptul că din cine ştie ce motive necunoscute, el şi bunicul ei erau atât de aprigi duşmani. Acest lucru o intriga, o făcea curioasă împotriva voinţei sale. Cunoaşterea însemna putere şi ar fi interesant de ştiut ce fel de om se pusese împotriva bunicului ei – şi continuase să prospere – pentru că nu credea să fie mulţi care să fi făcut asta. Chiar şi tatăl ei se temuse de braţul lung, răzbunător al lui Noble Winthrop – şi pe bună dreptate, gândi ea.

Bunicul era tot atât de autocratic şi orgolios ca întotdeauna. După conversaţia de azi, era sigură că nu dragostea, ci mândria şi vanitatea îl îndemnaseră să-i ceară să se întoarcă la ranch. Era ultima dintre Winthropi, era ultima din sângele lui. Maniac egocentric, nu putea îndura gândul că nu va continua să trăiască după moartea sa, prin ea şi prin High Sierra. Totuşi, Araminta fu constrânsă să admită că moştenirea ranchului şi astfel a mai multor bani decât ar putea vreodată avea nevoie, nu era o perspectivă neplăcută, în special după sărăcia pe care o experimentase la New York City. Această avere era cu siguranţă mai mult decât suficientă pentru a face pe orice altă tânără femeie să se supună dorinţelor bunicului ei şi să accepte viitorul pe care el îl trasase pentru ea, un viitor care era, de fapt, exact ceea ce majoritatea femeilor doreau. Ce era în neregulă la ea, se întrebă Araminta, încât aspira la mai mult decât atât? Reamintindu-şi de dragostea dintre părinţii ei, ştiu răspunsul la întrebare. Bunicul ei n-ar înţelege niciodată visele ei, le-ar eticheta drept prostii romantice şi ar insista să-şi scoată asemenea idei nebuneşti din cap.

Oftând, se aplecă, suflă în lampă şi se strecură în frumosul pat seniorial care domina mijlocul încăperii. Prin uşile franţuzeşti deschise, care dădeau spre balcon, vântul

nopţii, răcoros şi binevenit după arşiţa zilei, pătrundea înăuntru, umflând uşor perdelele. Stând întinsă în încăperea familiară se simţi din nou copil; şi în timp ce se gândea la părinţii el şi la nefericita întorsătură pe care o luase viaţa, o cuprinse o mare oboseală. Tristeţe şi singurătate. Îngropându-şi capul în pernă pentru a-şi înăbuşi suspinele, plânse până adormi.

Capitolul 4

Zilele Aramintei erau atât de pline incit avea puţine ocazii de a stărui mai mult asupra gândurilor chinuitoare care o frământaseră în acea primă noapte la High Sierra.

Alesese un cal din grajduri, o frumoasă iapă dereşă, Desert Rose şi, deşi trezitul devreme nu mai era o necesitate, în fiecare dimineaţă la ivitul zorilor era în picioare şi pleca la plimbare, explorând cuprinzătoarea întindere a ranchului. Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât mai atrasă era de el, simţea o comuniune cu el, ca şi cum ar fi fost din sângele şi carnea ei; din acestea căpătă putere şi alinare, o tăcută pace lăuntrică pe care n-o mai cunoscuse niciodată până atunci. Începu să înţeleagă ce îl atrăsese pe bunicul ei spre acest pământ, ce îl determinase să îndure asprimea vieţii de aici. Era frumos, într-un fel dezolant, sălbatic, trezind ceva adânc şi primitiv din ea. Era un pământ care trebuia pretins şi cucerit – dar niciodată îmblânzit – un pământ unde soarele ardea prea strălucitor şi fierbinte pe nesfârşitul cer; unde ploaia se năpustea amarnică şi furioasă din întunecaţii nori fremătători care se îmbulzeau pe neaşteptate la orizont, împroşcând fulgere şi un neobişnuit foc albastru care dansa între coarnele vacilor.

Araminta se simţea provocată şi însufleţită de el. Era sigură că nu există nimic pe lume comparabil cu senzaţia galopului sălbatic şi liber peste largile câmpii unduitoare, cu vântul sălbatic bătându-i în faţă şi fluturându-i prin păr.

Era ca un zbor.

Purta tot timpul cu ea o carabină şi un pistol pe care bunicul ei i le dăduse. Avea ochi bun şi mână sigură şi, exersând, deveni repede îndemânatică în mânuirea armelor. Însă, uneltele ei de bază erau caietele de desen şi creioanele cu cărbune, acuarelele şi uleiurile, pe care invariabil le lua în sacul de la şea. Adesea se oprea şi se odihnea pe vreo colină înverzită sau o piatră; în acest timp se pierdea în desen sau pictură, nemaiavând noţiunea timpului. Munţi şi faleze, platouri şi câmpii prindeau viaţă pe hârtie. Treptat se adăugau imaginile cirezilor de vite care cutreierau pământul, a lucrătorilor de la ranch; apoi completa totul cu descrieri şi comentarii – astfel, istoria lui High Sierra, a Vestului însuşi, începu să se ivească, însă acesta era secretul Aramintei, păstrat încuiat în cutia de culori, exact aşa cum îşi păstra visul de a deveni jurnalistă încuiat în inima ei.

După excursiile zilnice, se întorcea la hacienda pentru a lua micul dejun cu bunicul ei, care observa aprobativ că nu era o leneşă care să trândăvească în pat şi că plimbările o fortificaseră şi o învioraseră. Noble era mulţumit; după sosirea nepoatei sale la High Sierra se gândise că, străvezie şi costelivă cum era, nu va putea atrage privirea finului său, Judd Hobart.

După ce îşi termina micul dejun, Araminta i se alătura lui Mr. Gideon în salonul de dimineaţă, unde el o sfătuia în legătură cu modificările ce trebuiau făcute în casă, în privinţa garderobei pentru rolul de gazdă sau invitată. Gideon o conduse în El Paso, unde o însoţi în cele mai bune magazine. Ceea ce nu putea fi obţinut local era comandat la St. Louis, Chicago şi New York City şi chiar în Europa, dacă era necesar. Prin intermediul caselor de modă, Araminta îşi alese articole luxoase de îmbrăcăminte şi rochii de bal chiar de la Worth din Paris. Araminta se

minuna de priceperea lui Mr. Gideon asupra unor subiecte atât de diverse: ţesături, mobilier, rochii şi bijuterii. Realiză că această îmbinare de informaţii, îl făcuse de nepreţuit pentru bunicul ei.

În cele din urmă veni şi ziua în care ultimul tablou fu agăţat pe perete, ultima rochie atârnată în dulapul Aramintei. Acum, Noble le consideră atât pe ea cât şi hacienda pregătite pentru înalta societate din Texas.

Invitaţiile, aranjamentele cu furnizorii de alimente, florarii şi muzicienii au fost făcute; sala de bal era luxos împodobită pentru balul ei de debut sau fandango, cum era numit în sud-vest.

Ştiind că albul o face palidă, Araminta a ales o rochie de mătase de un purpuriu aprins ca al răsăritului de soare din Texas, care făcea ca pielea sa albă, acum poleită de soare, să strălucească asemenea trandafirilor şi aurului. Rochia avea mâneci scurte, umeri şi un decolteu tăiat adânc, sub care sânii ei plini, copţi se arcuiau încântător. De la cordonul din talie, fusta se lărgea în jos ca un clopot încorsetat de volane adânci. Carmen, camerista ei, îi ridicase părul lung şi blond într-o cascadă de cârlionţi prinşi cu panglici de mătase roz şi-l presărase cu trandafiri mici, roz, de mătase. Un şal roz, mănuşi, poşetă şi pantofi asortaţi îi completau ţinuta. La urechi, la gât şi peste una dintre încheieturi avea diamantele primite în dar de la bunicul ei. Acum, în timp ce privea la imaginea din oglinda înaltă, Araminta ştia că este frumoasă. Dacă n-ar fi fost gândul că singurul scop al bunicului în ţinerea acestui fandango era de a o prezenta tuturor bărbaţilor posibili soţi din West Texas, ar fi fost entuziasmată de petrecerea care urma. Spera că bunicul va demonstra puţină reţinere şi discreţie când o va prezenta.

Când Araminta îl întâlni la baza scărilor în holul cel mare, Noble fu foarte încântat de înfăţişarea ei.

— Fetiţo, arăţi tot atât de frumoasă ca acea iapă preţioasă a mea pe care ţi-ai ales-o din grajduri, ca să nu mai vorbesc de felul în care ai făcut ca hacienda să pară un palat. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că locul ăsta ar putea arăta aşa de afurisit de bine, ăsta-i adevărul!

Noble dădu din cap cu satisfacţie în timp ce-şi rotea privirile prin marele hol decorat cu gust. Araminta, cu talentul ei artistic în privinţa formelor şi culorilor, combinase bogatele nuanţe ale deşertului – galben auriu şi verde de cactus, albastru turcoaz şi trandafiriu prăfuit, accentuând câte ceva cu tente mai aprinse de ocru şi umbre.

— Ai clasă, Araminta. Clasă şi stil. Nu există nicio fetişcană prin tot blestematul ăsta de stat care să se compare cu tine, îţi spun eu. Un bărbat ar fi nebun să nu vadă lucrul ăsta. Vai, dacă tinerii masculi din împrejurimi n-or să se bată din cauza ta înainte de sfârşitul serii, am să fiu foarte dezamăgit!

Frecându-şi mâinile, chicoti cu satisfacţie la această perspectivă, atât de bine dispus încât Araminta n-ar fi fost surprinsă dacă şi-ar fi aruncat deodată bastonul şi ar fi dansat ceva vioi.

— Mulţumesc, bunicule, spuse ea, vrând să pară încântată, deşi nu putea fi decât neliniştită la gândul unei încăierări din cauza ei.

Mai mult, ştia de acum destule despre bunicul ei încât să-şi dea seama că admiraţia lui era în realitate o formă de autoflatare, că se complimenta pe sine pentru că ea se dovedise vrednică de el, de numele Winthrop, de High Sierra. Fără îndoială, se simţea în întregime responsabil faţă de aspectul ei şi al haciendei.

Zgomotul automobilelor, cailor şi trăsurilor o scoase pe Araminta din reveria ei. Îşi dădu seama că invitaţii începuseră să sosească. Apărut ca din pământ, Sanchez,

majordomul, se materializă tăcut în marele hol şi merse spre uşile frontale, pe care le deschise larg. Din fundul casei pătrunseră vocile altor servitori în timp ce se grăbeau să-şi termine pregătirile. Orchestra îşi termină de acordat instrumentele, apoi începu un dans vioi.

Pereţii albicioşi ai haciendei luceau ca o perlă în lumina argintie a lunii şi a flăcărilor roşii ale torţelor ce pâlpâiau afară. Prin ferestrele cu ochiuri de geam prinse în plumb se strecura lumina lămpilor cu petrol şi a sutelor de lumânări arzând în candelabre de cristal. Şi acum, când oaspeţii începuseră să-şi facă apariţia în hol, în salon, unde fuseseră ridicate mese verzi pentru jocul de cărţi şi în sala de bal, casa răsuna de râsete şi de muzică. Prin uşile sălii de bal care se deschideau spre porticul în coloane, zgomotul petrecerii era purtat de vânt în întuneric pentru a se amesteca armonios cu chemările tânguitoare ale creaturilor nopţii – îndepărtatul urlet al lupilor şi al coioţilor, strigătele păsărilor de noapte. Înăuntru, clinchetul uşor al polonicelor de punch şi al sticlelor de lichior ce umpleau şi reumpleau paharele de cristal era acompaniat de vocile servitorilor mexicani care încercau să se asigure că invitaţilor nu le lipseşte nimic.

Mesele lungi, acoperite cu pânză albă de in gemeau sub platourile de argint pline cu friptură, şuncă, pui, peşti, enchiladas, tamales, frijoles şi alte mâncăruri mexicane ţinute calde de fitile cu cherosen aprinse sub elegantele farfurii de argint; boluri de cristal cu legume asortate şi salate, salsa, porumb condimentat şi mirodenii; tăvi cu felii de pline atât de fierbinţi încât untul era topit pe ele şi platouri cu tortillas aburinde. Erau totodată tot felul de deserturi. Ciocolată ispititoare şi torturi aurii înşiruite pe suporturi de cristal împreună cu farfurioare cu piersici proaspete şi plăcinte de mere cu crusta presărată cu scorţişoară. O mare varietate de sopaipas, tarte şi prăjituri

erau înşiruite în jurul unei cuve cu îngheţată de vanilie.

Uşile se roteau fără zgomot pe balamalele unse în timp ce neîncetata procesiune de servitori mergea de la şi spre bucătărie, purtând tăvi greu încărcate. Nici măcar o dată n-a fost vărsat un strop de lichior pe pardoseala de dans – pretenţiile lui Noble Winthrop erau legendare, iar acei servitori şi ajutoare care nu le puteau îndeplini nu rămâneau mult timp la High Sierra.

Purtând o tavă de argint pe care erau aliniate pahare joase de whisky, unul dintre servitori îşi croia discret drum către norii albaştri de fum de ţigară care ieşeau prin uşile deschise ale salonului. Acolo, câţiva domni prea istoviţi pentru a dansa sau a discutau cu sexul frumos se întruniseră la mesele verzi de joc; partidele de poker, însoţite de clinchetul fiselor care fuseseră distribuite erau în toi. Alţii, fumând ţigări de Havana, cu pahare de băutură în mâini, erau adunaţi în portic, discutând subiecte nepotrivite pentru urechile unor doamne. Într-un colţ al sălii de bal, stătea un grup de matroane, îndepărtând răbdătoare cu evantaiele fumul care răbufnea înăuntru atât din salon cât şi din portic, schimbând cu aviditate ultimele noutăţi şi bârfe.

Aici, reţetele culinare şi moda, naşterile şi morţile, iubirile şi escapadele erau subiectele preferate de conversaţie. Printre bărbaţi, era războiul. Statele Unite expediaseră puşcaşi marini în Honduras, Cuba şi Nicaragua pentru a proteja interesele americane de acolo şi revoluţia mexicană făcea ca luptele să se poarte în multe dintre cazuri în apropierea Texasului. Când Noble şi Araminta terminară cu primirea ultimilor invitaţi şi începură să se mişte încolo şi încoace, ea auzi fragmente de dialog care o fascinară: referiri la raiduri mexicane de jefuire a turmelor şi hergheliilor nu doar asupra lui High Sierra, ci şi asupra ranch-urilor de pe toată întinderea lui

Rio\Grande. Se face avere de pe urma acestui război civil brutal, remarcă cineva, din contrabanda de arme. Nu o singură dată, auzi menţionat numele lui Rigo del Castillo, legat atât de jafuri cât şi de comerţul cu arme şi, în mod curios, se întrebă dacă aceste activităţi aveau ceva de-a face cu neînţelegerile dintre bunicul ei şi general.

Înainte de a putea afla mai multe, Noble o împinse în sala de bal, unde instantaneu fu înconjurată de un grup de tineri dornici ca numele lor să fie adăugate programului ei. Fu tot atât de brusc salvată din înghesuială atunci când cel mai îndrăzneţ şi mai ţine făcut dintre ei, finul bunicului ei, Judd Hobart, îi dădu cu aroganţă pe ceilalţi deoparte şi o târî fără permisiune spre locul de dans.

— Nu cred că am avut plăcerea de a fi auzit invitaţia ta la dans, Mr. Hobart, rosti ea caustic, pentru că îl găsea la fel de provocator ca şi pe Rigo del Castillo.

Fusese supărată că nu s-a obosit să-i ceară consimţământul înainte de a o îndepărta de ceilalţi.

Judd, însă, se mulţumi să rânjească.

— Asta pentru că nu ţi-am făcut-o, Araminta, cum prea bine ştii. Atunci când mă hotărăsc să desprind o mică viţică din cireadă şi să-mi pun semnul pe ea, dau pinteni şi-mi arunc laţul în jurul gâtului ei. Nu mă ţin de o parte ca unii fanfaroni idioţi care aşteaptă ca angajaţii de la ranch să facă treaba în locul lor. Poate cel mai important lucru pe care l-am învăţat în viaţă, este să nu fiu şovăielnic. Direct la obiect... ăştia sunt bărbaţii care supravieţuiesc şi prosperă aici, în vest. Un bărbat adevărat trebuie să ia ce doreşte în această lume, înainte ca alţi indivizi să i-o ia înainte!

Şi el o dorea. Araminta era şocată de acest afront, de nedisimulata tendinţă posesivă a cuvintelor sale. Cum îndrăznea? Vai, abia dacă-l cunoştea!

— Nici nu ţi-am acordat permisiunea de a mi te

adresa cu numele mic, Mr. Hobart.

Cuvinte erau pline de mânie în faţa cutezanţei lui. Însă, în loc să se potolească, Judd se mulţumi să râdă.

— Acum, Araminta, n-ai să-mi ceri să ne purtăm ceremonios, odată ce te cunosc de când erai de-o şchioapă – chiar dacă n-am mai dat cu ochii de ţine de peste un deceniu, spre marele meu regret, te asigur.

Privirea lui o cercetă cu indecenţă, făcând-o să roşească şi să tremure.

Nesigură de felul în care trebuia să răspundă avansurile lui, Araminta îşi muşcă buza de jos. Era adevărat că îl cunoscuse pe Judd în copilărie, însă nu foarte bine. Atunci el era deja un bărbat adult, cu cincisprezece ani mai mare decât ea; astfel încât n-avuseseră nimic în comun. Totuşi şi-l adusese aminte. Nu era doar un bărbat greu de uitat. Fusese implicat şi în câteva scandaluri notorii, îşi aminti ea vag, ceva în legătură cu o femeie, credea ea, o afacere la care Hobart-ii se dovediseră destul de rapizi şi puternici pentru a o face să fie trecută în tăcere, astfel încât adevărul nu se aflase niciodată.

Îi domina în înălţime pe aproape toţi ceilalţi bărbaţi şi cântărea bine peste două sute de livre; avea oase mari şi puternice, muşchi solizi, fără pic de grăsime. Gâtul, umerii şi pieptul erau puternice şi masive ca ale unui taur. Coama deasă, leonină, de culoarea tabacului era striată de şuviţe la fel de aurii ca soarele verii indiene. Era pieptănat lins pe spate, iar faţa bronzată, marcată de vreme, arăta evidente semne ale stilului său destrăbălat de viaţă. Sub sprâncenele decolorate de soare, ochii aveau reflexe turcoaz şi erau umbriţi de gene cafenii, poleite spre vârfuri. Aşa duri ca piatra cum păreau, acei ochi licăreau de sub pleoapele întredeschise, continuând să cutreiere pe corpul Aramintei, evaluându-i calităţile, ca şi când ea ar fi

fost de vânzare iar el ar fi fost un potenţial cumpărător.

Era chiar mai insultător, dacă acest lucru era posibil, decât maniera în care o examinase Rigo del Castillo, se gândi ea indignată, dorind să pălmuiască zâmbetul leneş şi sigur de sine de pe gura senzuală, cărnoasă a lui Judd.

Ca şi când i-ar fi citit gândul, nările cizelatului lui nas roman fremătară, în timp ce poziţia bătăioasă a maxilarului pătrat deveni şi mai pronunţată. Încleştându-şi braţele în jurul ei, o trase aproape de sine, ca şi cum în mod deliberat ar fi dorit să o tulbure şi mai mult. Dacă ar fi putut, Araminta s-ar fi desprins de el şi l-ar fi lăsat acolo. Dar strânsoarea lui era ca o cătuşă, făcând-o prizonieră; şi simţea instinctiv că orice încercare de a se elibera de el nu doar că s-ar fi dovedit infructuoasă, dar i-ar fi amuzat. Astfel că îndură nedorita lui atenţie într-o tăcere îngheţată, pe care el o ignoră nepăsător, cu rânjetul pe buze. Araminta se rugă ca muzica să înceteze cât mai curând.

Uşurarea ei când orchestra termină în cele din urmă piesa fu de scurtă durată; pentru că, în loc să o elibereze, Judd îi prinse ferm braţul şi o luă la plimbare. Araminta nu ştia cum să scape, fără a provoca o scenă. Nu se gândise că la High Sierra va avea nevoie de un press-papier greu în poşetă. Dar acum şi-ar fi dorit arma de apărare pe care o folosise pe străduţele din New York City şi, cu multă plăcere, se imagină aplicând o lovitură în ţeasta lui Judd, lăsându-l în nesimţire. Viziunea greoaiei căderi în genunchi, ca a unui taur înjunghiat o bucură cu adevărat. Atunci n-ar mai fi fost atât de neobrăzat şi încrezut.

Era clar pentru ea că bărbaţii din Texas nu erau diferiţi de cei din camerele din dos de pe Newspaper Row din New York, dar mai puţin ascunşi, mai direcţi în cruzimea lor. Gândul că bunicul ei dorea ca ea să se mărite cu unul dintre aceşti bărbaţi texani bătuţi în cap îi sfâşia sufletul. Avea puţin în comun cu vreunul dintre bărbaţii

care o înconjuraseră în această seară, cu Judd cel mai puţin. Era tot ce detesta la un bărbat – grosolan şi dominator, luând ca sigur faptul că ea va fi atrasă de el şi va fi flatată de atenţia lui, nepăsător faţă de gândurile şi sentimentele ei; în mod evident crezând, exact ca bunicul ei, că locul potrivit al unei femei este sub călcâiul de fier al unui bărbat. Ideea de a se căsători cu Judd, de a fi forţată să se supună unui asemenea bărbat, o făcu pe Araminta să se cutremure; pentru că atât amintirile ei din copilărie cât şi impresiile actuale despre el o determinau să creadă că el n-ar ezita să calce în picioare pe oricine, inclusiv propria lui soţie. Ca şi cum aceasta i-ar fi putut oferi vreo protecţie împotriva lui, îşi trasa şalul mai strâns în jurul ei.

— Frig? se interesă Judd, ridicând o sprânceană.

— Puţin. Dacă nu te superi, aş vrea să mă întorc în sala de bal.

— Dar mă supăr, Araminta. O sală aglomerată de dans nu-i locul potrivit pentru a reînnoi o cunoştinţă, nu eşti de acord?

Întrebarea era pur retorică, pentru că, fără să aştepte răspunsul, continuă.

— În afară de asta, dacă ne întoarcem înăuntru, toţi indivizii ăia de acolo au să înceapă imediat să-ţi dea târcoale ca lupii unui miel; şi atunci s-ar putea să fiu forţat să crăp câteva capete ca să te protejez. Şi mi-ar face cu adevărat plăcere. Dar e al naibii de sigur că s-ar stârni un asemenea tărăboi încât s-ar duce dracului frumosul tău fandango şi nu cred că asta te-ar bucura, Araminta.

Judd zâmbea, însă era un zâmbet care nu atingea ochii lui îngustaţi; şi Araminta percepea o ameninţare de fier sub vorbele catifelate. Nu avea niciun dubiu că el ar fi fost capabil, măcar din pură perversitate, dacă nu de altceva, să facă un astfel de scandal; şi cum era sigură că o singură lovitură de pumn dată vreunuia dintre tinerii

masculi dinăuntru ar stârni cu adevărat una dintre acele fioroase, nestăpânite încăierări pentru care Texasul era faimos, scuturã din cap în silă, cu buzele subţiate de necaz.

— Nu, ai dreptate, nu mi-ar plăcea asta – şi nu i-ar place nici bunicului meu.

Aluzia ei era limpede. Dacă Judd voia să se dueleze cu ea, va afla repede că nu este un adversar fără spini.

— N-aş fi prea sigur de asta, dacă aş fi în locul tău, spuse el afabil, neintimidat câtuşi de puţin de ideea de a stârni mânia bunicului ei începând o păruială. Lui Noble îi place o luptă pe cinste tot atât de mult ca oricărui bărbat care are măcar un strop de curaj; şi odată ce aş apăra onoarea nepoatei sale, nu cred că ar da prea mare importanţă câtorva lovituri de pumn. Vezi tu, Noble este subiectiv faţă de mine, fiindu-i şi fin. Din cauza asta, High Sierra este ca o a doua casă pentru mine. Vin şi plec după cum vreau şi ştii ce? Cumva, am sentimentul că am să trec pe aici cu mult mai des în viitor decât am făcut-o până acum, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ochii lui îi fixau cu intensitate pe ai ei.

— Mi se pare că iei foarte multe lucruri drept sigure, Mr. Hobart, replică Araminta rigid, încercând fără succes să-şi retragă mâna dintr-a lui.

— Judd. Toţi prietenii îmi spun Judd – şi am ştiut din primul moment, când te-am văzut stând acolo în holul de la High Sierra, că tu şi cu mine o să devenim cei mai buni prieteni, Araminta. Am aşteptat mult timp asta, mult timp ca tu să creşti şi să te întorci acasă. Şi acum, când în sfârşit te-ai întors, ei bine, la naiba! Nu mă poţi acuza că sunt puţin cam nerăbdător, nu-i aşa?

Judd nu-i dăduse niciodată atenţie când fusese copil. Nici n-o vizitase sau măcar nu-i scrisese vreodată în timpul anilor în care locuise la New York. Astfel, cu siguranţă, subitul lui interes faţă de ea avea mult mai mult de-a face

cu High Sierra decât faţă de ea. Ar fi o romantică nesăbuită să creadă că un bărbat e atras de ea şi nu de rangul sau bogăţiile bunicului ei.

Neintimidat de placiditatea ei, Judd ignoră cu calm replicile reci ale Aramintei la comentariile lui.

O conduse în grădină. Totul fusese plantat cu ani în urmă de prima soţie a lui Noble, Victoria şi apoi de nora lui, Katherine. Araminta se minuna că bunicul ei ordonase ca grădinile să fie menţinute, pentru că nu i se părea a fi genul de om care să permită o astfel de cheltuială extravagantă. Era bucuroasă că o făcuse, pentru că îşi petrecuse multe ore în curte, îngrijind copacii şi florile, schiţând, pictând şi stând la umbră, adăpostită de soarele fierbinte de după-amiază.

Zgomotul şi muzica din sala de bal se stinseră în timp ce ea şi Judd se plimbau în întunericul iluminat doar de razele de lună; acum, sunetele nopţii puteau fi auzite – chemările sălbăticiunilor, târâitul lăcustelor şi al greierilor, suspinul vântului. Printre tufişurile care se înşirau în lungul zidului de lut care limita capătul îndepărtat al curţii, scânteiau licurici; o femeie stătea la poarta neagră, de lemn forjat, privind la orizontul îndepărtat, acolo unde cerul strălucea trandafiriu din cauza fulgerelor. Era ceva familiar în aspectul femeii care stătea în umbră, în înclinarea capului ei brunet… Brusc Araminta îşi aminti unde o văzuse şi realiză că aceasta era femeia care fusese strânsă în braţe de Rigo del Castillo la hotelul din El Paso.

— Velvet!

Vocea lui Judd era tăioasă, atât tonul cât şi numele pe care-l rostise făcând-o pe Araminta să tresară. Ştiu înainte ca femeia să se răsucească brusc şi încântătoarea sa înfăţişare să se dezvăluie în lumina lunii, că era sora mai mică a lui Judd.

— Ce faci aici?

— Era zăpuşeală înăuntru şi de aceea am ieşit să iau o gură de aer proaspăt. Tocmai mă pregăteam să intru şi să te caut. Am auzit focuri de armă, Judd şi uite, acolo e un foc! Oh, Judd, e Chaparral!

Velvet avea ochii mari şi speriaţi.

Atunci înţelese că nu fulgerele înroşiseră cerul. Chaporral ardea. Focuri de armă răsunau rău prevestitor în noapte.

Capitolul 5

— Spune-i lui Pa despre foc, Velvet – faţa lui Judd era feroce şi mânioasă în timp ce scruta în depărtare spre Chaporral – şi că sunt în drum spre casă pentru a vedea cum stau lucrurile. Cerul e luminat ca de 4 iulie, însă nu cred că-i un incendiu prea serios. Dacă era, Ty Danner ar fi trimis deja vorbă. Odată ce n-a făcut-o probabil că e o anexă, nu casă, sau, Doamne fereşte, pământul. După o vară atât de uscată, răspândirea focului ar fi un dezastru.

Coaptă de soare, iarba preeriei ar fi ars ca iasca, incendiul extinzându-se rapid într-un foc sălbatic ce ar fi consumat mile de teren înainte de a putea fi adus sub control. Spera ca Judd să aibă dreptate; incendiul să fie unul minor. Totuşi, chiar dacă se aprinsese doar o magazie, lucrătorii de la ranch care luptau cu focul vor avea fără îndoială nevoie de îngrijire pentru arsuri, tăieturi şi zgârieturi şi vor fi de asemenea flămânzi şi însetaţi după ce-şi vor fi făcut treaba. Probabil ar putea fi de ajutor.

— Am să merg cu tine, se oferi ea în timp ce Judd mergea cu paşi mari spre hacienda încât ea şi Velvet practic alergau pentru a se ţine după el. La şcoala internat am ajutat la infirmerie, am ceva cunoştinţe de prim ajutor.

— Mulţumesc. S-ar putea să avem nevoie de asta, răspunse el.

Nimic din comportamentul lui de acum faţă de Araminta nu sugera aroganţa de mai înainte. Era

preocupat, rece, judicios, practic, un bărbat pe care se putea conta într-un moment de criză – realiză ea, oarecum surprinsă. Fusese gata să îl considere pe Judd ca pe un insuportabil lăudăros. Poate că bunicul avea cele mai bune intenţii dorindu-i-l soţ pe Judd. Probabil judecata ei asupra ambilor bărbaţi fusese prea severă şi trebuia revizuită.

După ce află de focul de la Chaporral, Noble fu de acord ca Araminta să-l însoţească pe Judd, cu toate că fandango era ţinut în onoarea ei. Dacă situaţia era mai rea decât bănuise, putea trimite vorbă tatălui său şi lui Noble la petrecere. Nu avea niciun rost să întrerupă fandango pentru ceea ce probabil se va dovedi a fi ceva mai mult decât o magazie aprinsă. Astfel de incidente se mai întâmplaseră de câteva ori şi se bănuia că ar fi opera acelor bandoleros mexicani de sub conducerea generalului de proastă reputaţie Rigo del Castillo.

Automobilul roşu strălucitor, decapotabil, al lui Judd fu adus în faţa uşilor şi după ce se asigură că Araminta era bine aşezată în scaun, se urcă alături de ea şi apăsă pe accelerator. Vârtejul roţilor maşinii arunca praf şi pietricele în timp ce aceasta ţâşni înainte pe drumul principal şi o ţinu spre Chaporral într-o viteză care-ţi tăia răsuflarea. Araminta găsea acest lucru tot atât de entuziasmam ca şi zborul pe spatele calului el. Vântul rece îi biciuia părul în dezordine şi obrajii ei se coloraseră într-un trandafiriu ispititor. Judd era intens conştient de frumuseţea ei răvăşită şi se gândi că aşa va arăta după ce va face dragoste cu el – pentru că, din momentul în care o văzuse stând în marele hol de la High Sierra, îşi pusese în minte că ea îi va aparţine lui şi nimănui altcuiva. Nu era doar o femeie minunată, ci şi moştenitoarea lui High Sierra. Noble Winthrop n-ar fi chemat-o altfel acasă.

De ani de zile, Judd contase să moştenească nu numai Chaporral-ul, ci totodată, ca finul lui Noble şi High

Sierra; şi îşi făcuse planurile cum va reuni cele două ranch-uri într-unul singur, cel mai întins din întreaga ţară. Se imaginase nu doar ca pe un baron al pământului şi rege al cirezilor, ci ca pe un stăpân omnipotent, o virtuală zeitate asupra vastului său domeniu. Nu era dispus să lase visul să scape din mâna sa doar pentru că Noble. În mod evident. Se muiase deodată la bătrâneţe şi-şi dezvoltase un neaşteptat, sentimental ataşament faţă de Araminta. Chiar dacă ar fi fost dezagreabilă, urâtă şi grasă, Judd, fără îndoială, s-ar fi căsătorit cu ea pentru a pune gheara pe High Sierra. Că ea era deosebit de încântătoare şi tentant de voluptuoasă, era o bonificaţie suplimentară. Seducătoare şi rezervată – prototipul proverbialei fecioare de gheaţă, aşteptând să fie dezgheţată, muiată, de căldura unui bărbat viril – şi era hotărât că el va fi acei bărbat. Numai pericolul unui incendiu mai mare îl opri din a conduce maşina în vreun loc izolat pentru a o avea prin seducţie sau forţă, dacă era necesar. N-ar mai fi avut de ales şi s-ar fi măritat cu el după aceea. Că în loc de aceasta l-ar fi putut denunţa şi demasca, nici măcar nu lua în considerare. Cu onoarea în mâinile lui ar fi ţinut-o tăcută şi ascultătoare, aşa cum procedase şi cu altele înaintea ei. Ele îi deveniseră amante convenabile, îndatoritoare, exact aşa cum Araminta îi va deveni o convenabilă şi îndatoritoare soţie.

Neştiind gândurile lui Judd, Araminta stătea tăcută lângă el. Spera să nu fie nimeni rănit prea serios, pentru că nu se simţea pregătită pentru asta. Când sosiră la Chaporral, văzu că era exact cum presupusese Judd: nimic altceva decât o mică magazie incendiată. Scopul principal al focului fusese în aparenţă să distragă atenţia, în timp ce bandiţii scăpau cu câţiva cai ai ranch-ului. Banda de mexicani plecase. Strigând şi descărcându-şi pistoalele, se îndepărtaseră în galop în întuneric, mânând înaintea lor

câteva animale de prăsilă de primă calitate.

Araminta nu se putu opri să nu admire cu cât calm şi autoritate controla Judd situaţia, consultându-se mai întâi cu supraveghetorul ranchului, Ty Danner, apoi împărţind ordine în dreapta şi în stânga. Grăbitele şi necoordonatele eforturi de a stăvili focul fură repede organizate.

Printre valurile de fum şi cenuşă care se ridicau în aer, trei oameni încercau să salveze pe unul dintre lucrători prins într-o bârnă arzândă care căzuse din acoperişul magaziei. Văzându-i luptându-se cu grinda, Judd blestemă în gând. Nebuni blestemaţi! Pierdeau un timp preţios, foindu-se în jurul bârnei în loc să gonească după bandiţi şi să recupereze caii furaţi. Fiecare cal era pe departe mai valoros şi mai important decât un lucrător de treizeci de dolari pe lună! Cu nerăbdare, îi dădu cu asprime pe cei trei oameni la o parte din calea sa. Singur, gâfâind de efort, îndepărtă grinda, eliberându-l pe prizonier. Araminta se minună de forţa sa, de faptul că îşi riscase viaţa pentru a-l salva pe bărbatul lipsit de ajutor. Nu i-ar fi atribuit acest altruism lui Judd dacă n-ar fi văzut cu propriii ei ochi. Nu putea nesocoti ceea ce se întâmplase. În mod clar, bietele ei opinii erau nedrepte! Se repezi lângă el.

— Oh, Judd, n-ai păţit nimic? întrebă ea neliniştită, în timp ce el se scutura viguros şi-şi freca braţele.

Mânecile jachetei sale ardeau mocnit acolo unde lemnul arzând fusese în contact cu ele. Pielea probabil era arsă dedesubtul lor.

— Scoate-ţi jacheta şi lasă-mă să văd dacă nu eşti rănit.

— Nu, sunt OK şi să fiu al naibii dacă rănile astea afurisite mă pot ţine în loc atunci când e treabă de făcut, insistă Judd în timp ce-şi scutura ultimii tăciuni de pe jachetă. Trebuie să văd focul ăsta stins şi caii înapoi – şi

fără îndoială că sunt alţii aici cu răni mai serioase ca ale mele, Araminta. Îngrijeşte-te de ei. Vrei să faci asta pentru mine? Sunt al dracului de sigur că n-am timp să mă joc de-a infirmiera!

— Bine… Dacă eşti sigur…

— Sunt sigur.

Îi zâmbi încurajator.

— Însă îţi apreciez grija.

— Bineînţeles că sunt îngrijorată. Vai, puteai să fii ucis! exclamă ea. A fost un lucru curajos, ai salvat viaţa unui om cu riscul vieţii tale!

— O, n-a fost nimic, declară Judd cu ceea ce el spera să fie doza corectă de modestie. Doar o zi obişnuită de lucru. Sam e un bun lucrător şi sigur aş fi fost foarte supărat să-l pierd.

În realitate, Judd se gândea că Sam era un idiot odată ce nu s-a putut feri de o grindă.

— Sper că nu-i rănit.

Araminta îşi întoarse atenţia asupra lucitorului eliberat. Tibia lui Sam era rău zdrelită. Îi pansă rana, apoi tratã arsurile şi tăieturile celorlalţi lucrători. Servitoarele rămase preparau mâncare şi băutură pentru bărbaţii care se luptau cu focul.

Focul fu repede înăbuşit. În timp ce învelişul de lut şi lemn al magaziei sfârâia şi fumega, Judd făcu bilanţul situaţiei. Cu toate că era o pierdere nedorită, magazia, putea, desigur, să fie refăcută.

Caii pierduţi, totuşi, constituiau cu totul altă problemă. Preţioşii cai de prăsilă nu erau în mod evident la fel de uşor de înlocuit ca lutul şi cheresteaua. Adunând câţiva dintre cei mai buni lucrători, cu Ty Danner în fruntea lor, Judd le dădu instrucţiuni să se înarmeze şi să se aprovizioneze pentru a porni în urmărirea acelor bandoleros şi a cailor furaţi din ţarc. În acest moment,

probabil era mică speranţa ca lucrătorii de la ranch să-i mai ajungă din urmă pe bandiţi, care fără îndoială erau deja la sud de frontieră; totuşi, efortul de a recupera animalele furate trebuia făcut.

— Blestemaţii aceia de bandiţi mexicanii. Faţa lui Judd era neagră de mânie.

— Au lovit Chaporral de prea multe ori în numai câteva luni. E uimitor cum jigodiile de porci mexicani par a şti întotdeauna exact când să lovească. Încep să cred că del Castillo are spioni chiar printre proprii mei oameni – deşi n-am avut niciodată motive să pun la îndoială loialitatea niciunuia dintre ei până acum.

— Generalul este cu adevărat responsabil pentru toate aceste atacuri din lungul frontierei? Dar dacă tu şi toţi ceilalţi proprietari ştiţi asta, Judd, de ce nu-l puneţi sub acuzaţie? De ce nu este arestat? întrebă Araminta în timp ce înfăşură încet un bandaj de tifon pe care nu-l mai folosise.

— Nu avem încă dovezi reale, doar suspiciuni. Ticălosul e inteligent, recunosc asta. Însă, mai devreme sau mai târziu, tot va face o greşeală şi atunci o să punem mâna pe el.

În mod evident, pe Judd îl incita această perspectivă şi următoarele lui cuvinte o confirmară:

— Cât aştept ziua aceea. Chiar şi spânzurătoarea e prea bună pentru cei ca el. Nu-i altceva decât un ţopârlan, un tâlhar şi un ucigaş – chiar dacă izbuteşte acum să treacă drept un aristocrat, un respectabil grande spaniol. Doar pentru că del Castillo e cunoscut a avea o avere imensă – în întregime obţinută prin mijloace necinstite sunt gata să pun rămăşag – e binevenit în câteva dintre cele mai bune saloane din Mexic şi chiar din Texas.

— Chiar îl consideri un ucigaş? Soldaţii trebuie să omoare, nu-i aşa? îi poţi numi pe toţi ucigaşi, în acest caz?

Buzele lui Judd se subţiară cu iritare când ea sublinie acest lucru, ca şi cum l-ar fi contrazis pe el.

— Ai dreptate, spuse el. Dar să-i împuşti pe duşmanii tăi în timpul unui război e una. Să-ţi omori soţia cu sânge rece e cu totul altceva; şi asta este ceea ce se zvoneşte că ar fi făcut del Castillo – o învinuire pe care el niciodată nu s-a obosit să o nege, astfel încât nu pot să presupun decât că e adevărată.

Fără să vrea, Araminta se cutremură auzind acest lucru. Într-adevăr, Rigo del Castillo îşi merita proasta reputaţie. Că un asemenea om era liber, provocând astfel de dezastre o îngrozea; şi dacă generalul într-adevăr îşi ucisese soţia, cum putea vreo femeie să se simtă în siguranţă în prezenţa lui, să dorească să-l invite în acele saloane de care vorbise Judd? Cu siguranţă greşise când crezuse că era Velvet Hobart cea pe care o văzuse cu Rigo del Castillo. Din cauza subitei confuzii şi a incertitudinii în privinţa identităţii femeii din hotelul de la El Paso, Araminta nu-i spuse nimic despre asta lui Judd. Velvet era sora sa. Nu ar fi privit cu uşurinţă o asemenea acuzaţie la adresa ei şi nu voia să se amestece în ce nu o privea.

— Am făcut o echipă în seara asta, spuse Judd schimbând subiectul conversaţiei în timp ce o conducea pe Araminta spre automobil şi o ajuta să urce. Îmi place o femeie care îşi păstrează sângele rece într-un moment de criză.

— Mă bucur că am fost de folos, răspunse Araminta.

Într-un fel, văzându-l pe Judd salvându-l pe lucrător cu mâna lui şi preluând controlul într-o situaţie periculoasă, îşi schimbase opiniile în privinţa lui.

Când sosiră la High Sierra, se grăbi să urce pentru a-şi schimba rochia mânjită şi pătată. Cu îndemânaticul ajutor al cameristei, Araminta fu repede din nou prezentabilă şi sosi jos tocmai la timp pentru cina târzie

care se servea în salon. Judd o aştepta pentru a o conduce înăuntru. Deşi scutură din cap spre el în semn de refuz, totuşi nu-şi putu opri un zâmbet.

— Nu crezi că m-ai monopolizat destul în seara asta, Mr. Hobart? întrebă ea uşuratic.

— Deci… Ne-am întors la Mr. Hobart, nu-i aşa?

Scoase un uşor oftat de regret.

— Şi eu care credeam că suntem deja pe cale să devenim cei mai buni prieteni. Fir-ar să fie, Araminta! Dacă există aici vreun alt bărbat cu care să vrei să intri la cină, spune-mi şi atunci mă retrag. Altfel, aş fi foarte încântat să-mi faci onoarea asta.

Când el îşi formulă invitaţia în acest fel, nu văzu cum ar fi putut să-l refuze. În afară de aceasta, în ciuda reţinerilor era flatată. Nu mai fusese niciodată curtată. Luând braţul pe care el i-l oferea, Araminta îi permise s-o conducă în salon, gândindu-se că poate, la urma urmelor, îi va place un bărbat texan.

Capitolul 6

Chiar dacă ar fi existat şi alţi bărbaţi interesaţi de ea sau un bărbat care să o intereseze pe ea, Araminta ştia că n-ar fi avut nicio şansă să se opună hotărâtei preocupări a lui Judd faţă de ea. După noaptea acelui fandango, cu greu trecea o săptămână în care el să n-o viziteze de câteva ori, dacă nu pentru altceva măcar pentru o plimbare călare prin preerie. Câtă vreme bunicul ei întâmpină vizitele lui Judd cu evidentă aprobare, sentimentele Aramintei continuau să fie confuze. Ca orice femeie avea acea secretă şi intensă dorinţă de a fi curtată, iubită şi adorată, primind cu bunăvoinţă atenţiile lui Judd. Acesta flirta cu ea şi o flata excesiv, făcând-o să râdă. În ciuda îmbujorării pe care i-o provoca neobrăzarea lui. Deşi, în mod Indiscutabil un fanfaron, Judd tiu era un nătărău, îndrăzneala lui era născută dintr-o autoritate şi discernământ în afaceri care

rivalizau cu cele ale lui Noble Winthrop însuşi. Însă, Araminta nu putea trece peste supărătoarea bănuială că, la fel cu bunicul ei, Judd avea un suflet dur, neîndurător şi răzbunător, care l-ar putea face un implacabil duşman de moarte. Nu scăpase observaţiei ei că respectul de care se bucura Judd în West Texas era împletit cu frica, dând credibilitate zvonurilor despre temperamentul lui aprins. Adesea îl auzea spunând că aşchia nu sare departe de trunchi şi nu trecu mult până să înţeleagă că trunchiul nu era tatăl lui Judd, Frank Hobart, ci bunicul ei, naşul lui Judd. Descoperi că atunci când propriul lui fiu, Preston, se dovedise a nu fi dispus să urmeze paşii lui Noble Winthrop, Judd păşise din toată inima în pantofii lui Preston. Totodată înţelesese repede că, dacă High Sierra şi Chaporral ar fi fost reunite, rezultatul ar fi fost cel mai întins şi mai bogat ranch din întreaga ţară, o perspectivă pe care un bărbat ca Judd cu greu ar fi putut-o ignora. Nu o dată, s-a întrebat dacă Judd ar fi fost un pretendent atât de asiduu dacă ea n-ar fi fost singura rudă în viaţă şi neîndoielnica moştenitoare a lui Noble Winthrop; şi fu adânc rănită să-şi dea seama că răspunsul la întrebare era nu.

Astfel, deşi nu-i refuza invitaţiile, nici nu se lăsa cucerită de el, aşa cum, în mod evident, spera el. Cu perseverenţă şi hotărâre îl ţinea la distanţă, înnebunindu-l astfel fără să-şi dea seama şi mărindu-i flăcările dorinţei.

Cu câte un cuvânt presărat ici şi colo, el lăsa să se ştie că o considera pe Araminta a lui şi că nu ar privi bine pe nimeni care ar frecventa-o; şi, deşi erau unui sau doi care ar fi fost tentaţi să facă asta – dacă nu din alte motive cel puţin ca să pună un ghimpe sub şaua lui Judd – Noble însuşi, cu câteva cuvinte reci, bine alese, făcu limpede că nu l-ar accepta pe nici unul dintre ei ca soţ al nepoatei sale. Astfel Judd câştigă câmp liber, întâmpinând doar opoziţia Aramintei însăşi în calea ţelului său de a o cuceri.

Frustrat, ar fi sedus-o sau forţat-o dacă n-ar fi fost avertismentul lui Noble că se aştepta ca Judd să-i facă în mod potrivit curte Aramintei.

— N-am să am niciun scandal agăţat nici de numele Winthrop, nici de fusta nepoatei mele, Judd, îl avertiză Noble.

Cei doi bărbaţi se retrăseseră în cabinetul lui Noble pentru a bea ceva şi a fuma după o cină târzie la care Judd fusese singurul invitat. La avertismentului lui Noble, Judd îşi coborâse privirea stânjenit, părând să-şi concentreze atenţia asupra ţigării pe care şi-o aprindea. Scuturând flacăra chibritului, trase adânc din ţigară, apoi expiră, suflând un nor de fum albastru în aer.

— Nu ştiu ce vrei să spui, Noble.

Tonul lui era neglijent; totuşi nu-l putea înşela pe naşul său.

— Hmmm! mormăi Noble, dându-i una din cupe. Să nu îndrăzneşti să vorbeşti cu mine ca şi cum aş fi un idiot! Ştiu foarte bine că Frank a trebuit să plătească ani întregi ca să menţină sub tăcere escapadele tale cu femei şi să-şi ţină fundul afară din închisoare – ca să nu mai vorbim de gâtul tău – şi să nu uiţi asta niciodată, băiete, auzi?

— Da, domnule.

— Ai face al dracului de bine.

Încruntându-se întunecat, Noble se întrerupse, sorbi din brandy, apoi continuă.

— La naiba, Judd! N-am nimic împotrivă să-ţi trăieşti din plin tinereţea; orice bărbat cu sânge în vine are nevoie de asta. Înţeleg lucrul ăsta. Dar… pentru numele lui Dumnezeu! Dacă vrei să te ţii de pozne, să-ţi satisfaci poftele de animal viguros care ard în tine, fă-o cu servitoare şi târfe, băiete. Sunt plătite să facă asta; vor asta – la naiba; la jumătate dintre ele chiar le place – şi oricum nu-i pasă nimănui de ele. Şi-am spus-o de sute de

ori, Judd: nu-ţi face de cap cu doamnele. Tu nu m-ai ascultat şi într-o bună zi are să se găsească un bărbat căruia să nu-i placă ideea că o vulpe dă iama în coteţul lui de găini şi o să te împuşte ca să-şi facă trofeu din coada ta.

Acum, amintindu-şi aceste cuvinte, Judd suspină adânc şi făcu semn chelnerului să-i mai aducă un whisky. Cui i-ar fi dat prin cap că Noble se va schimba la bătrâneţe ca să înceapă să aibă o conştiinţă – la urma urmelor ce mare importanţă avea nepoata lui? De fapt, ce erau gărgăunii care-i intraseră în cap ca să trimită după ea? Noble trebuie să se fi muiat odată cu vârsta. De ani de zile, Judd contase pe dorinţa lui de a-i lăsa High Sierra. Acum, Cu sosirea Aramintei în scenă, lucrul părea puţin probabil, mai puţin dacă Judd o lua în căsătorie cât mai curând posibil. Cu cât mai mult timp rămânea singură, cu atât creştea posibilitatea să-i fie sucit capul de către un alt bărbat şi ca High Sierra să-i alunece lui Judd printre degete. Acest lucru nu-i surâdea câtuşi de puţin. Nu îndurase temperamentul coleric al lui Noble în toţi aceşti ani pentru a fi alungat acum de la ranch de o amărâtă de femeie – n-avea importanţă cât de frumoasă şi neobişnuită era ea. Că Araminta ar fi continuat cu încăpăţânare să reziste avansurilor sale era o lovitură atât pentru mândria cât şi pentru vanitatea lui. Cu mare dificultate, îşi stăpâni furia în timp ce o studia pe deasupra mesei de cafenea unde o adusese pentru prânz în El Paso în această după-amiază.

Din cauza căldurii, Araminta alesese să stea afară, sub porticul cafeniu; şi în ciuda morocănoasei sale reverii, Judd fu silit să admită că arăta într-adevăr fermecătoare. Dacă ar fi avut un caracter romantic, ar fi asemuit-o cu un trandafir înrourat; în ultimele săptămâni, pielea ei albă se colorase în auriu şi trandafiriu din cauza soarelui şi acum mici broboane de transpiraţie luceau pe faţa ei. În ciuda

acestui efect al soarelui arzător asupra ei, Judd se gândi că niciodată nu arătase ea atât de rece şi distantă, ca o fecioară de gheată, cum o botezase în mintea lui; şi dorea mai mult ca niciodată să o topească, să descopere dacă sub această gheaţă ardea focul. În mintea lui, îi smulse pălăria înflorată de pe cap şi o dezbrăcă de rochia de un verde pal, ca de mentă imaginându-şi-o goală, luptându-se şi încordându-se sub el, cu părul lung şi blond desfăcut şi în dezordine, cu capul aruncat pe spate, cu sânii plini, copţi, înălţându-se la fiecare răsuflare; şi asta era tot ce putea face pentru a se împiedica de a o trage după el la cel mai apropiat hotel pentru a-şi satisface poftele cu ea. Să se însoare cu ea nu era ultimul său gând, în special odată ce aceasta însemna să pună mâna pe High Sierra. Ceea ce nu suporta era să fie condus, ţinut în nesiguranţă şi făcut să arate la fel de neghiob ca un şcolar dând târcoale unei şcolăriţe, cum simţea el că este jocul pe care Araminta îl făcea cu el.

Ea însăşi ar fi fost surprinsă şi şocată dacă ar fi ştiut gândurile lui Judd, pentru că nu erau deloc şi ale ei şi într-adevăr, era lucrul cel mai îndepărtat de mintea sa. În realitate, în ciuda limpede-i dorinţe a bunicului ei ca ea să se mărite cu Judd, Araminta voia să fie sigură în inima ei că acesta era bărbatul potrivit pentru a i se încredinţa pentru tot restul vieţii; şi pur şi simplu nu vedea cum acest lucru putea fi posibil câtă vreme nu mai fusese curtată şi de alţi pretendenţi în afară de el. Că Judd şi cu bunicul ei conspiraseră să oprească pe oricare alt bărbat să o curteze, nu se îndoia; şi acest gând o mânia. Însă simţea că-i fusese răpită libertatea de a alege şi că erau făcute planuri pe seama ei fără să se ţină cont de propriile ei sentimente. Nu se va lăsa târâtă la altar; va merge cu inima deschisă sau deloc.

În ciuda lamentărilor bunicului că în orice moment ar

putea fi chemat înaintea Creatorului, Araminta nu-l credea astfel, încât nu se grăbea să se dea pe mâna lui Judd. Într-adevăr, ori de câte ori făcea presiuni asupra ei, îşi amintea cu atâta intensitate şi neplăcere de ticăloşii de pe Newspaper Row din New York City încât uneori simţea că într-adevăr îl urăşte. Apoi, cu vinovăţie, se gândea cât de necinstit faţă de el era acest lucru, că el în realitate nu era mai rău ca oricare alt bărbat din West Texas; şi se străduia să fie mai receptivă faţă de Judd. Aceasta, fără ca ea să-şi dea seama, o făcea să pară când caldă, când rece; şi având o experienţă redusă în privinţa bărbaţilor, nu realiza cât de mult îl înverşuna şi îl incita. Simţea doar cum emoţiile alternau în el, ca şi în ea, zăpăcind-o. Având doar doisprezece ani atunci când părinţii ei muriseră, se agăţase cu înverşunare de amintirea romanului lor de dragoste. Ca urmare îşi dorea mai mult decât oferea Judd. În ciuda cuvintelor arzătoare pe care i le şoptea uneori pe cărările grădinii sub lumina lunii, a sărutărilor febrile pe care i le dăduse înainte ca ea să se poată desprinde de el, tremurând de dorinţă şi tulburare, el nu o iubea. Doar o dorea, aşa cum dorea High Sierra. Araminta ştia aceasta din instinct – de aici şi ezitarea de a deveni soţia lui.

Înăbuşindu-şi un oftat la demoralizatoarele ei gânduri, se ridică în picioare. Mai devreme, îi spusese lui Judd că au unele cumpărături de făcut după prânz – o minciună convenţională pe care o folosise deoarece ştia că umblatul prin magazine nu-i stârnea niciun interes şi nu voia ca el s-o însoţească pentru a afla adevărata natură a scopului venirii ei la Ei Paso, căruia cu siguranţă i s-ar fi opus cu tot atâta vehemenţă ca şi bunicul ei. Aşa cum sperase şi se aşteptase, Judd răspunse că are câteva afaceri de rezolvat. Acum, aranjând să-l reîntâlnească peste o oră înapoi la cafenea, Araminta se străduia să se îndepărteze cu calm, ca şi cum n-ar fi pus la cale nimic mai

important decât o plimbare după cumpărături; chiar se opri în mod deliberat în faţa vitrinei unui magazin ca pentru a examina una dintre rochiile expuse acolo. Odată ce se asigură că ieşise din raza vizuală a lui Judd abandonă prefăcătoria de a păşi încet cu nonşalantă şi se grăbi spre oficiul poştal, adevărata ei destinaţie. Era într-aşa o goană, uitându-se peste umăr cu nelinişte pentru a se asigura că Judd nu observa, încât nu-l văzu pe bărbatul care intra în oficiul poştal până când fu prea târziu şi se izbi în el.

Speriată, se dădu înapoi, îşi scăpă poşeta de piele neagră şi mănuşile albe şi-şi pierdu echilibrul. Doar braţele puternice ale bărbatului ţâşnind spre ea cu iuţeală pentru a o prinde o împiedicară să cadă. Pentru un moment, fu strânsă cu putere la pieptul lui viguros. Instantaneu simţi cum un curent electric trece prin ea, furnicându-i firele de păr de pe ceafă şi făcându-i inima să se zbată cu putere. Corpul bărbatului era cald, suplu şi musculos; cămaşa albă răspândea un parfum care se îmbina plăcut cu celelalte arome subtile ale pielii lui întunecate, netedă santal şi cu propriul lui miros masculin. Mâinile lui o încleştau cu fermitate. Avea degete subţiri dar puternice. Când bărbatul o îndepărtă încet de el şi fu în cele din urmă în stare să-şi ridice privirea la el, Tichii ei se lărgiră şocaţi şi confuzi când îi întâlniră pe ai lui. Răsuflarea i se opri în piept.

— Señorita Winthrop, ne-am întâlnit din nou, rosti Rigo del Castillo tărăgănat, cu vocea joasă, guturală, cu accent spaniol.

Încă o ţinea în braţe, făcând să fie imposibil ca ea să scape.

— Ce surpriză încântătoare. Dar… îmi uit manierele, nu-i aşa? Încă nu am fost oficial prezentaţi. Rigo del Castillo, la dispoziţia ta.

Cum făcuse şi prima dată, îşi pocni călcâiele scurt,

militărește şi schiţă spre ea o plecăciune. Degetele lui alunecau în josul braţului ei pentru a-i lua mâna dreaptă şi a, i-o ridica galant la buze. Araminta simţi un ciudat şi inexplicabil fiorin timp ce gura lui îi mângâia pielea. Simţi impulsul de a-şi smulge mâna din strânsoarea sa dar, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, degetele lui se strânseră în jurul alor ei, astfel încât nu-şi putu retrage mâna.

— Cred că nu te-ai lovit din pricina neaşteptatei noastre întâlniri?

— N-n-nu, deloc, bâlbâi ea în grabă, roşind tulburată.

La naiba cu bărbaţii!

De ce trebuia să fie atât de frumos? Nu era drept ca un bărbat cu o reputaţie atât de proastă să fie atât de atractiv. Deloc.

— Sunt, sunt bine, mulţumesc…

— Mă bucur să aud asta.

Eliberând-o, în sfârşit, generalul se aplecă pentru a-i recupera lucrurile.

— Se pare că ai obiceiul de a-ţi pierde mănuşile, observă el. Unde este redutabilul tău cline de pază, Mr. Gideon, ca să aibă grijă de tine? Nu tea însoţit azi în oraş?

— Nu şi în afară de asta nu-i nici pe departe câinele meu de pază.

Era amuzată de această idee.

— Sunt perfect capabilă să-mi port de grijă şi singură, te asigur.

— Adevărat?

Ridică batjocoritor din sprâncene.

— Atunci eşti singură în El Paso?

— Nu, replică ea scurt, fără să se gândească.

— În acest caz trebuie să nu te reţin.

Del Castillo îşi feri ochii de privirea ei, astfel încât nu-i putu citi gândurile. Totuşi, i se păru că răspunsul ei îl supărase, pentru că maxilarul lui era încleştat şi zâmbetul,

sardonic. Deschizând uşa oficiului poştal, spuse:

— După tine, señorita Winthrop.

Araminta intră. Nu voia să stea în stradă, unde Judd putea să-i observe în orice moment – cu temperamentul său aprins şi amara sa animozitate faţă de del Castillo, cu siguranţă ar fi provocat un scandal. Apoi, amintindu-şi avertismentul lui Mr. Gideon, Araminta n-ar fi dorit ca vreun trecător să-i vadă şi să aducă la cunoştinţa bunicului întâmplătoarea sa întâlnire.

— Bună ziua, generale.

Îi făcu semn politicos din cap, însă nu-i întinse mâna, omisiune deliberată care nu scăpă observaţiei lui. Brusc, ochii lui se aspriră, nările îi fremătară şi buzele i se subţiară. Araminta tremură în voluntar la ameninţarea pe care el o emana.

— Señorita.

Tonul său transformă cuvântul într-o parodie.

Străduindu-se să-şi întoarcă spatele spre el, Araminta se apropie de tejghea, unde scoase din poşeta pe care şi-o cumpărase doar cu câteva zile mai înainte pachetul pe care îl pregătise cu grijă seara trecută în intimitatea dormitorului ei. Era un articol pe care îl scrisese despre viaţa la High Sierra, împreună cu trei schiţe în cărbune pe care le desenase. Nu dăduse referiri cu privire la numele ranchului, ci, mai mult, scrisese povestirea în aşa fel încât era o generalizare a vieţii la o fermă de vite, pentru că nu voia ca bunicul să afle despre încercarea ei de a se impune ca jurnalistă şi să-i saboteze cariera chiar înainte ca aceasta să se întrevadă la orizont. Din acest motiv, semnase articolul cu numele de A.K. Munroe, care erau iniţialele primului şi celui de al doilea nume Araminta Katherine şi numele de domnişoară al mamei ei. Adresase coletul lui Liam O’Grady la Record în New York City şi indusese o scurtă scrisoare de însoţire, nefăcând nicio

menţiune asupra faptului că ea şi A.K. Munroe erau una şi aceeaşi persoană, cu toate că avea senzaţia că Liam putea ghici acest lucru. Acum, scoţând din poşetă banii necesari pentru taxa poştală şi acut conştientă de proximitatea lui Rigo del Castillo, îl informă liniştită pe funcţionar că ar dori de asemenea să închirieze o căsuţă poştală sub numele de A.K. Munroe. Odată ce funcţionarul – ca şi oricine altcineva din West Texas – era foarte la curent cu identitatea ei, că era nepoata lui Noble Winthrop, Araminta nu se putu opri să nu roşească nervoasă în timp ce vorbea, ca şi cum ar fi fost vinovată de vreo crimă şi ar fi fost pe cale să fie arestată. Situaţia nu fu îmbunătăţită de privirile curioase ale funcţionarului care o privea curios şi cu evidentă dezaprobare pe deasupra ochelarilor săi cu ramă de argint. Era convinsă că el ştie că pentru ea era cutia poştală.

— A.K. Munroe, nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta prin împrejurimi. E vreun prieten de-al tău, Mrs. Winthrop? se interesă funcţionarul, un bărbat mărunt, veştejit, cu o voce care se potrivea înfăţişării sale.

— Nu cred că e cu adevărat treaba ta, nu-i aşa, Plimby? vorbi Rigo del Castillo moale, însă era o inconfundabilă ameninţare tăioasă în tonul lui, în acelaşi timp.

Auzind fără să vrea conversaţia ei cu funcţionarul, generalul se apropiase şi se postase lângă Araminta. Nu-şi ceru scuze pentru amestecul în treburile ei, însă se sprijini de tejghea, fixându-l intens pe Plimby. La aceasta, Plimby păli şi înghiţi greu, plimbându-şi degetele pe marginea interioară a gulerului lui alb, rigid, ca şi cum ar fi fost prea strâns pentru gâtul său.

— Ai o clientă aici care doreşte o cutie poştală pentru A.K. Munroe. Acum, dă-i una, *pronto*, fără întrebări şi poveşti. *Comprende*?

— Da, generale. Imediat, generale.

Fără să mai stea pe gând un, funcţionarul îi dădu o cutie poştală Aramintei, sub fictivul nume pe care îl dăduse. Fu uşurată că problema se rezolvase cu minimum de zarvă şi că tăcerea lui Plimby părea în aparentă asigurată. Însă, în acelaşi timp, era iritată că îi era îndatorată lui Rigo del Castillo: era evident că fără intervenţia lui nu ar fi obţinut cutia poştală atât de uşor sau poate chiar deloc – şi aceasta după ce îl insultase afară refuzând să îi ofere mâna. De ce vorbise în interesul ei, se întreba, în special după ce-l tratase atât de nepoliticos? Era limpede, trebuie să fi bănuit că făcea ceva ce ar fi displăcut bunicului ei foarte mult şi a dorit să o ajute. Totuşi, chiar dacă ajutorul generalului izvorâse dintr-un motiv nu tocmai nobil, Araminta simţea în mod dezagreabil că îi datorează recunoştinţă.

— Vreau… vreau să-ţi mulţumesc, îi spuse după ce el îşi terminase propriile lui treburi la oficiul poştal şi se îndepărtase de tejghea.

— Por nada.

Del Castillo ridică neglijent din umeri.

— E de datoria bărbaţilor să sară în ajutorul unei fete în încurcătură, nu-i aşa? Doar că, admit, sunt curios de ce doreai să iei o cutie poştală sub nume fals, señorita Winthrop.

— Vai, era atât de evident? rosti ea jalnic. M-am temut că aşa are să fie. Te… te asigur că pentru nimic mai infam decât că am… am propus pentru publicare un articol de ziar pe care l-am scris şi-şi nu vreau ca bunicul să afle de asta, explică Araminta, apoi îi veni să-şi muşte limba pentru onestitatea ei.

Totuşi, părea extrem de improbabil ca generalul să raporteze această informaţie bunicului ei.

— A… înţeleg. Şi, e într-adevăr îndoielnic să aprobe

Noble Winthrop ca nepoata sa să fie altceva decât un crin pe câmp.

— Inutilă şi inofensivă?

— Eşti tot atât de ageră la minte pe cât eşti de frumoasă, señorita. E foarte reconfortant să întâlneşti o femeie de o asemenea calitate. Sunt foarte puţine de acest gen, te asigur.

Vocea lui era caldă şi mângâietoare. Ochii lui îi reţineau pe ai ei hipnotic, cu profunzimea lor cafenie seducătoare, insondabilă; se simţea ciudat, ca şi cum s-ar fi scufundat în ei.

Cum putea fi atât de atrăgător, atât de fermecător şi atât de fatal? se întrebă Araminta. Oare chiar îşi omorâse soţia? Cu siguranţă că nu. Cu siguranţă că poveştile spuse despre el erau minciuni. Însă de ce altceva fusese atât de prompt Plimby să-i facă pe plac generalului? Era groază ceea ce văzuse ea pe faţa smochinită a lui Plimby; era ca şi cum s-ar fi confruntat cu o sălbatică şi imprevizibilă puma şi nu cu un om. Acelaşi aspect pe care îl observase pe feţele celor care tremurau înaintea mâniei bunicului ei. Însă, spre deosebire de acesta, care zbiera şi îşi agita pumnii când era furios, Rigo del Castillo nu-şi ridicase vocea, nu făcuse nici măcar un gest de ameninţare către funcţionar. Infama reputaţie a generalului singură era suficientă ca să inspire teamă, se părea. Cu siguranţă, în acest caz, poveştile despre el trebuie să fi avut bază, trebuie să fi fost întemeiate.

Fără să-şi dea seama, Araminta se cutremură la acest gând. Nu trebuia să lase strania fascinaţie a acestui bărbat să pună stăpânire pe ea. Dacă zvonurile trebuiau crezute, era un criminal nepăsător, un bărbat care îşi asasinase cu sânge rece nevasta şi ataca toate ranch-urile de pe Río Grande, furând, prădând, arzând şi omorând. Nu trebuia să uite asta, n-avea importantă cât de mult Del Castillo o

flata şi, deşi împotriva voinţei sale o atrăgea.

— Tre'… trebuie să plec, rosti întretăiat, ca şi cum ar fi alergat. Mulţumesc din nou.

Apoi, fără a aştepta răspunsul lui, Ieşi grăbită din oficiul poştal, simţind cumva că el rămăsese acolo, privind în urma ei până dispăruse din vedere.

În acea noapte, Araminta visă; şi în visul ei, un diavol călare îşi făcu apariţia dintr-un nor de praf pentru a o smulge şi a o duce departe de casă, în iad – şi când îi privi faţa, era faţa lui Rigo del Castillo.

Capitolul 7

Lunga vară indiană începuse în cele din urmă să facă loc toamnei, zilele să se răcorească, arşiţa înăbuşitoare să se moaie într-o căldură aurie care, fiind suportabilă, era binevenită. Acum, când vântul sufla dinspre munţi pe deasupra domeniului, purta cu el răcoarea înălţimilor şi era îmbibat cu umezeala şi mireasma lui Río Grande. Florile de toamnă îşi deschideau petalele prin iarba înaltă care acoperea câmpia şi frunzele copacilor îşi schimbau culoarea pe falezele îndepărtate. Doar cerul rămânea neschimbat, de acelaşi turcoaz cu al pietrelor pe care indienii le numeau bucăţi de cer.

Deşi nu credea în ea, romantica legendă a pietrelor turcoaz căzute din cer îi aprindea fantezia şi munci mult ca să obţină exact acea nuanţă pe tabloul la care lucra. Alesese în această dimineaţă uleiurile în locul acuarelelor pentru a avea suficient timp şi pentru a corecta greşelile. De obicei prefera culorile de apă pentru că erau mai luminoase şi mult mai delicate, mai diafane; însă scena pe care o vizualizase cu ochii minţii părea să pretindă bogăţia uleiurilor.

Deoarece Judd monopoliza atât de multe din orele ei, Araminta continua să călărească în zori, pentru a-şi asigura momentele ei de singurătate. Deşi bunicul ei

Insistase la început ca unul din lucrătorii de la ranch să o însoţească, reuşise de fiecare dată să se strecoare afară neînsoţită, preferând solitudinea; iar Noble trebuise, fără nicio tragere de inimă să se resemneze cu caracterul ei năbădăios. Pentru a-l linişti, Araminta întotdeauna lăsase o notă la ranch indicând în ce direcţie plecase, astfel încât dacă nu s-ar fi întors după o perioadă rezonabilă de timp, bunicul ei să aibă un punct de plecare în căutările sale. Totuşi, el se neliniştea pentru siguranţa ei, până la a deveni sufocant de protectiv, gândi Araminta. Însă nu era sigură dacă acest lucru se datora neplăcerii faţă de modul ei independent de a fi sau începuse să ţină la ea. Prefera să creadă că motivul era cel din urmă. Dar chiar în acest caz, nu-şi putea micşora sentimentul că s-ar fi sufocat şi ar fi murit dacă nu ar fi avut câteva ore pentru ea însăşi, să picteze, să mediteze, să viseze.

Era obişnuită cu solitudinea, care le era tot atât de necesară pe cât aveau nevoie florile de apă. La ranch, părea că niciodată nu este singură. Chiar şi atunci când bunicul ei şi cu Judd nu erau acolo, servitorii, toţi mexicani, se învârteau prin preajma sa, atenţi la orice dorinţă de-a ei. Cu spaniola ei limitată nu-i putea face să înţeleagă că nu era nevoie să stea tot timpul la picioarele ei, ca şi cum ar fi fost o regină. În ochii lor, ea era o regină – sau cel puţin cât se înţelegea prin aceasta în West Texas – şi mulţi dintre ei, precum Teresa, aveau o slăbiciune pentru ea de pe timpuri, de pe când era copil la High Sierra. Să le ceară să o lase singură ar fi însemnat să-i rănească şi să-i supere, Araminta ştia aceasta. Astfel că îi suporta, ştiind că atenţiile lor izvorau din dragoste, bunătate şi dorinţa de a-i fi pe plac.

Acum se bucură din plin de singurătatea ei, fără a-şi da seama de trecerea timpului, neconştientă măcar de ceea ce o înconjura, în afară de ceea ce imortalizase pe

canapea şi examina cu ochi expert şi critic din toate unghiurile. Pictura era bună, probabil cea mai bună pe care o făcuse vreodată, gândi ea. Înfăţişa ivirea zorilor pe orizontul de răsărit, umbre trandafirii şi aurii interferându-se pe albastrul schimbător al arbuştilor de bumbac şi mesquite, ce mărgineau malurile pârâului pe care stătea. Razele soarelui licăreau printre crengile copacilor, punctând undele apei, ca şi cum suprafaţa acesteia ar fi fost presărată cu o multitudine de pietre preţioase. Preeria se întinde departe în faţa ei, iarba înaltă, îngălbenită, atinsă şi ea de razele soarelui, părând aprinsă. Prima dată pictase zorile, pentru a le desprinde cât mai fidel posibil, astfel încât la restul tabloului avea încă de lucrat. Însă acum, că avea esenţa scenei pe canavas, putea termina ceea ce mai rămăsese în tihnă. Araminta hotărî să facă o pauză pentru a-şi lua micul dejun pe care şi-l pregătise într-un coş înainte de a pleca de la hacienda. Fredonând pentru sine încetişor, puse deoparte pensulele şi paleta, apoi se aplecă să-şi spele faţa şi mâinile în pârâu.

Apa era rece şi plăcută; se stropea din abundenţă, frecându-şi antebraţul stâng viguros pentru a îndepărta uleiul cu care din neatenţie se pătase. Când se ridică, ştergându-şi apa de pe ochi, pe celălalt mai al pârâului era Rigo del Castillo, călare pe un enorm armăsar negru, arătând ca Satan însuşi! Se sperie pentru că nu-l auzise apropiindu-se. Se întrebă dacă intenţiona să-i facă vreun rău. La urma urmelor era duşmanul neîmpăcat atât al bunicului ei cât şi al lui Judd. Primul impuls fu să fugă de el, însă cum ea era pe jos şi el călare, ar fi putut cu uşurinţă s-o prindă dacă ar fi vrut. Nu exista mijloc de a scăpa de el – cel puţin pe moment; Araminta păşi înapoi din faţa lui cu prudenţă, strecurându-se spre iapa sa.

— Ce faci aici? De unde vii? întrebă ea tăios.

El râse.

— Dragă señorita Winthrop, mă priveşti ca şi cum aş avea coarne şi o coadă ascuţită. Sunt conştient că am ceva din reputaţia unui diavol, însă chiar crezi că puterile mele sunt într-atât de mari încât să mă pot materializa din aer?

— Nu, bineînţeles că nu, ripostă ea, supărată că el o ironiza, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Pur şi simplu m-ai speriat pe moment. Nu te-am văzut venind.

— Poate pentru că erai concentrată asupra spălatului? sugeră el, îndemnându-şi calul peste pârâu.

După ce acesta trecuse bălăcindu-se prin apă şi rămase şiroind între Araminta şi apa sa, efectiv tăindu-i calea de scăpare, generalul descălecă nepăsător, cu un zâmbet curbându-i buzele.

— Scuzele mele pentru a te fi speriat, señorita. Nu aveam intenţia asta, te asigur. Ca şi ţie şi mie îmi place să călăresc dimineaţa, devreme. Te-am observat din întâmplare aici şi mi-am luat libertatea de a veni să te întâlnesc.

— Neinvitat şi totodată pe pământul lui High Sierra? Încâlci proprietate, ştii asta. Întotdeauna te porţi cu atâta infatura, generale?

— Pentru, a fi exact, n-am fost pe pământul lui High Sierra până când n-am trecut pârâul care este hotarul între ranch-ul bunicului tău… şi celui al meu. Propriul meu ranch, Casa Blanca, nu este la fel de mare ca High Sierra, desigur; totuşi, când sunt aici, în Texas, îi spun casa mea. Pentru a răspunde la întrebarea ta, sunt, când îmi face plăcere, într-o oarecare măsură infatuat, aşa cum fără îndoială trebuie să fi auzit.

Araminta nu anticipase atâta sinceritate. Din partea unui om cu sordida reputaţie a lui del Castillo, se aşteptase dacă nu la minciună, măcar la disimulare. Era tot atât de surprinsă de onestitatea sa cât şi de faptul că pământul învecinat cu proprietatea bunicului ei aparţinea

generalului; nimeni nu-i spusese acest lucru. Totuşi, în ciuda sincerităţii şi a aparentei atitudini prietenoase a lui del Castillo nu îndrăzni să-şi lase jos garda în faţa lui.

— Şi de unde ştii că-mi place să călăresc dimineaţa? Se Interesă ea caustic.

— E de datoria mea să ştiu totul despre duşmanii mei.

Spre deosebire de celelalte, răspunsul acesta o alarmă. Pentru prima dată îşi blestemă îndărătnicia de a nu-l asculta pe bunicul ei şi a nu fi luat un lucrător care să o însoţească în timpul plimbărilor ei călare. Acum îşi înţelegea prostia. Ea şi generalul erau complet singuri împreună, izolaţi în preerie. Dacă ar ataca-o pe neaşteptate, nimeni nu i-ar auzi strigătele. Ar fi la discreţia lui. Carabina ei era în tocul de la şea, pistolul era la centura de cowboy pe care şi-o scosese mai devreme şi o încolăcise în jurul cornului şeii. Cum del Castillo continua să stea între ea şi iapa ei, era improbabil că ar fi în stare să ajungă la cal înainte ca acesta să pună stăpânire pe ea. Astfel, cea mai la îndemână apărare nu era decât micul cuţit neascuţit pe care-l folosea când picta în ulei – care cu greu putea fi socotit o armă mortală, gândi ea. Până la referirea lui la duşmanii săi nu se gândise cu adevărat că el i-ar face rău. În ciuda a tot ceea ce auzise referitor la el, Araminta tot nu putea cumva crede că el ar putea să o atace cu adevărat, sau chiar s-o omoare. Însă acum simţea un frison de spaimă.

— Mă… mă numeri printre duşmanii tăi? întrebă ea ezitant.

— Nu, în acest moment nu. Dar va veni şi asta, señorita. Cu siguranţă, nu se poate să fi trăit aceste câteva luni la High Sierra fără să fi aflat de gândul rău pe care mi-l poartă atât bunicul tău cât şi Judd Hobart. Ar fi fericiţi să mă vadă spânzurat.

— Şi la ce altceva te-ai putea aştepta?

Chiar în timp ce rostea aceste îndrăzneţe cuvinte, Araminta îşi blestemă în gând atât limba nestăpânită cât şi nebunească bravadă. Era hotărât lucru, că nu era înţelept să provoci un om ca acesta, în special când era virtual fără apărare în faţa lui.

— Nu le furi caii şi vitele, le jefuieşti şi arzi acareturile?…

— În ochii tăi acestea sunt crime teribile, nu-i aşa? O întrerupse generalul răspicat, fără să confirme sau să respingă acuzaţiile ei. Dar ce spui de bunicul tău şi alţii ca el, oameni ca Frank şi Judd Hobart, care s-au îngrăşat şi îmbogăţit pe spinarea mexicanilor, ei? Sau aceasta este o crimă în făta căreia închideţi ochii, señorita pentru că îţi procură hainele costisitoare pe care le porţi şi hrana bună pe care o mănânci? Răspunde la asta, dacă poţi!

— Nu… nu ştiu ce vrei să spui, se bâlbâi Araminta, trăgându-se înapoi din faţa sa.

— Nu ştii?

Vocea lui tremura de mânie.

Apoi, în mod ciudat, după un moment se îmblânzi. Subita sa ură păru să se topească, deşi era evident că emoţiile continuau să se agite în el.

— Nu. Nu, probabil că nu ştii.

Arătă spre pictura de pe şevalet.

— E un tablou foarte frumos, señorita. Dacă ai privi mai atent, ar putea fi chiar o capodoperă, ca lucrările lui Corot. Cunoşti poate schiţele şi tablourile lui? întrebă el, surprinzând-o cu cunoştinţele sale despre artă. Sunt foarte apreciate pentru stilul lor liber şi culorile lor luminoase, aşa cum tu însăţi ai folosit în lucrarea ta. Dar vai, señorita, viziunea ta este la fel de îngustă ca şi a unui cal cu apărători la ochi. Vezi doar frumuseţea pământului, nu şi urâţenia lui.

Se aplecă şi ridică o mână de noroi de pe malul pârâului. Apoi, înainte ca Araminta să-şi dea seama ce intenţionează, îi prinse mâinile şi-i îndesă cu putere în ele pământul ud, făcând-o să tremure atât de spaimă cât şi din cauza unei ciudate, perverse excitaţii datorată puterii lui.

— Asta este ceea ce zace sub suprafaţa pământului, señorita Winthrop. Deschide ochii ca să poţi vedea! Noroi! Noroiul sărăciei, foametei, bolilor şi a o sută altor nenorociri care chinuiesc pe oamenii de rând săraci din Mexic. Însă, desigur, ce poate şti o bogată şi gingaşă gringa ca tine despre aceste lucruri.

A Surâse spre ea batjocoritor în timp ce o elibera, înghiţind cu greu, ea îngenunche din nou pentru a-şi freca şi curăţa mâinile, ca şi cum ar fi putut îndepărta nu numai noroiul, dar şi senzaţia de vinovăţie, a mâinilor lui pe ale ei.

— Tot atât de puţin pe cât pretinzi că ştii despre activităţile lipsite de scrupule ale bunicului tău, ale celor din familia Hobart şi a altora de teapa lor, tot atât ştii şi despre inerenta putere a unor picturi grandioase.

— Şi ce activităţi sunt acestea?

Araminta îşi dădu cu mândrie capul pe spate, jignită şi ultragiată că el nu doar îi întrerupse solitudinea, însă o şi insulta, mai ales că nu făcuse nimic care să-i atragă dispreţul.

Hotărâtă să nu-i ofere satisfacţia de a vedea cât de mult o rănise, se ridică şi în mod deliberat se întoarse spre el cu spatele, deşi îi trebuise fiecare strop de curaj pentru a face acest lucru. Probabil dacă l-ar fi ignorat, el s-ar fi îndepărtat – pentru că, dacă ar fi dorit să-i facă vreun rău, deja ar fi făcut-o, cu siguranţă. Străduindu-se să-şi menţină în aparentă calmul, începu să-şi despacheteze micul dejun, întinzând mai întâi pe iarbă pânza cu carouri roşii împăturită peste conţinutul coşului, însă, mâinile îi

tremurau şi mişcările îi erau stângace în timp ce aşeza alimentele şi băutura pe care le pregătise mai devreme în acea dimineaţă. Spre iritarea ei, totuşi, del Castillo se făcu a nu înţelege aluzia şi să rămase nemişcat.

— Bunicul tău, Hobartii şi alţi câţiva, printre altele, vând arme şi provizii prin contrabandă Federalilor şi Ruralilor, arme cu care armata şi poliţia omoară oamenii în Mexic, señorita; oameni care nu prea au altceva decât speranţa, care să-i susţină şi disperarea care să-i apere. Însă, cum am spus, ce poţi tu să ştii ce înseamnă să fii sărac şi flămând?

— Mult mai mult decât şi-i tu despre mine, evident, atâta timp cât am avut parte de amândouă.

Vocea ei era plină de calmă demnitate.

— Metoda ta de a aduna informaţii are nevoie de mari îmbunătăţiri odată ce nu ştii deja asta, generale. Astfel că de ce aş crede eu poveştile taie despre bunicul? Şi chiar dacă sunt adevărate – Araminta îşi aduse aminte cu neplăcere fragmentele de informaţii auzite din întâmplare la fadango – Federalii şi Ruralii reprezintă guvernul legitim din Mexic şi de aceea, să îi ajuţi şi să le oferi sprijin cu greu poate fi o crimă. Revoluţionarii tăi – Maderistas, Zapatistas, Orozquistas, Vazquistas şi toţi ceilalţi sunt cei care au pornit războiul vostru civil şi care astfel sunt responsabili de moartea oamenilor voştri.

— Ei, hai, señorita, o mustră del Castillo, aplecându-se cu gratie pentru a se aşeza lângă ea pe pânza cu carouri roşii, ca o jurnalistă în devenire, ar trebui să ştii mai mult ca oricine, ce trebuie să crezi din ceea ce poţi citi în ziarele voastre. Sunt pline de minciuni şi de adevăruri trunchiate, toate denaturate ca să reflecte punctele de vedere ale editorilor, directorilor şi a celor care îşi fac reclamă în ele, es verdad?

Ridicând o sprânceană, aşteptă negarea ei, care nu

veni, pentru că ştia în inima ei că el avea dreptate. De fapt, era unul dintre principalele motive pentru care voia să devină jurnalistă: dorea să scrie adevărul, nu minciunile care erau în vogă în publicaţii.

— Porfirio Díaz era un dictator, căruia nu-i păsa deloc de oamenii de rând, continuă generalul şi după ce l-a detronat pe Díaz şi i-a luat locul, Francisco Madera a preferat să uite şi el de oamenii de rând. Există o vorbă în Ciudad de México, señorita: Fuera de México, todo es Cuantitlán – în afară de México City, tot restul e Cuantitlán. Vezi, în Mexic, dacă cineva nu e din capitală, ci din provincie nu e nimic.

Del Castillo se opri un moment, privind spre micul dejun pe care ea îl răspândise pe pânză. Apoi, cu o largă mişcare a mâinii continuă:

— Toată această mâncare şi băutură, doar pentru tine, señorita. Ştii că din toate astea, o familie de ţărani din Mexic ar putea trăi zile întregi, poate chiar o săptămână?

În timp ce privea la felurile apetisante dinaintea ei, Araminta fu deodată frapată. Nu-şi dăduse seama, până în acest moment, că împachetase chiar atât de mult. În graba ei de a se vedea plecată de la hacienda şi gândindu-se că s-ar putea să nu se întoarcă până la prânz, adunase pur şi simplu tot ce-i fusese la îndemână şi azvârlise în coş. Acum se părea că pe faţa de masă erau împrăştiate destule pentru a hrăni o armată: un morman de tortillas, o bucată mare de carne şi una de brânză, fructe, o porţie de frijoles, câteva sopaipas, o bucată de unt, inevitabila salsa şi un ulcior cu lapte proaspăt. Ochii trebuie să-i fi fost mai mari decât stomacul în această dimineaţă, gândi ea iritată. Era oare vreo mirare că generalul o scruta cu atât de mult dispreţ? Trebuie să o creadă ori o gurmandă ori o risipitoare.

— E clar, am într-adevăr mai mult decât pot eu mânca singură, admise ea, roşind şi dorind acum, să nu fi deschis coşul în prezenta lui. Neştiind ce altceva să facă, se interesă şovăielnic:

— N-ai vrea… n-ai vrea să iei micul dejun cu mine, generale?

— Rigo. Toţi prietenii îmi spun Rigo.

— Dar credeam… credeam că din cauza bunicului mă priveşti ca pe un duşman.

— Asta e dorinţa, señorita?

— Nu. Aş crede că ai fi un… adversar formidabil, generale.

— Şi, chiar aşa şi sunt. Însă nu te îngrijora, pentru că dacă vreodată aş deveni adversarul tău, eu însumi aş fi primul care să-ţi spun. Jur.

Vorbea cu atâta intensitate, încât Araminta nu se putu îndoi de onestitatea lui – şi se cutremură la gândul că vreodată el s-ar putea proclama ca duşman al ei. Era cea mai stranie, cea mai înspăimântătoare şi totuşi cea mai captivantă dimineaţă pe care Araminta o petrecuse în viaţa ei, în ciuda faptului că tremurase de frică în fiecare clipă. Îşi spunea mereu şi-şi repeta că n-ar trebui să fie singură cu acest bărbat, în special în acel loc izolat. Ştia că Rigo era un revoluţionar şi, după toate aparenţele, un bandolero, un bandit, un desperado în acelaşi timp. Posibil să-şi fi ucis soţia cu sânge rece – nu îndrăzni să întrebe. Totuşi, în compania lui, găsi dificil să creadă aceste povestiri. În timp ce discutau, descoperi că are o minte ageră, ascuţită, iar cunoştinţele îi erau în mod evident îmbogăţite de călătoriile sale. Pentru prima dată după ce părăsise şcoala internat, Araminta era în stare să converseze la un nivel care se potrivea propriei sale inteligenţe, isteţimi şi educaţii; şi în ciuda faptului că bunicul ei va suferi cu siguranţă un şoc dacă va afla

vreodată de această dimineaţă, nu părea în stare să se îndepărteze de Rigo. Le amintea de o panteră tolănindu-se la soare, cum se întinsese alături de ea, lung şi zvelt, întunecat şi frumos, viguros şi imprevizibil, torcând într-un moment, mârâind în următorul. Era elegant, afabil, încântător şi sofisticat. Însă în ciuda tuturor acestor lucruri, era de asemenea dur, arogant, depravat şi cinic – şi deloc gentleman, deşi părea uneori amuzat să joace acest rol.

— Mă… nedumereşti, generale, remarcă Araminta, jenându-se în continuare să mărească intimitatea situaţiei folosind numele lui de botez.

— În ce fel?

— Ei bine, în toate felurile, de fapt. Felul tău de a vorbi, purtarea, îmbrăcămintea, erudiţia…

Scutură din cap.

— Într-un fel, în ciuda faptului că simpatia ta este în mod limpede de partea lor, pur şi simplu nu te văd ca ieşind din rândul oamenilor săraci din Mexic.

— Oh, dar e adevărat, te asigur, señorita. Sunt fiul bastard al unui bogat haciendado, care avea şi alţi copii, legitimi, aşa încât nu avea nevoie de mine – sau de mi madre, după ce luase cu forţa, în mod repetat, ceea ce dorea de la ea şi apoi, în cele din urmă, se plictisise de ea.

Araminta tresări la această monstruoasă revelaţie pe care Rigo o emisese cu o voce indiferentă, cu un zâmbet batjocoritor arcuindu-i buzele.

— Eşti oribil de şocată, nu-i aşa? Pentru că astfel de lucruri nu se întâmplă în lumea ta, señorita, adevărat? Din nenorocire, ele sunt toarte comune într-a mea. Mi-am luat numele după hacienda lui mi padre – del castillo, de la castel, deoarece nouă tuturor celor care lucram pe pământul lui mi padre cu asta ni se părea că se aseamănă. Nu, să nu-ţi pară rău pentru mine – ai o fată uşor de citit,

ştii? Pentru că nu doresc mila ta.

— Şi atunci ce doreşti? întrebă ea, încă nedumerită de el, dar începând în cele din urmă, gândi ea, să întrezărească băiatul din care se dezvoltase acest bărbat.

— În această dimineaţă? Nu mai mult decât deja am primit, redeveni el enigmatic. Nu-mi pot aminti când a fost ultima oară când am avut un mic dejun atât de plăcut. Muchas gracias.

Cu aceasta, spre marea ei surpriză şi în mod bizar spre dezamăgirea ei, se ridică. Îndreptându-se spre armăsarul său, care păştea în apropiere, apucă frâul şi se săltă în şea. Dându-şi capul pe spate, nobilul animal dansă câţiva paşi înainte de a fi adus sub controlul stăpânului său. De pe spatele calului, Rigo privi cu intensitate în jos spre Araminta, cu ochii îngustaţi, astfel încât ea nu-i putu citi gândurile.

— Înainte să plec, un cuvânt de… un sfat amical, dacă-mi permiţi, señorita. În ciuda părerilor bunicului tău şi ale Hobart-ilor, Judd Hobart nu este bărbatul potrivit pentru tine. Ar fi înţelept din partea ta să nu-i încurajezi atracţia pe care o are fată de tine.

Apoi, înainte ca ea să poată răspunde îşi îmboldi armăsarul cu pintenii lui mexicani de argint şi plecă.

Capitolul 8

Araminta rămase perplexă şi destul de supărată la observaţia lui Rigo. Nu ştia de ce putea el şi interesat de cine o curtează – chiar dacă era vorba de Judd, pe care îl ura. Nu era treaba generalului cu cine îşi petrecea ea timpul, gândi ea înfierbântată şi cu siguranţă că nu avea dreptul să se amestece în viaţa ei. În mod convenabil îşi dădu la o parte din minte faptul că-i fusese recunoscătoare pentru intervenţia de la oficiul poştal. În afară de aceasta, îşi spuse, o ajutase atunci cu Plimby, funcţionarul poştal, doar pentru a-i pune beţe în roate bunicului ei – fapt ce cu

greu putea fi considerat o recomandare pentru caracterul lui Rigo pe care îl ştia responsabil, în orice împrejurare. Acest bărbat era un revoluţionar, un tâlhar, dacă zvonurile erau corecte, un ucigaş, deşi Araminta nu voia să creadă acest ultim lucru despre el. Că suficienta sa copilărie purta o mare vină pentru a-i fi întunecat firea, era de înţeles, totuşi, nu era o scuză pentru purtarea sa. Cu toate că el îi desconsiderase mila, îi părea rău pentru general – deşi nu era sigură dacă el îi plăcea. Frumuseţea şi magnetismul pe care acesta le emana erau tot atât de înspăimântătoare pe cât erau de captivante. O făceau să se gândească la un animal de pradă ademenitor şi înşelător care, în ciuda splendorii şi atracţiei, se putea schimba pentru a o ataca în orice moment, deşi, pentru a fi cinstită, el nu făcuse nici cel mai mic gest de ameninţare în privinţa ei. Era adevărat, cu toate acestea, roşi ea la aceste gânduri nesăbuite – că uneori se întreba cum s-ar simţi înlănţuită şi sărutată de el. Totuşi, Araminta nu uita de proasta lui reputaţie ori de faptul că era duşmanul bunicului ei – şi putea fi într-o zi şi al ei.

Însă în pofida voinţei sale, Rigo continua să o fascineze; şi acea întâlnire din zori deveni una din multele care urmară. Fără să vrea, simţea o stranie atracţie faţă de el, pe care nu o mai” simţise faţă de nimeni. Pe neaşteptate începură să aibă multe în comun, de la dragostea lor faţă de literatură, muzică şi artă până la interesul pentru călătorii şi culturi străine, preocupările faţă de afacerile mondiale, de ştiri şi politică, în toate aceste chestiuni el dovedindu-se informat şi educat, mai mult chiar decât ea însăşi. Araminta nu şi-l putea scoate din gând. Dacă era cinstită cu ea însăşi, trebuia să admită că purtarea lui o emoţiona profund, conversaţia lui o captiva, pentru că el îi vorbea ca unui egal şi îi stimula gândirea, o înviorătoare schimbare fată de modul în care o tratase atât bunicul ei

cât şi Judd, ca şi cum mintea ei n-ar fi fost capabilă de nimic altceva mai serios decât să planifice un meniu ori să aleagă o rochie. Bunicul ei, cunoscându-i dorinţa de a deveni jurnalistă, o oprise chiar de a citi vreunul din ziarele locale, declarând cu fermitate despre conţinutul lor că nu era potrivit pentru a constitui lectura unei doamne. Ca rezultat, Araminta era constrânsă să arunce pe furiş câte o privire la ziare ori de câte ori bunicul era absent din casă.

Ca trăsnetele unei neaşteptate vijelii, izbucnirile de violentă din sudul frontierei îşi continuau escaladarea de la un an la altul, citea ea. Acum, datorită preocupării nestăpânite fată de Rigo, Araminta ajunsese să cunoască multe lucruri despre faptul că deşi, după cum se exprima el, era scandalos, nu era nimic ilegal în aprovizionarea cu arme de către americani a Federalilor şi Ruralilor, care reprezentau guvernarea legitimă a Mexicului. Totuşi, o criticabilă rezoluţie a Consensului îi împuternicise pe preşedintele Taft să interzică toate celelalte expediţii de armament către Mexic atât timp cât continuau tulburările sociale. Această decizie reprezenta o serioasă piedică pentru revoluţionari, care, că rezultat, începuseră să agite sentimentele antiamericane. Dacă revoluţionarii asemeni Federalilor şi Ruralilor, ar fi fost dotaţi cu armament american, ar fi fost pe picior de egalitate cu guvernanţii împotriva cărora se revoltaseră. Aşa cum stăteau lucrurile, acesta constituia doar unul dintre obstacolele pe care trebuia să le biruie cum puteau. Când începu să aibă o privire de ansamblu asupra întregii situaţii, Araminta nu se mai simţi atât de sigură pe faptul că aceste purtări care includeau raiduri peste frontieră pot fi cu uşurinţă condamnate. Poate chiar ea însăşi, dacă ar fi fost cu atâta cruzime oprimată şi constrânsă să lupte pentru viaţa ei ar fi putut fi împinsă la astfel de măsuri disperate, reflectă ea.

Totuşi, nu era drept că bunicul ei, Hobart-ii şi alţi ranch-eri texani aveau de suferit pentru ceea ce nu era războiul lor. Însă dacă rancherii din nordul frontierei furnizau arme şi alte provizii Federalilor şi Ruralilor, Araminta putea înţelege de ce revoluţionarii vedeau în ei nişte ţinte legitime. Era o situaţie dificilă şi nu existau răspunsuri facile. Bunicul ei, când îl întreba despre toate astea, declara că afacerile erau afaceri, că se realiza un profit din tulburările sociale din Mexic şi că nu făcea nimic ilegal. Conştiinţa sa nu era deloc perturbată de aspectele morale ale problemei – înarmarea uneia dintre părţi însă nu şi a celeilalte, elitistul şi represivul regim la putere în Mexic, nedreptăţile suferite de cei săraci, de oamenii de rând. Până acum, Araminta acordase puţină atenţie războiului. Însă cu cât se vedea mai mult cu Rigo, cu atât mai incapabilă era să ignore violenţa din sudul graniţei şi contribuţia rancherilor texani la aceasta.

Contrariată, îşi spuse că întâlnirile ei cu generalul erau periculoase, incorecte şi trebuiau să înceteze. Până la urmă, nu putea conduce decât la necazuri. În ciuda faptului că el întotdeauna se purtase ca un gentleman faţă de ea. Dacă era cu adevărat un bandolero, un ucigaş, se punea în pericol de fiecare dată când se întâlnea cu el – şi cu siguranţă, avea unele motive încă necunoscute de a-i căuta societatea, motive legate de animozitatea pe care o simţea faţă de bunicul ei şi de Judd. Deşi Araminta se hotărî să nu mai aibă nimic de-a face cu Rigo, îi era uneori imposibil să reziste tentaţiei şi, din când în când, se trezea călărind dimineaţa devreme spre pârâul unde împărţiseră micul dejun şi unde, de cele mai multe ori, aştepta Rigo. Dacă ea era fascinată de el, se părea că şi el era în mod egal şi în ciuda voinţei sale, fermecat de ea.

— Nu eşti deloc ceea ce mă aşteptam să fie nepoata lui Noble Winthrop, îi spuse el odată, cu muşchii jucându-i

încordat pe maxilar, ca şi cum ar fi fost supărat pe ea pentru aceasta.

Următoarele lui cuvinte îi confirmaseră gândul.

— Nu-mi place că eşti aşa cum eşti.

— Oh? Şi de ce nu? se interesă Araminta, deşi bănuia deja răspunsul.

El ar fi preferat ca ea să fie urâtă, stupidă, vanitoasă şi nătângă. Atunci ei nu ar fi avut nimic în comun, nu s-ar fi simţit atât de ciudat însă fatal atraşi unul de altul, fapt ce le tulbura cursul – astfel de limpezimea cristalului – vieţilor.

— Ar fi mai uşor dacă nu ai fi diferită de toate celelalte gringa din clasa ta socială din Texas.

— Mai uşor? În ce fel? Şi cum sunt eu diferită?

— Tu… mă tulburi, señorita. Eşti încăpăţânată, voluntară, nemulţumită; şi când te ataşezi, te ataşezi profund, cred, o combinaţie care mă tem că s-ar putea dovedi devastatoare pentru tine într-o bună zi. Texas, Mexic… acestea nu sunt ţinuturi blânde cu locuitorii lor şi cei care rezistă sunt cei puternici şi duri; ei au învăţat să facă orice este necesar pentru a supravieţui.

— Şi crezi că eu n-am să supravieţuiesc? întrebă ea, dezorientată de perspicacitatea analizei caracterului ei…

Pentru un moment, Rigo fu atât de liniştit încât Araminta crezu că nu are de gând să răspundă. În cele din urmă, el reluă încet:

— Nu, pentru că există în tine o putere tăcută şi curaj, cred eu. Însă mi-e teamă că s-ar putea să găseşti procesul învăţării… dureros, señorita. Şi pentru unele motive stranii, gândul la asta… mă necăjeşte.

Avea o privire ciudată, îndepărtată când vorbea, ca şi cum putea să vadă viitorul ei şi ştia că nu este unul fericit. La acest gând neliniştitor, Araminta simţi un fior rece pe şira spinării. Totuşi, oricât de mult insistă ea, el nu-şi

continuă declaraţia tulburătoare, enigmatică, ci se ridică brusc şi îşi luă repede rămas bun, uimind-o şi rănindu-i sentimentele, făcând-o astfel încă o dată să creadă că, de fapt, el o dispreţuia. Încălecând pe iapa sa, călări spre casă, furioasă pe Rigo şi încă şi mai furioasă pe ea însăşi că, în ciuda acestui fapt, se simţea atât de atrasă de el. Nu-l va mai vedea de acum, îşi spuse cu hotărâre. Continuând să o facă însemna să-i trădeze pe bunicul ei, pe Judd şi buna ei creştere. Doamnele nu ies pe furiş pentru întâlniri cu bărbaţi cu proastă reputaţie şi desigur, ea nu fusese educată să facă acest lucru. Nu înţelegea ce se întâmplase cu ea că se purtase atât de nebuneşte, atât de nechibzuit, atât de nepăsătoare faţă de propria ei reputaţie şi siguranţa ei fizică. Trebuia să se elibereze de această fascinaţie faţă de Rigo înainte de a fi prea târziu.

Dacă bunicul ei ori Judd ar afla vreodată de întâlnirile ei cu generalul – Araminta se cutremură violent la acest gând – furia lor n-ar cunoaşte margini. Judd avea un temperament atât de nestăpânit şi devenise atât de posesiv faţă de ea încât ar putea chiar să-l ucidă pe Rigo. Din ce în ce mai mult, Judd făcea presiuni asupra ei să se mărite cu el şi deşi chiar şi ea trebuia să admită că era planul ideal – ca nepoata lui Noble Winthrop să devină soţia finului său şi High Sierra şi Chaporral să fie reunite, totuşi, Araminta ezita.

Simţul realităţii îi spunea că, în cazul în care moştenirea lui High Sierra n-ar fi fost dependentă de căsătoria ei şi bunicul ar fi intenţionat să-i lase oricum ranch-ul, ea n-ar fi fost niciodată în stare să-l conducă singură, fără un soţ, ori cel puţin un administrator capabil şi autoritar alături, unui care să o respecte şi care să-i fie credincios. Nu pentru că i-ar fi lipsit inteligenta sau abilitatea de a administra uriaşa proprietate; dacă ar fi fost necesar, ar fi putut cu siguranţă învăţa pentru a se dedica

stăruitor acestei sarcini. Însă chiar şi aşa, niciun bărbat n-ar fi luat-o în serios ca proprietară a lui High Sierra. Ar fi fost cel puţin dificil, dacă nu imposibil, ca ea nu doar să-i păstreze pe lucrătorii experimentaţi, dar de asemenea, să-şi impună autoritatea, mai ales că-i lipsea orice cunoştinţă practică despre conducerea unui ranch. Nu era sarcină importantă sau măruntă ia High Sierra pe care bunicul ei să n-o fi îndeplinit el însuşi în trecut. Din păcate, nu putea spune acelaşi lucru despre ea. Dacă ar fi trebuit să preia proprietatea mâine, ar fi fost la fel de vulnerabilă ca şi un fanfaron ignorant, devenind o ţintă uşoară pentru orice om lipsit de scrupule care ar fi dorit să tragă foloase de pe urma ei. Bunicul ei ar fi putut cel puţin elimina această problemă pregătind-o el însuşi în conducerea ranchului, însă în cele câteva ocazii când Araminta îndrăznise să abordeze acest subiect, se mulţumise să ridice din umeri.

— Dacă Dumnezeu ar fi avut de gând ca femeile să se amestece în afaceri i-ar fi dat creier, fetiţo, în locul unui corp care să-l facă pe bărbat fericit şi care să poarte copii. Aşa că de ce să-ţi baţi capul să te îmbraci în cămaşă şi salopetă în loc să te gândeşti la o rochie de mireasă? Judd a devenit al dracului de nerăbdător, cântându-ţi în strună şi pot să-ţi spun că nu-l condamn deloc. Ce se-ntâmplă cu tine, Araminta, că stai atât pe gânduri ca o puştoaică ruşinoasă abia ieşită de pe băncile şcolii? N-ai să găseşti un bărbat mai bun decât Judd, care să aibă grijă de tine şi de High Sierra când eu am să intru în mormânt.

— Eu, eu nu-l iubesc, bunicule şi nici el nu mă iubeşte.

— Iubire! Vai, asta nu-i decât o idee tâmpită – şi nu cred că tu eşti aşa de nebună, fetiţo! Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Araminta: dragostea zboară pe geam destul de curând şi ceea ce-ţi rămâne apoi – dacă ai noroc – e simpatie, tovărăşie, înţelegere, un trecut petrecut

împreună şi interese comune. Nu-l urăşti pe Judd, nu-i aşa? întrebă el tăios.

— Nu, însă…

— Şi ai fi mulţumită cu el aici la ranch, aşa e?

— Ei bine, cred… cred c-aş putea fi, consimţi ea în silă.

— Atunci, pe toţi dracii! Care-i problema, fetiţo?

Ochii lui se îngustară cu o subită suspiciune.

— N-ai găsit un alt bărbat după care să oftezi, nu-i aşa?

— Nu”.

Scutură din cap, apoi roşi uşor şi-şi feri privirea incapabilă să mai suporte ochii pătrunzători ai bunicului când, pe neaşteptate, imaginea lui Rigo apăru nepoftită în mintea ei. Desigur, el nu însemna nimic pentru ea, ori ea pentru el, îşi spuse iritată. De ce s-o fi gândit la el tocmai acum şi de ce se gândea la el mereu – Araminta nu ştia să spună. Îşi împinse maxilarul înainte cu hotărâre.

— Nu, Bunicule, nu-i nimeni altcineva, declară cu fermitate, privindu-l drept în ochi. Doar că nu înţeleg de ce tu şi cu Judd faceţi mereu atâta caz de asta, de ce sunteţi atât de zoriţi să mă mărit cu el. Ştiu că îl apreciezi mult, însă eu – eu mai am nevoie de timp, bunicule. Abia îl cunosc şi nu sunt, nu sunt sigură…

Vocea i se stinse şi îşi muşcă buza de jos, dându-şi seama cât de copilărească şi bosumflată părea.

— O mulţime de prostii blestemate, îţi spun eu! Nu-i nicio nevoie să fii sigură. N-am cunoscut niciodată vreo afurisită de femeie care să ia vreo decizie corectă în orice privinţă. Eu sunt sigur că Judd e bărbatul potrivit pentru tine – dacă nu era, crezi că l-aş fi favorizat atât? Dacă te zoresc să te hotărăşti mai repede, Araminta, ei bine, asta e pentru că nu mai sunt tânăr. Nu prea mi-au mai rămas mulţi ani. Nuţ i-am spus până acum pentru că nu voiam să-

ţi faci griji, însă m-am simţit al naibii de rău în ultimul timp; sincer, mi-ar fi de mare ajutor să-l am pe Judd aici să preia el conducerea de zi cu zi a ranchului. Mi-ar plăcea să mă retrag, să mă bucur de roadele muncii mele cât mai pot şi să trăiesc destul ca să-mi legăn strănepoţii pe genunchi.

Noble se întrerupse brusc, scuturat de un violent acces de tuse. Scăpându-şi bastonul şi apucându-se cu mâinile de piept, se aplecă înainte.

— Bunicule!

Înspăimântată, Araminta alergă lângă el aşezându-l în marele lui scaun pivotant din spatele biroului şi lărgindu-i gulerul.

— Aşteaptă o clipă. Am să-ţi aduc puţină apă.

— Nu… o… o înghiţitură de… de whisky, reuşi el să îngaime printre convulsii.

Dat fiind împrejurările, nu credea că băutura putea fi bună pentru el. Însă temându-se să-l supere şi astfel să-i înrăutăţească situaţia, fugi supusă spre barul care era situat pe una din laturile biroului şi, descoperind una dintre carafele de cristal, turnă puţin din conţinutul ei auriu-închis într-un pahar. Apoi se înapoie grăbită lângă el, ajutându-l să ţină paharul în timp ce bea. După ce dădu alcoolul pe gât, el păru să-şi revină. Sprijinindu-se pe spate în scaun, cu ochii închişi, întinse paharul tăcut spre Araminta, dând de înţeles că doreşte să i-l reumple.

— Bunicule, te simţi bine? Ai mai suferit vreun atac din ăsta până acum? Poate că ar trebui să chem doctorul…

— Nu, nu, n-a fost asta prima dată când s-a întâmplat. Durerea are să treacă într-un minut. Aşa-i de fiecare dată. Înaintez în ani, fetiţo şi asta-i ceva la care niciun doctor n-are ce-i face.

Araminta nu era convinsă că brusca izbucnire a bunicului era simplul rezultat al vârstei înaintate; şi sprâncenele îi erau încruntate cu îngrijorare când se

întoarse în silă la bar, turnând în pahar o altă porţie de whisky din carafă. Până azi, nici măcar nu bănuise că ar putea fi ceva în neregulă în privinţa sănătăţii bunicului. Acest gând o alarmă. În ciuda rezervelor în privinţa lui, îşi dezvoltase o oarecare afecţiune faţă de arţăgosul ei bunic. Era singura ei rudă în viaţă şi o trata cu bunătate, cu tot felul lui ursuz.

Mai mult, deşi îi făcuse clar că îi lăsa prin testament High Sierra după căsătoria ei, nu avea nici cea mai vagă idee ce s-ar întâmpla cu ranchul dacă ea ar fi nemăritată la moartea lui. Nici măcar Judd nu ştia, ceea ce explica de ce continua să o bată la cap îndemnând-o să taie nodul gordian. Presupunând, totuşi, că va fi necăsătorită în momentul decesului bunicului şi nu va moşteni High Sierra, ce se va întâmpla atunci cu ea? Nu putea fi sigură nici măcar de nişte bani lăsaţi de bunicul ei, iar ea nu avea nişte fonduri ale ei şi nici şanse de a dobândi vreunele. Nu primise încă niciun răspuns de la Liam O'Grady la scrisoarea pe care i-o trimisese, astfel încât nici nu ştia dacă articolul ei fusese acceptat spre publicare în Record, dacă exista vreo speranţă să se întoarcă la slujba ei de la ziar în New York City. Dacă bunicul ei ar muri mâine, ar fi la fel de lipsită de mijloace ca şi înainte de venirea ei în Texas, expusă din nou vieţii de pe străzile principale din New York City.

Acest gând era înspăimântător şi perspectiva de a se căsători cu Judd deveni deodată cu mult mai atrăgătoare.

La urma urmelor el era temut, respectat şi cunoscător în treburile conducerii unei mari proprietăţi. Nimeni n-ar fi îndrăznit să se împotrivească autorităţii lui la High Sierra, să trândăvească sub conducerea sa ori să încerce să îl înşele. Ca soţie a sa, viitorul Aramintei ar fi asigurat iar copiii pe care ar putea să îi aibă ar trăi lipsiţi de griji. Frank şi Elisabeth Hobart ar primi-o cu braţele

deschise în familie; şi chiar Veivet, care, pentru unele motive obscure, fusese ciudat de distantă faţă de ea, ar putea, eventual, deveni, dacă nu la fel de apropiată şi afectuoasă ca o soră, cel puţin cea mai bună prietenă, după care Araminta adeseori tânjise.

Noble era convins că ea se gândea la toate astea în timp ce el o privea printre pleoapele uşor întredeschise. Chicoti pe înfundate, încântat de brusca inspiraţie pe care o avusese să o facă să creadă că e cu un picior în groapă. Acum, cu siguranţă are să-şi uite stupidele idei romantice, are să lase de-o parte şovăielile feciorelnice şi are să se mărite cu Judd.

Dacă Araminta ar fi zărit expresia bunicului ei în acel moment, ar fi devenit pe loc bănuitoare, însă, din nefericire, stând la bar, era cu spatele spre el; şi când se întoarse din nou pentru a-i da cel de-al doilea pahar de whisky, figura lui Noble era în mod adecvat compusă într-o grimasă de durere în timp ce un uşor geamăt îi izvora din gât. Ei nu îi dădu prin minte să observe că tenului îi lipsea complet paloarea unui bolnav; sau că nu era cea mai uşoară urmă vineţie pe buzele lui.

— Bunicule, eşti sigur că nu vrei să trimit după doctor?

— Foarte sigur. Am să-mi revin într-un minut, aşa că nu te mai agita acum, auzi?

În ciuda cuvintelor lui liniştitoare, vocea îi era şoptită şi mâinile încleştate pe paharul de whisky, tremurau. Ca urmare, îngrijorarea Aramintei nu se împrăştie, ci se înfipse ca o sămânţă otrăvită în creierul ei şi începu să crească.

Capitolul 9

Crăciunul în Texas nu semăna câtuşi de puţin cu crăciunul din New York City, descoperi Araminta când scurtele, răcoroasele zile de toamnă lăsară în cele din

urmă locul iernii şi sezonul sărbătorilor se apropie. Nici urmă de brazii groşi, stufoşi, împodobiţi cu vechi ornamente victoriene şi bomboane mentolate aşa cum erau înălţaţi în casa tatălui şi la şcoală în anii care trecuseră. În schimb, în marele hol de la High Sierra, stătea ceea ce Araminta considera a fi un destul de sărac, fusiform, jumulit pin, despre care Noble o informă cu mândrie că era cel mai bun care se putea găsi pe o rază de mile. În copac erau atârnate, printre alte ciudate podoabe şiraguri de ardei iuţi uscaţi atât de usturători încât îi făceau ochii să lăcrimeze când luminările aprinse în fiecare seară îi încălzeau uşor. Două obiceiuri indigene pentru Sud-West pe care Araminta şi le amintea cu încântare, erau suspendarea unui vesel colorate pińata – anul acesta un strălucitor măgăruş de una dintre grinzile de lemn din tavanul holului şi alinierea cu luminărias – mici pungi de hârtie transparente umplute cu nisip, în care era înfiptă câte o luminare, făcând săculeţii să strălucească asemeni unor spirite ocrotitoare în noapte când luminările erau aprinse. O dată sau de două ori, când nimeni nu se uita, Araminta nu se putu abţine în a lua bătui lung, solid, folosit în mod expres pentru spargerea pińatei în ziua de Crăciun şi de a da măgăruşului câteva lovituri de încercare. Se străduí să se abţină de a mai face aceasta, după ce Teresa, zâmbind şi scuturând din cap la poznele Aramintei, o prinse.

— Aice, exact aşa făceai când erai muchacha, señorita. Şi, oh, el patrón, s-a supărat aşa rău, când, din greşeală, ai spart pińata înainte de Crăciun – şi jucăriile şi dulciurile dinăuntru s-au împrăştiat peste tot. Mama ta şi cu mine, eram ocupate la bucătărie şi n-am auzit pińata când a căzut, aşa că.ai avut tot timpul să scoţi din pachete tot, să faci mare mizerie peste tot şi să mănânci atâtea bomboane că ţi-a fost rău, rău, rău!

La vorbele Teresei, Araminta râse, chiar dacă roşi cu stinghereală şi vinovăţie; uitase totul despre incidentul pe care îl descrise Teresa. Însă acum, Araminta îşi aminti cu intensitate, cum, văzându-i pozna, bunicul strigase la ea, speriind-o atât de rău încât, venindu-i rău de la bomboanele pe care le mâncase, se aruncase pe podea, lăsându-l mut de mânie. Era o minune că nu suferise un atac de apoplexie, gândi ea cu prefăcătorie. Apoi, umorul ei risipindu-se, se încruntă cu îngrijorare când se gândi la slăbirea sănătăţii lui.

După întâmplarea aceea din cabinet, fusese încercat de câteva crize similare. În ciuda acestui lucru, el continuase cu încăpăţânare să insiste că nu era nimic decât efectul bătrâneţii şi refuzase cil înverşunare să-i permită Aramintei să trimită după doctor. Ea se temea că dacă nu îl ia în seamă şi cheamă totuşi medicul, bunicul ei ar putea să se înfurie atât de tare încât ar putea fi lovit de un atac de inimă. Era alarmant cât de proeminent se umflau şi zvâcneau venele albastre pe fruntea lui când era scos din fire, ca şi cum ar fi ţâşnit afară. Nu mai puţin înfricoşător, totuşi, era modul în care se bâlbâia şi se prindea de gât când era asaltat de crizele de tuse care îl apucau atât de brusc şi de violent.

Araminta dorea cu ardoare să aibă pe cineva spre care să se întoarcă, care să o sfătuiască ce să facă. Însă nu exista nimeni. Judd era prea agitat şi pătimaş şi făcea presiuni din ce în ce mai puternice asupra ei să se mărite cu el; şi deşi ezitarea ei de a se încredinţa pe mâna lui se risipise, încă nu se simţea pregătită pentru a-i deveni soţie. Dacă sora lui, Velvet, s-ar fi dovedit mai prietenoasă, ar fi fost confidenta ideală, dat fiind apropierea de vârstă dintre ea şi Araminta. Însă, în ciuda avansurilor Aramintei, Velvet continuase să arate puţin interes în a lega o prietenie cu ea. Nici, cu toată amabilitatea lor, Frank şi Elisabeth

Hobart sau chiar Mr. Gideon, nu puteau fi de vreun ajutor în privinţa bunicului, simţea Araminta pentru că, dacă el ar fi dorit ca ei să ştie despre atacurile sale, le-ar fi spus el însuşi şi ei cu siguranţă l-ar fi obligat să se îngrijească de sănătatea sa. Pe servitori, Araminta nici măcar nu-i putea lua în consideraţie. Atât de buni cum erau, era sigur că s-ar fi îngrijorat, s-ar fi sfătuit între ei şi atunci cu siguranţă bunicul ei ar fi aflat că discutase problemele. Lui personale cu aceia pe care el cu neclintire îi considera inferiorii lui. Cel mai bun lucru pe care Araminta îl putea face, se gândi ea, era să vorbească ea însăşi cu doctorul într-un mod general şi să spere ca el să-i priceapă aluzia şi, din proprie iniţiativă, să-l viziteze pe bunicul ei. Îl va căuta pe medic astăzi, se hotărî ea. Judd trebuia s-o ia la El Paso pentru a face unele cumpărături de Crăciun.

Drumul în oraş trecu în mod plăcut, Judd informând-o despre ultimele noutăţi. Şi despre dimineaţa lui petrecută la Chaparral. În timp ce automobilul gonea pe drum, Araminta se gândi că ea şi cu Judd, puteau deja să se fi căsătorit, atât de bine ajunsese să îl cunoască, să se acomodeze cu el. Surprinsă, realiză că ajunsese să depindă de el, chiar să aibă garanţia că el era prezent când avea nevoie de el, aşa cum era în această după-amiază. Pentru prima dată, se gândi să ia în consideraţie cum ar fi viaţa ei dacă l-ar pierde nu doar pe bunicul său, dar şi pe Judd. Perspectiva era descurajatoare. Ar fi îngrozitor de singură într-o lume care. Nu-şi trata femeile cu blândeţe – în special când acestea nu aveau un bărbat care să le protejeze. Amintindu-şi de viaţa ei din New York City se cutremură. În ciuda independenţei de care se bucurase, dacă era cinstită cu ea însăşi, trebuia să admită că nu fusese fericită acolo. Zilele ei fuseseră lungi şi istovitoare, pline mai mult de corvoadă decât de încântare. Nu avusese niciun fel de viaţă socială, niciun pretendent, nicio

perspectivă de căsătorie, de a avea copii. Acum i se părea că au exista nicio şansă de a avea cariera la care aspira. Ce era mai rău, se întreba Araminta, să fii singură sau să fii dependentă? Problema era că nu voia să fie niciuna nici cealaltă; era lipsită de ruşine şi lacomă, să vrea totul, să spere că poate Judd se va dovedi mai înţelegător decât bunicul faţă de dorinţa ei de a fi jurnalistă.

Vai, lua în consideraţie cu adevărat căsătoria cu Judd, recunoscu Araminta. Ei bine, de ce nu? Erau foarte multe lucruri care îl recomandau. Poate că bunicul ei avea dreptate; poate că romanticele sale concepţii erau nebuneşti. Poate că ar putea fi fericită cu Judd doar dacă ar acorda relaţiei lor o şansă.

Pe neaşteptate, acest sentiment se întări când, după ce intră în El Paso, Judd parcă luciosul său automobil roşu într-un loc gol. În apropiere, pe trotuar, un grup de copii necăjeau fără milă un băieţel mexican pe departe mai mic decât ei; şi, când trecuse pe lângă ei, Araminta putu vedea că înspăimântatul băieţel era julit şi plângea. Chiar în timp ce privea, unul dintre puştii mai mari îl înjură şi îl lovi pe băieţaş mai puternic, aruncându-l la pământ.

— Oh nu, Judd, priveşte! Ce crud! exclamă ea. De ce bătăuşul acesta oribil nu alege pe cineva de mărimea lui? De ce nu face nimeni nimic? De ce nimeni nu l-a oprit? În timp ce vorbea, Araminta se chinuia cu minerul, încercând să deschidă uşa maşinii pentru a-l ajuta pe băiat. Totuşi, Judd fu mai rapid. Fără să-şi bată capul cu propria sa uşă, pur şi simplu sări din automobil şi-şi croi drum prin ceata de copii pentru a-l smulge pe mexican din mijlocul lor. Desigur, Araminta ar fi trebuit să ştie că poate conta pe el că are să intervină; nu-şi riscase viaţa pentru a-l salva pe lucrătorul de la ranch prins sub grinda arzândă în timpul incendiului de la Chaparral? Judd era întotdeauna demn de încredere într-un moment de criză, realiză ea.

— Hei, puştilor! Ce naiba faceţi aici? Vă bateţi cu unui jumătate cât voi? N-aţi vrea să faceţi câteva runde cu mine? Nu, nu cred că v-ar place!

Vocea îi era puternică şi tăioasă şi atât asta cât şi statura sa îl făcu şi pe cel mai îndrăzneţ dintre tineri să se dea înapoi în grabă.

— De ce nu sunteţi la şcoală, unde ar trebui să fiţi? Mai bine aţi şterge-o cu toţii acum, înainte să-l chem pe inspector sau, mai rău, un poliţist să vă bag pe toţi la puşcărie pentru tulburare? Ordinii!

Puştii nu aşteptară să audă mai mult, ci se îndepărtară în goană, lăsându-l pe Judd cu băiatul mexican în braţe.

— Hei, tu, îl zgâlţâi el uşor pe puşti. Termină cu cârâitul! Sper că nu vrei să vină vreun fermier şi să te ia drept pui de găină, nu? S-ar putea să-ţi smulgă părul din coadă. Comprende?

Bineînţeles, copilul înţelese, pentru că încetase să se mai smiorcăie. Atunci, Judd se scotoci în buzunar şi scoase o monedă strălucitoare.

— Ţine.

Îi întinse moneda.

— Du-te şi cumpără-ţi bomboane de mentă. Pun rămăşag că asta are să te facă să te simţi mai bine „es verdad?

— Si, señor. Gracias.

Apucând strâns banul în mâna soioasă, puştiul o rupse la fugă cât îl ţineau, picioarele.

— Drăguţ puşti, comentă Judd pe când se întorcea pentru a o ajuta pe Araminta să iasă din maşină.

— Da, drăguţ, fu ea de acord. Mulţumesc pentru că te-ai dus să-l ajuţi, Judd.

— Mi-a făcut plăcere. Sincer, îmi plac puştii. Sper să am o întreagă ceată cândva; şi n-aş vrea să fie maltrataţi

de o gaşcă de ştrengari ca ăştia. Puştilor de genul ăsta le lipseşte o îndrumare ca lumea, nu beneficiază de o creştere decentă, de o bună educaţie şi de lucruri esenţiale care se obţin cu ajutorul banilor. O femeie trebuie să fie cu mare luare aminte la un bărbat înainte de a se căsători cu el, să se asigure că poate să o întreţină pe ea şi pe copii lor, să aibă grijă de ei, să le ofere tot ce e mai bun în viaţă. Ştii ce vreau să spun?

— Da, ştiu.

Figura Aramintei era gânditoare şi, cu perspicacitate, Judd nu mai adăugă nimic, fiind convins să şi-a atins scopul.

În realitate, în timp ce el îşi dorea fii pentru a-şi dovedi virilitatea şi a-i purta numele mai departe, copiii îl plictiseau şi îi displăcea să îşi bată capul cu ei. Dacă ar fi fost singur în timp ce mergea în această după amiază prin El Paso, i-ar fi ignorat pe puştii care îl chinuiau pe băieţaşul mexican. Cu siguranţă, niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să intervină în favoarea ţâncului. Însă Judd era inteligent şi când observase furia Aramintei la vederea scenei care se desfăşura pe trotuar, îşi dădu repede seama de oportunitatea de a se prezenta într-o lumină favorabilă în ochii ei şi o speculase cu promptitudine, folosind-o în avantajul său. În mod limpede, Araminta avea o inimă duioasă, foarte preocupată de copii. Judd îi oferise subiect. De meditaţie, spera el şi probabil după ce va reflecta destul la asta, va consimţi în sfârşit să se mărite cu el.

Cât despre Araminta, într-adevăr se gândea la ceea ce văzuse şi auzise. Niciodată până acum nu-l luase pe Judd în consideraţie ca pe un tată; acum era imposibil să n-o facă. Ştia acum că şi el simte ca şi ea şi ar face tot ceea ce era necesar pentru a asigura bunăstarea la oricâţi copii ar avea. Din ce în ce mai mult, se părea că bunicul ei, de fapt, alesese cu înţelepciune pentru ea; şi probabil că Judd,

în felul său propriu, ţinea cu adevărat la ea, aşa cum pretindea. Poate că acele emoţii tandre erau doar greu de exprimat pentru un bărbat ca el.

Aceste gânduri îi persistară în minte în timp ce făcea cumpărături pentru cadourile de Crăciun, alegând un baston împodobit pentru bunicul ei, trei batiste albe de olandă pentru Mr. Gideon, un frumos *rebozo* pentru Teresa şi mici daruri pentru restul servitorilor. Cumpără, de asemenea, cadouri pentru familia Hobart, inclusiv un încântător şal de mătase pentru Velvet, sperând să câştige prietenia rezervatei surori a lui Judd. Asupra darului pentru Judd, Araminta cumpăni cel mai mult, zăbovind în faţa tejghelelor, dorind să găsească ceva mai deosebit decât avusese mai înainte de gând. În final se hotărî pentru o minunată călimară de birou din alamă.

Se opri la biroul doctorului, însă spre marea sa dezamăgire, acesta nu era acolo. O privire aruncată asupra ceasului atârnat la gât îi spuse că încă avea timp să se oprească la oficiul poştal înainte de a-l întâlni pe Judd, care avusese de rezolvat nişte probleme în El Paso. Cu braţele încărcate de cutii şi de pungi, Araminta se grăbi în lungul străzii spre oficiu. Când îşi aruncă privirea nerăbdătoare prin micul geam al cutiei sale de la oficiul poştal, inima îi tresări de speranţă; cutia sa poştală conţinea ceva. Sperând din suflet că în sfârşit primise un răspuns de la Lion O'Grady, îşi aşeză bagajele pe podea. Apoi cu mâini tremurătoare, pescui micuţa cheie de alamă din poşetă, deschise uşa pătrată a cutiei şi îi goi conţinutul.

După ce deschise scrisoarea, tresări când două bancnote foşnitoare de câte un dolar şi un articol decupat de ziar căzură fluturând pe pardoseală. În timp ce se apleca să le recupereze, îi venea să râdă singură de bucurie. Îşi vânduse articolul şi desenele la Record. Lui Lion îi plăcuse povestea ei; cititorilor le plăcuse! Araminta

era înfiorată până în vârful degetelor de fericire. În timp ce recitea nota pe care o ţinea în mâna tremurândă. Era adevărat; lucrarea ei se publicase în Record – şi încă nu pe pagina pentru femei. Lacrimile îi înţepară ochii când citi tăietura din ziar, o coloană şi jumătate cu cuvintele ei, sub pseudonimul ei deasupra şi cu ceea ce simţise că este cel mai bun desen în cărbune al ei tipărit alături. Bănuia din scrisoarea lui Lion că acesta ghicise adevărata ei identitate, cu toate că nu făcea vreo aluzia la aceasta. Totuşi, chiar dacă el ar fi fost singurul care ar fi ştiut cine era cu adevărat A.K. Munroe, chiar dacă obţinuse doar doi dolari, din care cu greu s-ar fi putut trăi, îşi făcuse prima vânzare ca ziarist adevărat!

Era atât de emoţionată încât fu aproape să plece lăsând pachetele risipite le pardoseala oficiului poştal. Aducându-şi aminte de ele, le adună, cu scrisoarea lui Lion încă în mină. Încă zăpăcită, părăsi oficiul poştal, arzând de nerăbdare să-şi împărtăşească vestea cea bună cuiva, însă nu îndrăznea să-i spună nici măcar lui Judd – realiză Araminta – cel puţin, nu până când nu erau căsătoriţi şi se va asigura că el o va sprijini împotriva bunicului ei în această problemă. Vai, da, desigur, dacă ar fi fost soţia lui Judd, el ar fi trebuit să o susţină, să o apere, să-l facă pe bunicul ei să înţeleagă cât de importantă era munca sa pentru ea, astfel încât s-o poată continua în mod deschis fără să se teamă că bunicul o va descoperi şi o va împiedica să continue. Cu grijă, împături scrisoarea lui Lion, împreună cu bancnotele de un dolar şi decupajul din ziar şi le introduse din nou în plic. Apoi strecură plicul în poşetă.

Pe drumul spre High Sierra, cu inima cântând de voioşie, Araminta îi spuse lui Judd că se va căsători cu el. La cuvintele ei, Judd opri maşina scrâşnind din frâne şi se întoarse spre ea, ochii lui turcoaz cercetându-i cu

seriozitate pe cei verzi ai ei.

— Vorbeşti serios, Araminta?

— D-da. Da, serios.

— Ei bine, pe toţi dracii! Era şi timpul! mormăi el nestăpânit.

Apoi o luă în braţe şi gura lui o căută pe a ei, limba lui pătrunzând adânc printre buzele Aramintei, punând stăpânire pe gura ei până când o lăsă fără suflare şi tremurând de tumultul de emoţii care o răvăşeau. Când, în cele din urmă, o eliberă, ochii lui Judd erau indolenţi şi triumfători; şi în timp ce o cercetau pe îndelete, Araminta simţi un neaşteptat fior de nelinişte furnicându-i şira spinării. Luase decizia corectă, nu-i aşa? Sigur că da. Nu trebuia să-şi lase imaginaţia să zburde în voie din nou, stupidele, copilăreştile, romanticele sale concepţii să pună din nou stăpânire pe ea. Ca fiecare femeie care abia se logodise, era pur şi simplu nervoasă şi emoţionată, asta era tot. Totuşi, nu-şi putu reprima o nouă cutremurare involuntară când mâinile lui Judd, mângâind-o în voie, zăboviră în poala ei. Apoi, în cele din urmă, apăsând pe accelerator, puse automobilul în mişcare hurducându-se peste făgaşurile drumului accidentat, spre norii cenuşii de iarnă care se adunaseră în orizontul îndepărtat.

Capitolul 10

Araminta venise să-şi ia rămas bun. Acest lucru, Rigo îl ştia în inima lui, cu tot atâta siguranţă cum ştia că ea are intenţia să se mărite cu cel mai aprig duşman al lui, Judd Hobart. Ea şi cu Judd îşi anunţaseră logodna de Crăciun şi, la câteva ore, Rigo aflase vestea prin numeroasele sale surse de informare; pentru că imediat după ce Araminta sosise în Texas şi el devenise conştient de relaţiile sale cu Noble Winthrop şi apoi cu Judd Hobart, Rigo avusese grijă să ştie totul despre ea – ce făcea, unde mergea, pe cine vedea. La început, îşi puse spionii să o supravegheze

pentru că de-a lungul anilor învăţase că a cunoaşte înseamnă putere şi astfel era de datoria sa să afle tot ceea ce putea despre adversarii săi. Apoi, Araminta însăşi fu cea care începu să îl intrige.

Nu ar fi trebuit niciodată să îşi fi permis să se lase atras către ea îşi spusese, Rigo furios, în timp ce privea silueta ei înfăşurată în manta galopând spre el, părul ei auriu lucind cu sclipiri argintii în palida lumină a răsăritului de iarnă. Ştiuse că nu va ieşi nimic bun din asta şi totuşi, cu toate că încercase să lupte împotriva straniei atracţii către ea, continuase s-o caute. Cel puţin dacă s-ar fi dovedit la fel de arogantă, superficială şi stupidă ca Velvet, aruncându-se singură în braţele lui pentru că ştia că-i este interzis şi, astfel, în mod pervers excitată de infama lui reputaţie şi de fierbintele său sânge spaniol. Ar fi fost uşor atunci să-şi împietrească inima împotriva Aramintei, să se folosească de ea, să o dispreţuiască. Însă ea nu era ca Velvet şi ca nicio altă femeie a societăţii din Texas – egoiste, ipocrite, îl priveau de sus şi, în prezenta lui, îşi strângeau fustele mai aproape, pentru ca nu cumva din greşeală să îl atingă şi să se pângărească – şi în asta consta dificultatea. Araminta era altfel; ea îl fascina şi îl captiva şi nu fusese în stare de a se opri să o întâlnească lângă pârâu, unde dăduse din întâmplare peste ea în prima dimineaţă.

Şi acum, ea venea pentru a-i spune… adio.

Avea de gând să se mărite cu Judd Hobart, se gândi din nou Rigo, cu pumnii atât de strânşi, încleştaţi de furie încât unghiile i se înfipseră în palme. Un muşchi îi pulsa pe maxilarul încordat. De ce nu putea fi oricare altă femeie soţia lui Judd, ci Araminta? Ori Araminta să fie altfel decât era? Rigo aşteptase atâţia ani – prea mulţi – pentru a-şi lua revanşa asupra inamicului său; şi acum, pentru prima dată, avea îndoieli asupra posibilităţii sale de a-şi pune în

aplicare planurile. Dar trebuia! De peste un deceniu, fuseseră într-aşa de mare măsură parte din el ca şi inima, mintea, sufletul său. Îl consumaseră; le trăise şi respirase. Să renunţe la ele acum, să nu le pună în practică, ar fi fost ca şi cum şi-ar fi tăiat un braţ sau un picior, o neloialitate faţă de tot ce se zbătuse atât de mult şi de greu să facă, o nespusă trădare a amintirii care îl bântuia neîncetat, care îl conducea în tot ceea ce făcea. Gândul la acea amintire îl susţinea acum. Pleoapele îi acoperiră ochii şi figura îi deveni tot atât de impasibilă ca o mască, în timp ce Araminta descălecă încet şi începu să păşească spre el.

— Generale, îl salută ea, pentru că în ciuda timpului scurs de când se întâlniseră pentru prima dată, ea tot nu putuse ajunge să-i spună pe nume, am… am sperat că ai să călăreşti în direcţia asta azi dimineaţă. În special am vrut să-să te văd, pentru că am noutăţi care – care mă tem că tu – că tu ai să le găseşti… neplăcute.

Araminta era nervoasă şi roşi în timp ce îngâna cuvintele, incapabilă să-i întâlnească privirea printre pleoapele întredeschise.

Rigo arata neobişnuit de ameninţător în această dimineaţă, gândi ea, iritată, ca şi cum era deja supărat de ceva şi simţea că ştirile pe care venise sa de Împărtăşească se vor dovedi ca gazul aruncat în foc, aprinzându-i furia. În ciuda relaţiei pe care ajunseseră să o împărtăşească, niciodată nu fusese în întregime părăsită de sentimentul de nelinişte pe care el i-l provoca, vinovăţia pe care o simţea întâlnindu-l. Niciodată nu pierduse din vedere faptul că el era un om periculos, capabil de violenţă, cu unele scopuri ascunse în spatele interesului faţă de ea, scopuri care erau legate de duşmănia pe care o simţea faţă de bunicul ei şi faţă de Judd. După prima dimineaţă, Rigo nu mai repetase avertismentul de a nu se căsători cu Judd, însă Araminta nu îl uitase, astfel încât era

neliniştită de reacţia lui la această veste. Totuşi simţise că trebuie să vină, să-l vadă pe Rigo pentru ultima dată. Simţise, în mod ciudat, că îi datorează aceasta, deşi el nu îi era nici prieten, nici iubit, ci, mai mult, o figură misterioasă, întunecată, într-un interludiu în afara timpului, un bărbat întunecat, fără figură, dintr-un vis încurcat şi înceţoşat, neştiut, interzis.

Probabil din cauza naturii clandestine a întâlnirilor, ea era altcineva cu Rigo del Castillo – nu nepoata lui Noble Winthrop, nici iubita lui Judd, nici măcar Araminta Winthrop pe care o arăta restului lumii, ci femeia care era ea în mintea şi inima sa. Probabil era acest lucru, mai mult decât orice, o făcuse să călărească în lungul pârâului care, aşa cum Río Grande despărţea Texasul de Mexic, separa High Sierra de Casa Blanca. Şi acum, aceste plimbări trebuiau să înceteze. Destul de rău că îndrăznise să le facă; că mireasă a lui Judd, ştia că nu trebuie să-l mai vadă pe Rigo niciodată.

— Ai de gând să te căsătoreşti cu Judd Hobart, spuse el, cu vocea joasă şi răguşită de emoţie, cu ochii duri şi lucitori.

Era o afirmaţie, nu o întrebare: Araminta ştia atunci că el deja aflase de logodna ei şi inima îi tremură de spaimă – şi, spre surpriza sa, o curioasă, inexplicabilă durere, ca şi cum ar fi primit o lovitură de moarte. Nu crezuse că va simţi o astfel de durere la despărţirea de el. Totuşi ei arăta, atât de mândru, de singur, atât de straniu vulnerabil – în ciuda inexpresivităţii fetei – ca şi cum, în vreun fel, ea l-ar fi rănit.

— Da, şopti ea. Am de gând să mă mărit cu Judd.

Rigo tăcu un moment, ca şi cum ar fi aşteptat, ar fi sperat ca, ea să conteste adevărul cuvintelor lui. Când ea nu mai adăugă nimic, el vorbi din nou, cu un ton atât de moale şi catifelat încât vorbele lui reci, dispreţuitoare,

tăioase păreau cu atât mai amenințătoare, făcând-o să tremure, făcând-o să se întrebe de ce, chiar pentru o clipă, crezuse că avusese putința să îl rănească. Nu însemna nimic pentru el, așa cum el nu însemna nimic pentru ea.

— Cândva te-am spus că Judd Hobart nu este bărbatul potrivit pentru tine, sectanta. Totuși acum, preferi să îmi nesocotești… sfatul. Te-am crezut mai înțeleaptă.

— Probabil nu consider avertismentul tău semnificativ, replică Araminta caustic. La urma urmelor, în tot acest timp, când trebuie să fi știut că mă vizitează – pentru că umblă vorba că ai spioni pretutindeni, că știi tot ce este de cunoscut atât în Texas cât și în Mexic – nu mi-ai mai pomenit de numele lui, generale. Nu mi-ai oferit niciun motiv pentru care să acord atenție sfatului tău.

— Nu?

Rigo se apropie de ea încet, ca o panteră de prada sa, cu poncho negru fluturând în vânt, cu mușchii viguroși unduind pe corpul lui suplu, cu ochii hipnotici ținând-o nemișcată pe loc în timp ce veni să se așeze în fața ei. Nu o atinse, însă apropierea lui era suficientă pentru a o neliniști, pentru că rar venise atât de aproape de ea.

— Și dacă ți-aș da un motiv, ar conta?

— Pre… presupun că ar depinde de… de motiv.

— Și, desigur. Chiar și așa, nu cred că i-ar face cu adevărat plăcere să îl asculți.

— Nu, p… p… presupun dă nu.

Tremurând, Araminta își feri privirea, nemaifiind în stare să întâlnească ochii aceia privind printre pleoapele lăsate, lucind ca două bucăți de jăratec în timp ce o studiau fără grabă, făcând-o să se simtă agitată și confuză, încât deodată își dori să nu mai fi venit. Privirea de pe fața vulturească, bronzată exprima o atât de evidentă dorință încât era imposibil să o confunde și răsuflarea i se opri în gât. Niciodată nu își permisese să ia în considerație că

Rigo ar putea să o dorească în acest fel. Nu-i dăduse niciodată vreun motiv să creadă asta şi acum, nu ştia ce să creadă. Când îi simţi răsuflarea caldă pe piele, inima începu să îi zvâcnească în piept şi simţi o uşoară senzaţie de leşin pe care n-o mai avusese vreodată, pornind din adâncul fiinţei sale şi răspândindu-se ca o răceală prin tot corpul, făcând-o să tremure cu un amestec de teamă şi de excitare. Pulsul începu să i se zbată dezordonat, iar gura i se uscă. Îşi umezi buzele cu limba, gest provocator şi neintenţionat care îl făcu pe Rigo să răsufle adânc.

Fără veste, lumea ei se reduse la locul în care stăteau pe malul pârâului. Era ca şi cum dimineaţa ar fi devenit dintr-odată tăcută, vântul ar fi încetat, ca înainte de furtună, ca şi cum foşnetul ierbii şi freamătul copacilor care mărgineau malurile pârâului s-ar fi stins, ca şi cum însăşi apa ar fi încetat să curgă, lăsându-i simţurile concentrate acum asupra lui Rigo. Araminta crezu că dacă el ar atinge-o, s-ar sfărâma ca cel mai fin cristal; se simţi brusc atât de fragilă şi vulnerabilă, expusă lui, aşa cum nu se mai simţise niciodată. Lipsită de ajutor pe de-a-ntregul. Chiar şi în acea primă zi, când el dăduse din întâmplare peste ea la pârâu, nu se simţise ca acum.

Înghiţind greu, se dădu precaută un pas înapoi. Mâinile ei se încleştară pe cravaşa de călărie, ca şi cum aceasta i-ar fi oferit vreo protecţie împotriva lui; pentru că nu putea să nu fie conştientă de slăbiciunea ei în faţa forţei lui. Trebuie să fi fost nebună de a venit aici, gândi c ştiuse ce fel de om era. Auzise poveştile despre el, iar el nu admisese niciodată adevărul lor, nici nu-şi bătuse capul vreodată să le contrazică – nici măcar când, doar o singură dată, îndrăznise să-l întrebe despre soţia lui moartă.

— Oamenii spun că tu… că tu… ai ucis-o, generale, spuse Araminta, incapabilă de a folosi cuvântul asasinat, care cumva părea pe departe mai urât…

— *Şi*, dacă asta este ce spun. Ei, *señorita*, replicase el indiferent.

Însă ei nu-i scăpase felul în care ochii lui sclipiră întunecat, cum îi fremătară nările, cum buzele i se subţiaseră şi nu îndrăznise să-l preseze mai departe. Şi totuşi, în ciuda a tot ceea ce auzise despre el, nu putea crede în inima ei că este capabil de crimă. Nu dorise să creadă… Acum, acuzaţia o obseda, ca şi lista celorlalte crime care îi erau atribuite de obicei. Deşi se purtase invariabil ca un gentleman faţă de ea, ştia că a fost doar pentru că îi făcuse plăcere să procedeze aşa. Acum întrevăzu sălbăticia pe care o simţise ascunsă întotdeauna în el. În sinea ei, Araminta tremura ia ideea dezlănţuirii furiei lui faţă de ea, pentru că nu ştia ce ar fi putut să-i facă, aşa singuri cum erau. Gândul că o va pune cu forţa pe pământul acoperit cu o pojghiţă de gheată şi o va viola era predominant în mintea ei; i se făcu rău la gândul că întotdeauna se întrebase cum ar fi să fie sărutată şi mângâiată de el. Totuşi, nu putea tăgădui că şi în acest moment, era în mod pervers atrasă şi excitată de sălbatica forţă pe care el o emana. Nu se putea învinui decât pe sine pentru situaţia grea în care se găsea. Teama şi o nedorită provocare licări în ochii ei mari, verzi când Rigo anulă mica distanţă pe care cu nervozitate o pusese între ei.

— Araminta, rosti el moale.

Era pentru prima dată când îl auzise pronunţându-i numele şi, în ciuda tulburării, un ciudat fior îi furnică şira spinării la acest sunet; era atât de cald, curgând dulce ca mierea în urechile ei. Îl pronunţase în manieră spaniolă: Ahr-ah-meen-tah – accentuând cea de-a treia silabă, ceea ce îl făcea pe departe mai frumos şi mai romantic decât plata versiune englezească: Air-a-minta – cu care era obişnuită.

— Araminta, murmură el din nou, cu voce joasă şi

curios de pasionată, pentru bine tău îţi spun. Asta, Îţi jur. Nu face acest lucru. Nu te căsători cu Judd Hobart. Nu e bărbatul potrivit pentru tine.

— Continui să spui asta… Dar nu… nu îmi dai niciun motiv real pentru ce… pentru ce nu m-aş căsători cu el, generale, ripostă Araminta cu voce întretăiată, hipnotizată de ochii lui întunecaţi, arzători, de muşchiul care îi zvâcnea sub maxilar, ca şi cum se străduia din greu să-şi stăpânească mânia şi dorinţa, oprindu-se de a acţiona în vreun mod violent asupra ei.

Se simţea cumva ca şi cum ar fi alergat o lungă distantă şi acum nu putea avea suficient aer în plămâni. Ar fi dorit ca Rigo să nu stea atât de aproape de ea, atât de aproape încât îi putea simţi căldura care Îi emana din corp, ca de la un foc mocnit, caracteristică specific masculină – şi mirosind subtilele arome de fum de trabuc, săpun şi lemn de santal care adiau din pielea lui întunecată. Mai mult, se temea de masculinitatea lui, chiar dacă, în acelaşi timp, datorită ei, era atrasă spre el împotriva propriei voinţe. Poate, dacă îl ţinea de vorbă, câştigând timp, ar fi putut scăpa de el.

Însă ştiu că prin replica ei, această speranţă era zadarnică. Că nu făcuse decât să stimuleze mânia lui până la punctul de izbucnire.

— Eşti prea încăpăţânată împotriva propriilor tale interese, señorita, stărui în continuare. Foarte bine, atunci. Poate că ai motivele tale!

Se mişcă atât de neaşteptat şi de repede încât deşi Araminta era în gardă, doar din instinct mâna ei dreaptă „în care acum ţinea biciul, veni înainte defensiv. Încercă, plină de teroare şi o altă, mai întunecată, mai primitivă emoţie pe care nu o înţelegea şi nu o putea numi – să îl plesnească peste faţa lui frumoasă. Însă la fel de iute ca o zvâcnire de şarpe, braţul lui se repezi înainte; mâna lui de

Oţel se închise în jurul încheieturii ei cu atâta putere încât ştiu că va avea vânătăi acolo în ziua următoare. Disperată, încercă să se smulgă din strânsoare, însă fără efort, cu simpla contractare a muşchilor braţului, el îşi întări încleştarea. O jumătate de zâmbet îi arcuia buzele senzuale dar fără să îi schimbe ochii îngustaţi, care scânteiau ca jăratecul în timp ce o cercetau cu lăcomie, o violau…

— Dă-mi drumul! strigă Araminta, încercând să-l zgârie cu mâna liberă, însă aceasta îi fu şi ea prinsă într-o încleştare răzbunătoare.

Apoi, încet, fără grabă, în timp ce ea se răsucea într-o altă zadarnică încercare de a scăpa, el îi răsuci mâinile la spate, trăgând-o spre el astfel încât cu fiecare respiraţie se apăsa peste pieptul lui şi coapsele lui o imobilizară, făcându-i capul să se învârtească, trupul să tremure, pentru că niciodată vreun bărbat nu o cuprinsese atât de intim. Era dureros de conştientă de corpul lui dur, musculos, lipit de al ei, Era sigură că el îi putea simţi năvalnicele bătăi ale inimii. Cu un mârâit ameninţător, Rigo smulse cravaşa din mâna ei cu atâta furie încât mânerul înfăşurat în pielea îi arse palma. Apoi, cu capătul lat al biciului, îi mângâie îndelung obrazul, într-un mod care o făcu să geamă, să se cutremure şi să-şi ferească privirea, înainte de a-i aluneca minerul sub bărbia ei, forţându-i faţa să se ridice din nou spre a sa.

— Dă-mi drumul… brută! îi ceru ea din nou, gâfâind.

— Brută? Să nu-mi spui că în ciuda reputaţiei mele, te aşteptai poate la mai mult din partea mea? se interesă el batjocoritor, ridicând răutăcios din sprâncene. Ce păcat atunci, *gringuita*, că te dezamăgesc.

Cu ochii întunecându-se de pasiune, Rigo o strânse puternic în braţe şi-i strivi gura sălbatic sub a sa. Dinţii lui zdrobiră carnea gingaşă a buzei de jos, făcând să-i curgă

sângele, al cărui gust ea îl simţi dulce-amărui pe limbă. Însă abia simţi durerea pentru că la sărutul lui, o tulburare sălbatică, năvalnică, cum nu mai simţise niciodată până atunci, ca şi cum lumea întreagă s-ar fi scufundat pe neaşteptate sub picioarele sale, lăsând-o să se rostogolească în neantul negru, fără sfârşit, năvăli în ea ca o furtună. Mai fusese sărutată înainte, însă nu aşa, niciodată aşa. În momentele de cea mai nestăvilită imaginaţie, nu visase că sărutul lui Rigo se va dovedi o atât de zguduitoare experienţă, trezind în ea simţăminte despre care nu ştia că există, simţăminte care nu numai că o şocaseră şi o înspăimântaseră, însă, inexplicabil, o şi însufleţiseră într-atât încât părea că nu mai gândeşte.

Era atât de năucită ca şi când, pe neaşteptate şi în mod violent, toate simţurile ei fuseseră împrăştiate în vânt, lăsând în urmă doar instinctul primar, instinct care, din propria sa voinţă, răspundea la bărbăţia lui virilă, gurii fierbinţi, flămânde, apăsată pe a sa, limbii ademenitoare care trasa conturul buzelor ei înainte de a le sili să cedeze devastatorului său asalt asupra ei. Limba lui îi pătrunse adânc în gură, cercetându-i cele mai tainice locuri, siluindu-le, făcând-o să se simtă arzând de febră şi scuturată de friguri. Genunchii îi tremurau atât de tare, încât ştia că ar fi căzut dacă el nu ar fi ţinut-o atât de strâns. Se simţea lichidă ca argintul viu în îmbrăţişarea lui, ca şi cum toate oasele i s-ar fi dizolvat, lăsând-o atât de moale şi maleabilă încât el îi modela fără dificultate corpul pe al lui, aplecând-o pe spate cu hotărâre de parcă ar fi avut de gând să o frângă în două.

Confuză şi îngrozită de reacţia faţă de el, de dura evidenţă a dorinţii lui pe care o simţea apăsată pe coapse, Araminta încercă frenetic, încă o dată să se smulgă din strânsoare, să se lupte cu el – fără niciun folos.

Rigo era de departe mai puternic decât ea.

Rezistenţa îi era zadarnică. Nu avea nicio speranţă; încleştarea lui era sigură şi neînduplecată. O supusese cu uşurinţă? Înlănţuindu-i cravaşa şi punându-i o mână pe gât întărindu-şi strânsoare pe întinderea lui zveltă, ca de lebădă, până când ea îşi încetase împotrivirile şi rămase supusă în braţele lui. Nici măcar nu îşi putea întoarce capul pentru a se ieri de buzele năvalnice, insistente, pentru că acum, degetele lui alunecaseră în sus pentru a smulge acele din părul ei răvăşit şi, ţinând-o captivă, mâinile i se încolăciseră în pletele aurii, mătăsoase care atârnau desfăcute, revărsându-se până la talie.

Şi în tot acest timp, gura şi limba sa insistentă continuau să-i invadeze şi să-i prade buzele lăsând-o zăpăcită şi fără răsuflare.

Un geamăt uşor scăpă din gâtul ei şi mâinile, acum libere, se strecurară pentru a se împreună pe după gâtul lui, trăgându-l chiar mai aproape, în timp ce, spre oroarea şi ruşinea ei, Araminta îşi dădu seama că îi răspundea la sărut, desfătându-se cu sărutările şi mângâierile lui, plăcându-i barbarul asalt asupra ei. Buzele lui Rigo le părăsi atunci pe ale ei, alunecând hămesite pe obraz spre tâmplă, pe şuviţele de păr de după ureche, înainte de a se târî în josul gâtului spre sâni. Pelerina de lină i se descheiase şi sub ţesătura costumului de călărie, îşi putu simţi neastâmpărul sfârcurilor, întărirea lor în două piscuri gemene, în timp ce gura lui o devora, dându-i foc, astfel încât nu mai simţi răceala zilei de iarnă, ci atâta căldură de parcă ar fi stat în faţă unui foc de buşteni.

Într-un colţ întunecat al minţii, se gândi ne desluşit că în următoarele momente Rigo o va culca pe pământ şi îşi va face voia cu ea, aşa cum acum îi forţa corpul să îi răspundă, în ciuda protestelor minţii fată de această respingătoare dominare a voinţei sale. Ar fi dorit să moară de o mie de ori, pentru că în ciuda spaimei şi a umilinţei că

el îndrăznise să o atingă în acest fel, cum niciun gentleman n-ar fi făcut, ceva arzător şi electric îi alerga prin vine, un lucru până acum necunoscut stârnit în adâncul ei de buzele şi mâinile lui; şi o întunecată, trădătoare parte a ei tânjea după aceasta pentru a înmuguri plină de viaţă.

Dar, pe neaşteptate, Rigo blestemă şi o eliberă atât de brusc, încât Araminta se împletici şi aproape căzu. Recăpătându-şi echilibrul, regăsindu-şi în parte judecata, privi spre el, atât de copleşită ca şi cum el ar fi lovit-o, cu faţa palidă, cu ochii largi şi cu respiraţia mult prea rapidă şi adâncă.

Ochii lui Rigo ardeau de pasiune şi de supărare, luptând vizibil să-şi recapete controlul asupra emoţiilor sale. Nu-şi dăduse seama cât de mult sărutările şi mângâierile pe care i le smulsese cu atâta brutalitate îl vor afecta, cât de mult o dorea, în timp ce ochii săi în flăcări o fixau tremurători, cuprinzând ademenitoarea ei stare de răvăşire, părul desfăcut, încâlcit, tremurătoarele buze întredeschise, umflate şi vinete, de propriile lui buze năvalnice, o dori cu atâta ardoare încât singurul lucru pe care îl putea face era să termine ceea ce începuse.

În loc de asta, păşi brusc spre armăsarul său şi, luând frâul, sări în şa, luptând un moment pentru a stăpâni calul focos, care, dând din cap şi sforăind, se cabră şi făcu agitat câţiva paşi laterali înainte de a răspunde cu obedientă comenzilor stăpânului său.

— Ţi-am promis odată ceva, señorita şi acum îmi ţin promisiunea, scrâşni Rigo în timp ce privea în jos spre Araminta, cu ochii de un cafeniu-închis părând să o sfredelească până în adâncul sufletului. te. Previn: în ziua în care devii soţia lui Judd. Hobart, devii duşmanul meu!

— Apoi dădu cu putere pinteni catului şi se îndreptă în galop.

Pe maiul pârâului unde rămase în picioare, uitându-

se după silueta care se pierdea în depărtare, Araminta se lăsă încet pe genunchi, plângând şi tremurând. Îşi îngropă faţa în mâini, atât de buimăcită, atât de uluită de comportamentul lui faţă de ea încât nu ştia ce să creadă şi ce să facă. De ce o sărutase? De ce nu o violase? Cu siguranţă, fusese total lipsită de apărare dacă ar fi vrut să o facă. Nu înţelegea absolut deloc. O dorea sau nu? Dacă nu, de ce se purtase ca şi cum ar fi dorit-o? De ce o avertizase să nu se mărite cu Judd? De ce o avertizase Rigo că în ziua nunţii ei vă deveni duşmanul său? Nu îi spusese niciun cuvânt de dragoste sau măcar de dorinţă! Nu îi ceruse să se mărite cu el în schimb. Aşa că ce trebuia să priceapă din comportarea lui? Nu ştia. Ştia numai că atunci când Rigo o sărutase, simţise ceva ce nu simţise niciodată în braţele lui Judd; şi, spre adânca sa ruşine, în ciuda temerii ei că Rigo o va răsturna la pământ pentru a-şi satisface poftele cu ea, o oarecare obscură, trădătoare parte a ei sperase că o va face cu adevărat.

Araminta se simţi umilită când conştientiză acest lucru. Cu siguranţă, e depravată sau nebună. Nu se putea întoarce la hacienda arătând aşa. Aplecându-se spre pârâu, se stropi cu apă rece pe faţă, apoi îşi studie critic imaginea ei pe suprafaţa de cristal. Cumva, se aşteptase să se descopere schimbată după sărutările nestăpânite ale lui Rigo. Însă nu era. Cu excepţia părului care părea o tufă de amarant şi a gurii care era tot atât de roşie şi umflată ca un trandafir în floare, nu văzu nicio schimbare. Cum era posibil? se întrebă ea. Pentru că era diferită şi simţea că nu va mai fi niciodată aceeaşi care fusese înainte ca Rigo să o fi sărutat. Chiar şi acum, era în ea o durere chinuitoare, o dorinţă inexplicabilă, pe care nu o simţise niciodată înainte.

Îşi trasă cu vârful arătătorului conturul gurii, aşa cum Rigo îl trasase cu limba. Apoi atinse mica tăietură pe

care dinţii lui o făcuseră pe buza de jos. Obrajii îi ardeau, tremura din tot corpul. Îşi aminti senzaţia gurii lui rapace pe a ei. Muşcându-şi buza pentru a-i stăpâni tremurul, îşi trecu degetele prin părul încâlcit, încercând să pună o oarecare ordine în ei. Apoi căută pe jos acele de păr, ştiind că nu le va găsi pe toate, însă doar câteva ar fi ajuns. După aceea, îşi răsuci părul de câteva ori şi îl prinse pe ceafă într-un coc. Ţinând nodul greu cu una dintre mâini, îşi prinse acele de păr pe care le recuperase. Simţindu-se apoi mai liniştită, se ridică şi-şi recuperă cravaşa.

În ciuda propriei voinţe, în timp ce aruncă o privire spre malul pârâului, unde petrecuse atâtea momente cu Rigo, Araminta simţi o ascuţită şi neaşteptată durere: nu va mai veni aici din nou, după această dimineaţă nu va mai îndrăzni.

Era îngrijorată de ce ar face bunicul ei şi cu Judd dacă ar afla de întâlnirile ei cu Rigo; nu voia nici măcar să-şi imagineze reacţia lor dacă ar fi descoperit vreodată cum o sărutase el aici, astăzi. L-ar ucide, gândi ea deprimată. Ei bine, slavă Domnului că nu vor afla niciodată, că nimeni nu va afla – pentru că nu-l va mai vedea niciodată pe Rigo del Castillo.

Capitolul 11

În ziua în care ai să devii solia lui Judd Hobart, ai să devii duşmanul meu! Cu fiecare lovitură de copită a calului care îi răsuna în urechi, cuvintele lui Rigo reveneau în mintea Aramintei. În ziua în care ai să devii Sofia lui Judd Hobart, ai să devii duşmanul meu…

Nu-l crezuse; nu dorise să-l creadă, să se gândească la faptul că el într-adevăr se va întoarce împotriva ei, o va lovi, îi va vrea răul. După ce el o sărutase în acea dimineaţă realiză că trebuie să existe o oarecare afecţiune pentru ea în el, chiar dacă el nu-i spusese aceasta şi pusese pe seama acestui motiv faptul că nu voia să se

mărite cu Judd – deşi simţul realităţii îi dicta că trebuia să fie mai mult decât atât. Chiar dacă ar fi crezut avertismentul lui Rigo, Araminta ştia că tot s-ar fi căsătorit cu Judd. Nu exista alt mod de a-l răsplăti pe bunicul ei pentru bunătatea de a-i fi oferit un cămin atunci când avea o atât de disperată nevoie de unul, nici altă cale de a-i uşura greaua povară de a conduce întinsa High Sierra, niciun alt mod de a-şi asigura propriul ei viitor.

Totuşi, îndoiala crescuse în ea pe măsură ce ziua nunţii se apropia, atât pentru că avertismentul lui Rigo îi chinuia gândurile, cât şi pentru că, odată ce inelul de logodnă a lui Judd fu pe degetul ei, acesta făcea presiuni asupra ei să celebreze noaptea nunţii înainte de data pe care o stabiliseră pentru ceremonie. Ultima oară, o trântise pe jos într-o boxă goală din grajdurile de la High Sierra şi aproape că o violase. Îi murmurase răguşit în ureche, grosolana, vulgara descriere a ceea ce voia să îi facă şi păru că obţinuse o crudă încântare din zvârcolirile ei împotriva lui. O sărutase cu brutalitate, o desfătare pe care ea o simţise nefirească şi de care de atunci fusese în mod instinctiv înspăimântată. Dacă n-ar fi fost intrarea neaşteptată a unuia dintre lucrătorii ranchului, Araminta era sigură că Judd ar fi luat-o cu forţa Fusese îngrozită, revoltată de obscenele lucruri pe care i le spusese, de dezgustătoarea senzaţie a gurii şi mâinilor lui pe ea şi de detestabilul gând de a se culca alături de el, ca soţie a sa, ştiind, acum, că o va folosi în mod crud, fără să-i pese şi fără blândeţe. Îşi aminti sărutările şi mângâierile lui Rigo din acea dimineaţă de pe malul râului. Se îmbujoră de ruşine gândindu-se cum o silise să-i răspundă, cum o parte din ea chiar îl dorise şi compară senzaţiile ei de atunci cu spaima şi dezgustul pe care avansurile lui Judd le trezise în ea. Araminta crezuse că trebuie, într-adevăr, să fie ceva în neregulă cu ea: să se simtă aşa când Rigo nu era altceva

decât un bandit de rând, probabil chiar un ucigaş cu sânge rece, în timp ce Judd era un gentleman de familie bună, urmaş al unuia dintre cei mai mari ranch-eri din întreaga ţară.

Confuză datorită inexplicabilelor ei emoţii, îngrijorată ca bunicul ei să nu sufere un nou atac, după ce păruse că sănătatea şi moralul lui se amelioraseră considerabil, nu-i spusese nimic despre crescânda sa nelinişte în privinţa căsătoriei ei cu Judd. Ceea ce se întâmplase între ei n-ar fi trebuit niciodată să aibă loc. Nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ea nu l-ar fi încurajat cu atâta neruşinare ca oricare stricată, continuând să-l întâlnească atunci când ştia cât era de greşit s-o facă. Actualele sentimente faţă de logodnicul ei nu erau altceva decât naturala teamă a unei mirese caste, se asigură Araminta. Cu cât se va căsători mai curând şi se va culca cu el, cu atât mai bine. Ca soţ al ei, Judd va alina durerea pe care Rigo o lăsase cumva în ea.

Ignorase înţelepciunea inimii şi se căsătorise cu Judd.

Însă nu erau braţele soţului ei cele în care stătea acum, în noaptea nunţii sale, gândi Araminta cu inima zdrobită în timp ce demonicul armăsar al lui Rigo o ducea din ce în ce mai departe de High Sierra. Totuşi, în ciude spaimei care creştea în ea cu fiecare milă care trecea, nu îl implora să-l dea drumul; ar fi fost inutil. El n-ar fi atacat violent High Sierra şi n-ar fi răpit-o, doar ca să o elibereze abia la câteva ore după ce o capturase. Nici nu se ruga de el pentru că şi asta ar fi fost în zadar. Toate conversaţiile pline de satisfacţie pe care le împărtăşiseră, toată pasiunea acelei ultime întâlniri dispăruseră. Era duşmanul lui acum. Devenise în momentul în care se căsătorise cu Judd. Credincios cuvântului său, Rigo o prevenise asupra consecinţelor actului ei, nu-i aşa? Şi ea nu ascultase. Ce stupidă fusese! Ştiuse ce era el – el nu făcuse niciodată

vreo încercare de a-i ascunde asta – şi totuşi, împotriva oricărei gândiri sănătoase, îşi făcuse o părere mai bună despre el; dorise să aibă o părere mai bună despre el. Acum ştia cât greşise acordându-i încredere.

Ce îi va face? se întrebă înspăimântată Araminta, stăpânindu-şi cu hotărâre isteria care ameninţa să o cuprindă şi tremurând la răspunsul pe care îl simţea în oase. Era o semnificaţie în răpirea ei în noaptea nunţii şi o aluzie întunecată pe care nu îndrăznea să o înfrunte.

— Ţi-e frig?

Era pentru întâia oară când Rigo îi vorbea după ce o răpise de la High Sierra. Şoapta sa era caldă şi insuportabil de seducătoare, trimiţându-i un involuntar tremur rece de-a lungul şirei spinării. Vocea lui joasă, catifelată avea o nuanţă batjocoritoare, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile şi ar fi fost amuzat de ele. Străduindu-se să-şi adune ultimele rămăşiţe de curaj, Araminta îşi înţepeni cu dârzenie spinarea. Mai bine ar fi murit decât să-l lase să afle cât era de înspăimântată. În ciuda voinţei sale, nu-şi putu reprima un alt tremur când braţul lui musculos o înlănţui strâns. Când el râse moale, batjocoritor, la reacţia ei faţă de îmbrăţişarea de oţel, ştiu că nu fusese înşelat de bravura sa.

— Ai să te încălzeşti destul de curând, gringuita. Sunt convins de asta, te asigur.

Cuvintele rostite cu glas răguşit erau o ameninţare şi totodată o promisiune.

Cele mai negre presimţiri ale Aramintei se adevereau. Inima îi deveni ca de plumb. Până în acel moment, în adâncul sufletului, îndrăznise să spere că Rigo nu intenţiona mai mult decât să obţină o considerabilă răscumpărare de la bunicul ei sau de la Judd. Acum ştia cât de nebunească fusese această speranţă. Ceea ce dorea Rigo de la ea era mai preţios decât aurul, un preţ prea

mare şi pe care doar ea îl putea plăti – fără nicio garanţie de libertate după aceea, deoarece chiar dacă el ar fi jurat să o elibereze după ce-şi va fi făcut voia cu ea, nu se putea încrede în el, nu mai putea. Araminta se cutremură la gândul că va fi silită să stea culcată sub el, cu gura şi mâinile lui cutreierând pe unde dorea. Îşi amintea cum, în ciuda voinţei sale, o făcuse să reacţioneze faţă de el în ziua aceea, pe malul pârâului. Era speriată de strania putere pe care părea să o aibă asupra ei, de felul în care perfidul ei corp tânăr o trădase la atingerea lui. Totuşi, în mod realist, ştia că nu va fi în stare să îl oprească. Era de departe mai puternic decât ea. Nu conta cât de mult s-ar fi luptat cu el, n-avea nici cea mai mică şansă de a triumfa. Va avea ceea ce dorea de la ea – mai puţin dacă va.fi salvată sau dacă în vreun fel reuşea să fugă.

Însă, după câteva ore de călărit, această speranţă se stinse. Ar fi trebuit să ajungă până acum la ranch-ul lui Rigo, Casa Blanca. Aceasta o făcu până la urmă pe Araminta, amorţită de şoc şi disperare, să înţeleagă că nu era dusă la casa lui din Texas, ci peste graniţă, în Mexic. Se simţea distrusă. Deşi era convinsă că în acest moment bunicul ei şi cu Judd erau la curent cu răpirea ei şi porniseră să o caute, Rigo şi cu bandoleros-ii lui nu numai că aveau un serios avans, dar odată trecuţi de Río Grande ar fi mult mai familiari cu ţinutul aspru, cunoscând fiecare loc ascuns şi poziţia defensivă. Dacă nici măcar Federalii şi Ruralii nu puteau localiza sau pătrunde până la refugiile folosite de bandiţi şi de revoluţionari, cum ar fi putut spera s-o facă bunicul ei şi cu Judd?

Putea ea, o femeie singură, să scape, apoi să supravieţuiască lungului drum prin terenul prăpăstios către libertate şi siguranţă? Nu cunoştea aproape nimic despre supravieţuirea în preerie şi vor exista alte primejdii pe departe mai rele decât simpla luptă pentru existentă,

care să o împiedice să-şi urmeze calea spre Texas, spre High Sierra.

Soldaţi brutali, guerillos furioşi, criminali sângeroşi, indieni Yaqui sălbatici şi fiare periculoase se găseau la tot pasul prin munţii abrupţi şi deşerturile aspre ale Mexicului. Niciuna dintre regiunile ţării nu era sigură, în special provincia nordică, Chihuahua, unde o ducea Rigo.

În zorii zilei de 9 februarie, Felix Díaz şi Manuel Mondragón, doi dintre foştii generali ai. Preşedintelui destituit Porfirio Díaz, se revoltaseră în zona militară de la La Ciudadela împotriva guvernului, a preşedintelui Francisco Madero. Madero trimisese imediat pe unul dintre proprii săi gene/aii, Victoriano Huerta, pentru a reprima revolta. Însă Huerta era în realitate un trădător, în alianţă cu rebelii, ca şi cu vicepreşedintele Pino Suatez. Huerta îl luase prizonier pe Madero la Palatul Naţional şi ordonase asasinarea sa. Pusese mâna pe putere, guvernarea sa fusese nerecunoscută de Constituţionaliştii conduşi de Venustiano Carrauza, care chemase la o ridicare împotriva dictaturii militare; şi la o lună de la asasinarea lui Madero, aceeaşi guerrilleros care îl făcuseră preşedinte al Mexicului se puseră din nou în mişcare. Unul dintre aceştia, Francisco Pancho Villa, pe 6 martie, împreună cu alţi opt oameni, care urmau să fie la baza reînnoitei Division del Norte, se infiltraseră în Sierra de Chihuahua, unde Villa chiar acum aduna partizani şi ataca garnizoanele Federalilor. Astfel, luptele în Mexic erau în acest moment mai răspândite şi mai violente ca oricând.

Toate acestea, Rigo le ştia foarte bine şi cu siguranţă contase pe ele pentru a se asigura că nu va fi salvată de bunicul ei şi Judd, reflectă cu amărăciune Araminta, mai descurajată şi înspăimântată decât fusese vreodată în viaţa ei. Cu sânge rece, inteligent, tot atât de prădalnic şi imprevizibil ca o fiară „Rigo nu era uşor nici de prins, nici

de înşelat. Într-adevăr, era la bunul lui plac, având la dispoziţie doar propria ei minte pentru a se apăra. Exact ca atunci pe malul pârâului, nu se putea învinui decât pe ea însăşi pentru jalnica ei condiţie, îşi spuse, profund ruşinată şi deprimată la acest gând. Se purtase ca o destrăbălată, întâlnindu-se cu Rigo, cum nicio doamnă n-ar fi trebuit să facă, sărutându-l... Era pare de mirare că el îndrăznise să o răpească? Însă dacă o dorea atât de mult, de ce aşteptase până se căsătorise cu Judd, înainte de a o răpi? Acest lucru nu avea sens – nu, dacă Rigo ţinea cât de cât ia ea... însemna că voia în mod deliberat s-o rănească. Dar... de ce?

Araminta nu găsea răspuns la întrebările ei; şi, în cele din urmă, încetă să mai raţioneze. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se lăsă extenuată să cadă peste Rigo, cu capul apatic sprijinit de umărul lui. La aceasta, un alt râs uşor izvorî din gâtul lui. Apoi îi murmură câteva cuvinte în spaniolă. Înţelegerea acestei limbi îi era limitată; aşa e mai bine, crezu ea că spusese şi, măcar din mândrie dacă nu din alt motiv, vru să îşi reia poziţia rigidă de până atunci. Însă puterile păreau să o fi părăsit şi oricât se strădui, nu-şi putu aduna voinţa ori energia de a se îndrepta, în plus, ce importanţă mai avea? se întreba obosită. Soarta îi era pecetluită în mâinile lui neîndurătoare.

Totuşi, oricât ar fi vrut să respingă nedorita, nesuferita lui îmbrăţişare, Araminta se bucura de căldură care radia din corpul lui compact, vânjos; fu în mod pervers recunoscătoare puternicelor lui braţe care o susţineau, deoarece simţea că în mod cert altfel ar fi căzut din şea. Niciodată nu mai călărise într-un astfel de istovitor pas istovitor pentru un timp atât de lung. Oricât era de familiarizată să stea pe spinarea unui cal, muşchii începuseră să o doară insuportabil, fiind solicitaţi dincolo

de limita lor de rezistenţă. Îşi simţi şezutul învineţit; probabil că o va durea o săptămână întreagă, gândi ea. Cel puţin frisoanele dispăruseră după ce corpul ei începuse să fie încălzit de cel al lui Rigo. Dacă n-ar fi fost atât de înfricoşată, ar fi putut să adoarmă, încleştată în îmbrăţişarea lui fermă, în ritmul legănat al şeii. Abia îi trecu acest gând prin minte şi pleoapele i se închiseră, alunecând într-un somn agitat, pentru a nu se trezi decât ia senzaţia cutremurătoare a apei reci clipocind ameninţător la picioarele ei şi udându-i fusta. În timp ce dormea, bandoleros ajunseră la Río Grande, realiză Araminta şi acum traversau râul. Peste puţin va trece graniţa spre Mexic şi va fi cu siguranţă prizonieră acolo atâta timp cât va dor Rigo.

În mod nedesluşit, se gândi să se arunce din braţele lui în apa rece, neagră. Sub acoperirea întunericului şi cu ajutorul curentului care ar târî-o departe, probabil ar putea scăpa de el! Moartea sub valurile care agitau suprafaţa apei putea fi preferabilă celor ce-şi pusese el în minte în privinţa ei. Însă, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, strânsoarea se întări în jurul ei, strivind-o la pieptul lui, apoi armăsarul păşi pe teren solid, sforăind şi scuturându-şi pielea neagră de apa care şiroia pe el; şi slaba ei şansă de a scăpa de diabolicul răpitor fu pierdută.

— Înecul este un mod neplăcut de a muri, gringuita, îi murmură Rigo la ureche, cu o voce tăioasă, ca şi cum ar fi fost supărat pe ea. Chiar l-ai fi preferat în locul meu?

— D-d-da, şopti ea întretăiat.

— Ce noroc pe amândoi, că nu ţi-am permis să iei o atât de neînţeleaptă decizie.

Expresia de pe faţa lui era atât de ucigaşă când rosti aceste cuvinte aspre, încât pentru un moment Araminta aproape că se temu că o va lovi şi în mod instinctiv se retrase de lângă el.

Nu-i trecuse până atunci prin minte că trebuie să se teamă şi de altceva decât de viol, că poate o va bate, tortura, ori chiar ucide. Îşi omorâse propria soţie, doar. De ce ar ezita să o omoare pe o gringa, mireasa celui mai înverşunat duşman al lui? Pentru prima dată, Araminta realiză că nu numai virtutea ci şi viaţa ei era în pericol. Ultimele rămăşiţe ale curajului şi stăpânirea de sine se risipiră la acest gând şi agitaţia isterică pe care o credea învinsă puse din nou stăpânire pe ea, de această dată răbufnind din plin. Strigând şi plângând începu să-l lovească pe Rigo orbeşte, învârtindu-se şi zvârcolindu-se ca un animal rănit în încleştarea lui, cu braţele agitându-se sălbatic, cu degetele încovoiate în gheare care îl zgâriau cu ură. Simţi o bucurie feroce când îi brăzdă faţa, lăsând dâre însângerate pe pielea netedă.

— D/os mi-o! Blestemă el luptându-se cu ea. Ce pisică sălbatică; şi cât am să mă bucur să te îmblânzesc!

Sub ei, agitat de încleştarea dintre ei, armăsarul se cabra nervos, sforăind şi dând din cap. Stingherită de fustele lungi, îmbibate de apă, Araminta nu reuşea să-l lovească pe Rigo cu picioarele astfel că izbea cu călcâiele în umerii calului, făcându-l să necheze, să sară şi să păşească pieziş, forţându-l pe Rigo să-şi întoarcă atenţia spre stăpânirea animalului. Smucind cu putere frâul, reuşi să aducă sub control armăsarul speriat, apoi cu îndemânare se lăsă să alunece din şa, târând-o pe Araminta după el. Spre marea ei stupefacţie în acest scurt timp reuşi să-i aplice câteva lovituri peste cap şi în piept, în ciuda strădaniilor ei, nu se putu elibera de strânsoarea de fier şi când atinsese pământul se împiedică şi îşi pierdu echilibrul. Conştient de faptul că e în stare de isterie, Rigo o lovi cu putere cu dosul palmei peste fată, dându-i drumul în acelaşi timp astfel încât o făcu să se dea înapoi împleticindu-se, căzând întinsă cu capul înainte pe pământ.

Buimăcită de lovitura ameninţătoare, gâfâind, Araminta rămase întinsă, tremurând şi plângând. Nu făcu niciun efort de a relua lupta, nici măcar când el se aplecă şi o strânse în braţe, legănând-o cu blândeţe şi vorbindu-i în şoaptă în spaniolă.

După un moment, rosti un ordin tăios în pelado, un dialect aspru de spaniolă amestecată cu indiană şi unul dintre bandoleros, care îşi strânseseră caii într-un cerc protector în jurul perechii care stătea pe pământ, descălecă şi se apropie cu o sticlă de lichid limpede pe care o scosese din sacul de la şa. Luând sticla, Rigo îi scoase dopul cu dinţii şi ridicând-o, o duse la buzele Aramintei. Când simţi mirosul înţepător care se răspândea din sticlă, îşi dădu seama că acesta nu conţinea apă. Întorcându-şi capul, încercă să refuze alcoolul, însă einu-i permise acest lucru. Încleştându-şi mâna în părul ei şi trăgându-i capul pe spate, o forţă să bea. Se sufocă şi tuşi când rachiul aspru, incandescent îi arse gâtul. Mescal. Îi dăduse mescal, era, sigură de asta. Un moment, se temu că-i va veni rău de la alcoolul puternic. Închizând ochii, se forţă să-şi stăpânească greaţa, apoi, când o dogoare caldă i se răspândi prin corp, descoperi că, de fapt, se simţea mai bine; încet, pleoapele i se deschiseră.

Rigo stătea ghemuit alături de ea, sprijinind-o cu un braţ; pe faţa întunecată, frumoasă, argintată de lumina lunii, care iradia de pe cerul nopţii, avea o îmbinare de mânie, îngrijorare… şi altceva ce Araminta nu putea defini dar care, în mod inexplicabil îi făcu inima să bată mai repede şi respiraţia să-i devină năvalnică şi neregulată. Ar fi vrut să-şi întoarcă faţa de la el, însă ochii lui profunzi, de opal, o hipnotizau. Oricât încerca, nu reuşi să-şi desprindă privirea de a lui. În timp ce el îi privea figura palidă, înspăimântată, fu cuprins de milă. Părul lung, blond îi atârna în şuviţe ca de mătase, la fel de auriu ca şi

deşerturile mexicane. Ochii plini de teamă îi luceau tot atât de verzi ca şi un cactus *saguaro* şi reflectau un amestec de ură şi spaimă, care, într-un fel îl rănea. Însă o slabă sclipire pe mâna ei stângă îi atrase atenţia şi când văzu inelul de nuntă din aur încrustat cu diamante, maxilarul i se încleştă şi voinţa i se înăspri. Era soţia duşmanului său, Judd Hobart. Rigo avea motive să nu uite aceasta, să nu uite niciodată. Încet, mâna lui se ridică spre adâncile brazde pe care ea i le lăsase în timpul freneticului atac asupra lui.

— Niciun bărbat nu şi-ar fi putut lăsa un semn pe mine ca apoi să mai trăiască.

Rosti cuvintele destul de liniştit, însă Araminta nu se lăsă înşelată. Va pretinde un preţ pentru acele zgârieturi, ştia asta şi următoarele lui vorbe o confirmară.

— Însă de la tine, gringuita, am să îmi iau revanşa în alt fel.

Ochii îi rătăciră pe corpul ei cu îndrăzneală, făcându-i limpezi intenţiile.

Ea se crispă când Rigo întinse mâna pentru a-i da la o parte părul de pe faţă, atingându-i obrazul care purta o uşoară urmă de roşeaţă de la palma pe care i-o dăduse. Îi părea rău că trebuise să o lovească, însă nu ştiuse cum o putea altfel face să îşi revină. Acum, era destul de liniştită, gândi el şi deşi, tremura la uşoara lui mângâiere, nu încerca să se bată din nou cu el. Se bucura, pentru că nu voia să-i facă mai mult rău decât era necesar, chiar dacă era inevitabil ca în cale din urmă să trebuiască să-i pricinuiască durere. Măcar dacă nu ar fi fost Araminta! Dacă măcar ar fi existat altă cale…

Însă nu exista. Nu exista! Buzele i se îngustară cu hotărâre când diamantul de pe inelul de nuntă sclipi din nou în lumina lunii. Simţi violent nevoia să-l smulgă de pe degetul ei, dar n-o făcu. Era un lucru care să-i aducă în

mod constant şi nemilos aminte de motivul răpirii ei; nu trebuia să-i fie milă de ea şi să-şi înmoaie hotărârea. Deşi şocată, înspăimântată şi tăcută în acest moment, Araminta îşi va recăpăta în cele din urmă judecata şi calmul. Inteligentă, plină de resurse şi având o inimă curajoasă, va încerca să scape, să se lupte din nou cu ei, poate chiar să-l ucidă. Nu-i putea permite să-i reuşească niciuna din aceste încercări.

Strigă tăios un alt ordin în *pelado* şi, cu un cuţit ascuţit, unul dintre bandiţi tăie o bucată de funie din colacul care-i atârna de cornul şeii şi i-o înmână lui Rigo. Înainte ca Araminta să-şi dea seama ce are de gând, îi trase încheieturile spre el şi le legă ferm, în timp ce, ca un animal rănit ea îl privea cu frică şi ură. Totuşi, nu protestă, nici măcar când o trase în sus şi o ridică în picioare, apoi o conduse spre armăsarul său şi realiză, descurajată, că scurtul răgaz luase sfârşit, că restul bandoleroşilor deja îşi încălecau caii, că încă nu făcuse tabără pentru noapte. Cu mâinile încleştate în jurul taliei, Rigo o săltă în şa, apoi săltă în spatele ei, cu unul dintre braţe înconjurând-o ca şi mai înainte, pentru a o ţine strâns lipită de el. În momentul următor, erau din nou la drum.

Călăreau înainte, mai încet acum decât merseseră la început. Pentru Araminta, simţind durerea vie până în măduva fiecărui os din corpul ei, pasul trudit al calului nu era mai puţin chinuitor decât înainte. Se simţea atât de năucită şi epuizată încât ştia că, dacă s-ar fi ivit chiar şi o şansă de scăpare, ar fi fost incapabilă să o fructifice, n-ar fi în stare să alerge mai mult decât câţiva paşi înainte ca Rigo să o prindă. Mai rău era că nici nu-i mai păsa. Dacă el avusese de gând să-i înfrângă împotrivirea, reuşise pe deplin. Acum spera doar că, dacă avea intenţia să o violeze, să o facă repede şi să se sfârşească odată cu asta – şi dacă o va ucide după aceea, cel puţin va scăpa de

chinuri şi de ruşine. Era udă până la piele şi înfrigurată; în ciuda unui poncho pe care Rigo îl scosese din sacul său de la şea şi i-l dăduse să se încălzească, tremura şi dinţii îi clănţăneau.

Doar căldura corpului lui o împiedica să îngheţe în aerul nopţii care devenea din ce în ce mai rarefiat şi mai rece pe măsură ce înaintau în sus, prin îngustele canioane deschise în falezele stâncoase.

Deşi, la început blestemase întunericul, pentru că o împiedicase să-şi dea seama de direcţia în care călătoreau, acum se bucură de el, se bucura că nu putea vedea cât de departe dedesubtul ei erau fundurile prăpăstiilor care se deschideau sub stâncile abrupte. Uneori, câteva mici pietre dislocate de copitele cailor se rostogoleau în abis şi Aramintei i se ridică inima în gât auzind îndepărtatul plescăit al pietricelelor căzând în pârâul care uneori curgea prin defileu. Totuşi, nici Rigo, nici ceilalţi bandoleros nu erau opriţi de periculoasele cărări; înaintau necontenit, poposind doar pentru a-şi umple bidoanele când era necesar, pentru a mânca felii de carne de vacă uscată la soare, pentru a adăpa şi odihni caii. Nu avea nici cea mai vagă idee de cât de departe ajunseseră, unde erau, ori dacă bunicul ei şi cu Judd se aflau la mică distanţă în urma lor, aşa cum părea să indice pasul neistovit al lui Rigo. Însă aceasta se datora faptului că nu se simţea în siguranţă până nu ajungea departe, în Mexic, în ţinuturile controlate de el şi de oamenii lui.

— În cele din urmă se opriră într-un loc unde cărarea se lărgea într-un semicerc neregulat, hotarul convex fiind format de o mică depresiune în masivul perete de stâncă ce se înălţa deasupra lor, un prag de stânci ieşind în afară pentru a produce o consolă protectoare. De fiecare parte şirurile de bolovani care făceau imposibilă pătrunderea a mai mult de un cal în acest adăpost natural îi apăra

împotriva unui atac neaşteptat. De-a lungul peretelui îndepărtat curgea un torent, o sursă de apă rece, proaspătă. În lumina lunii reflectată de întunecata suprafaţă cu sclipiri argintii a pârâului, chiar şi Araminta, trezindu-se când legănatul şeii încetă, putu vedea că Micul refugiu este un loc ideal pentru făcut tabără. Deşi se rugase ca nesfârşita lor călătorie să ia curând sfârşit, nu-şi putu reprima o cutremurare la gândul a ce i se putea întâmpla aici. Rigo descălecă, apoi o ajută şi pe ea să coboare. Dacă ar fi fost mai puternică, ar fi putut să încerce cu impulsivitate să fugă de el. Însă era atât de înţepenită, îndurerată şi slăbită încât, imediat, genunchii i se îndoiră sub ea şi s-ar fi prăbuşit dacă el n-ar fi sprijinit-o. Mormăind o înjurătură în spaniolă, o luă pe neaşteptate în braţe, de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât o păpuşă de cârpă şi păşi grăbit sub consola de piatră, unde o puse jos, astfel ca spatele să-i fie sprijinit de peretele de stâncă. Apoi, fără un cuvânt se întoarse pentru a se îngriji de armăsar.

Araminta văzu că ceilalţi bandiţi deja desfăşurau şeile şi sacii de pe caii lor, apoi îi adăpau, îi împiedicau, punându-le sacii cu ovăz sub nas; le frecau pielea viguros cu păturile de şea. Abia când terminară cu îngrijirea animalelor, se aşezară pe rulourile de dormit, aşternute pe solul uscat de soare; îşi deschiseră bidoanele şi sticlele de mescal sau pulque şi îşi pregătiră farfurii de frijoles rece şi tortillas, împreună cu nelipsita carne uscată.

Tremurând în îmbrăcămintea udă, în bătaia vântului rece care şuiera prin canion, Araminta îşi dori cu ardoare un foc, deşi bănui că nu va fi aprins vreunul. Rigo, chiar şi aici în acest adăpost sigur, prevăzător şi atent ca un animal de pradă, nu va fi sigur că flăcările nu se vor vedea pe cerul de cerneală al nopţii. Chiar şi acum, deşi trebuie să fi fost şi el obosit, îl simţi că este în gardă, cu urechile la

pândă, ascultând cu intensitate fiecare sunet purtat de vântul nopţii, răgetul îndepărtat al unei pume, strigătul jalnic al unei păsări singuratice, foşnetul uşor al vreunei mici vietăţi în tufele care mărgineau pârâul. Ochii lui căprui-închis cercetau constant împrejurimile, nelăsând să le scape nimic.

Era cu adevărat un animal, gândi Araminta. Nu-l văzuse din acea ultimă zi de pe malul râului care despărţea High Sierra de Casa Blanca şi părea că nu mai exista nimic în el din elegantul, aristocraticul haciendado cu care petrecuse atâtea dimineţi tihnite. Era foarte uşor acum să dai crezare zvonurilor care se auzeau despre el, să crezi că proasta lui reputaţie era întemeiată. Vulturească lui faţă spaniolă, în lumina lunii, arăta ca cioplită în piatră, dură, impasibilă, neîndurătoare. Corpul lung, zvelt şi musculos era al unui bărbat care a dus o viaţă grea şi periculoasă, care se baza doar pe propria sa inteligenţă şi instincte pentru a supravieţui. Cum ajunsese să fie ceea ce era? se întrebă, ea. Era fiul nelegitim al unui grande spaniol care nu îi dăduse nimic, nici măcar un nume, ştia asta. De aceea, părea el să poată trece uşor de la rolul unui stăpân de hacienda la cel al unui bandit brutal, dezvăluind acum partea lui întunecată, ucigaşă, pe care înainte doar o simţise şi nu o luase în consideraţie. Araminta nu mai putea pretinde că aceasta nu există, acum, când era confruntată direct cu ea şi ştia ce va însemna. În timp ce Rigo păşi spre ea, se cutremură – şi nu din cauza frigului. Se lăsă pe vine alături de ea, cu un bidon atârnând peste unul din umeri şi în mâini cu o sticlă de mescal şi două farfurii de tinichea de frijoles, tortilla şi carne uscată, pe care le pusese deoparte pentru a trage cuţitul ascuţit de la cingătoare. Cu o singură mişcare rapidă tăie frânghia care îi lega încheieturile. Gemu de durere când sângele, care fusese împiedicat să circule de legătura strânsă, îi năvăli în

vene; şi pentru a o ajuta să-şi restabilească circulaţia, Rigo începu să-i maseze viguros încheieturile, încruntându-se la vederea urmelor pe care frânghia le lăsase. Apoi, dându-i una din farfurii, îi făcu semn să mănânce. Deşi îi era foame, când îşi coborî privirea la hrana neapetisantă – grămada de fasole reci, terciuite şi bucata uscată de tortila, cu fâşiile de carne de vacă uscată, stomacul Aramintei se strânse. Scuturând din cap, refuză tăcută mâncarea.

— Care-i problema, señora?

Dinţii lui Rigo sclipiră albi pe faţa întunecată în timp ce râse batjocoritor.

— Mâncarea nu-i destul de bună pentru tine, nu-i cea cu care eşti obişnuită? Oamenii mei o mănâncă bucuroşi. Ei ştiu foarte bine că mulţi mexicani nu sunt atât de norocoşi să aibă măcar atât.

Zâmbetul ironic îi dispăru pe neaşteptate de pe faţă şi vocea i se aspri.

— Aşa că ai să mănânci ceea ce ţi se oferă, comprende? Ori jur că am să ţi-o bag cu forţa pe gât! Pentru că, te previn, n-am să-ţi dau voie să mori de foame! Oh, nu, gringuita. N-ai să scapi atât de uşor de mine, îţi promit.

Înghiţind greu, amintindu-şi că Rigo o ameninţase că în ziua nunţii ei îi va deveni duşman şi ştiind cum îşi ţinuse jurământul, Araminta acceptă în silă farfuria de tinichea care îi era întinsă. Nu voia ca el s-o facă să mănânce cu forţa şi îl simţea pe deplin capabil să o facă. Înfigând furculiţa în grămăjoara indigestă de fasole, se strădui să ia o înghiţitură, apoi o alta, reuşind până la urmă să le facă să alunece pe gât. Rupând tortilla în două, o mâncă şi de asemenea şi carnea, descoperind, spre marea ei surpriză, că se simţea cu adevărat mai bine după ce termină sărăcăcioasa masă. După ce sfârşi, Rigo îi întinse bidonul,

în timp ce el bău din sticla de mescal. Însă, observând că înfăşurată chiar în poncho, Araminta tremura de frig, insistă să bea câteva guri de mescal, spunându-i că acesta o va încălzi. Amintindu-şi cum îi turnase mai devreme alcoolul aspru cu forţa pe gât, nu îndrăzni să protesteze. Odată masa terminată, Rigo îi prinse încheieturile şi i le legă mai puţin strâns decât înainte, lucru pentru care îi fu recunoscătoare, apoi ridicând-o în picioare o trase, împleticindu-se, spre locul unde îşi aşternuse păturile pe pământ.

— Nu, scânci ea cu inima zdrobită, hotărâtă acum, în ciuda amorţelii şi epuizării ei, să reziste. Nu, te rog. Oh, te rog, nu.

Însă el nu dădu nicio atenţie rugăminţilor ei stăruitoare. Luptându-se să scape din strânsoarea lui, Araminta îşi roti frenetic privirile ca şi cum s-ar fi aşteptat ca vreunul dintre bandiţi să-i sară în ajutor. Însă cu excepţia santinelei singuratice pe care Rigo o postase la intrarea în canion, ceilalţi bandoleros erau deja răspândiţi în aşternuturile lor, dormind. Ştiindu-şi datoria, omul de gardă rămăsese cu spatele la ea, ignorând strigătele ei moi, imploratoare.

— Chiar dacă strigi, n-are să te ajute, Araminta.

Vocea lui Rigo era joasă şi insidioasă, în timp ce-i şoptea melodios numele.

— Niciunul din ei n-are s-o facă. Ca şi la bunicului tău, la High Sierra, aici, printre oamenii mei, cuvântul meu este lege, autoritatea mea supremă, aşa cum ai să afli cu timpul.

Aşa cum ai să afli cu timpul. Vorbele lui îi răsunară ameninţător în minte, pentru că sugerau că va fi mult timp ţinută prizonieră. Până acum, evaluase captivitatea ei în zile. Probabil că Rigo avea de gând să o ţină săptămâni, luni, ori chiar să nu îi dea niciodată drumul să plece, gândi

ea cu disperare; ori, poate după ce îşi va fi satisfăcut poftele cu ea, avea de gând să o împartă cu oamenii lui ori să o vândă ca prostituată la un bordello, aici în Mexic. Nu auzise ea cândva din întâmplare pe Judd şi câţiva dintre prietenii săi spunând că sclavia era o practică curentă la sudul frontierei, în special printre bandiţi şi indieni, că los comancheros care făceau negoţ cu mexicanii, cu apaşii, comanşii şi alte triburi indiene, dobândeau 50 de pesos pentru fiecare femeie albă adusă în Mexic spre a fi vândută? Că în special în oraşele de frontieră, o prostituată mexicană putea fi literalmente cumpărată cu doi dolari americani – ori chiar mai puţin? Ciudad Juárez era în mod frecvent pronunţat în mod batjocoritor ca Ciudad Whore-ezăă (joc de cuvinte: whore = târfă) de către Judd şi prietenii săi.

Niciodată până acum Rigo nu păru atât de înalt, de mlădios, de musculos, de ameninţător, capabil de orice.

Aramintei îi veneau în gând povestiri despre atrocităţi, dând la iveală temeri care zac adânc în sufletul oricărei femei. Acum, când odioşii şerpi se pregăteau să lovească, îşi ridicau capetele infame pentru a o îngrozi. Plină de spaimă, îşi înteţi eforturile pentru a se elibera. Însă încheieturile îi erau legate bine. Era frântă de oboseală şi uşor ameţită din cauza moscalului, însă chiar dacă nu ar fi fost, el era mult prea puternic pentru a-l învinge. Fără efort, o trase în jos pe pături şi ea simţi şocată greutatea corpului lui. Era cu un picior încordat peste ea pentru a o ţine nemişcată în timp ce îi ţintuia încheieturile legate deasupra capului şi cu o mină pe gură, înăbuşindu-i suspinele înspăimântate.

— Silencio!

Vocea lui îi răsună şoptită şi tăioasă în ureche.

— Ţine-ţi gura, *bruja*! Ori altfel am să fiu tentat să-ţi tai limba!

Cu siguranţă, nu i-ar face un lucru atât de îngrozitor, gândi Araminta, cu inima zbătându-i-se scăpată de sub control; cu siguranţă, n-ar face-o. Însă nu era sigură, astfel că, în ciuda nervilor încordaţi, gata să plesnească în ea, se strădui să stea tăcută şi liniştită sub el, jalnică şi conştientă de cât ar fi fost de inutil să îl înfrunte, de cât era de lipsită de apărare. Putea face tot ceea ce dorea cu ea. Lacrimile îi ţâşniră de sub pleoape pe când încerca să se pregătească pentru ceea ce urma să se întâmple.

— E bine să înveţi repede, gringuita, murmură Rigo, cu ochii întunecaţi licărind în lumina lunii, cu răsuflarea caldă adiind pe faţa ei, pentru că n-am răbdare să-ţi suport sclifoselile şi limba ta ar putea fi mai bine întrebuinţată.

După aceea, mâna îi alunecă de la buze la gâtul ei. Înainte ca ea să poată scoate vreun sunet, gura lui o acoperi pe a ei, răvăşind-o; şi când încercă să se împotrivească, să-şi strângă buzele contra sărutului lui, să-şi întoarcă faţa din calea ataculuidevastator, degetele ser strânseră, într-un avertisment mut, pe gâtul ei, aşa cum făcuseră în acea zi pe malul pârâului.

Îl va lăsa să o sugrume înainte de a i se supune, bestia! gândi ea cu temerară nepăsare faţă de situaţia sa delicată. Însă. În cele din urmă, ameţită şi fără suflare datorită constantei apăsări a gurii lui insistente peste a ei şi a mâinii lui pe gât fu silită să consimtă la pretenţiile lui tăcute, să-şi înmoaie buzele, să le deschidă în faţa iscoditoarei invazii a limbii lui. Din nou gura îi fu siluită, limba lui explorând fiecare ascunziş dulce, care i se dărui în cele din urmă de bunăvoie, în timp ce el îi gusta savoarea, îi bea farmecul şi nectarul.

Sângele îi năvăli Aramintei în cap, făcând-o să se simtă tulburată şi ameţită, lipsită de puterea de a rezista buzelor care continuau să o devoreze cu lăcomie, mâinii care îi încătuşa încheieturile legate şi celelalte care la

început se încleştase în părul ei desfăcut, apoi, dând deoparte cu nerăbdare poncho-ul pe care-l purta, cutreiera nestingherită peste corpul ei tremurător, cuprinzându-i sânii prin brocardul bogat al rochiei de nuntă; degetele îi alunecau peste sfârcurile încordate, care se reliefau prin ţesătura de mătase. Lacrimile îi scăldau faţa pe când palma lui se plimba pe deasupra micilor piscuri întărite, plutind într-o uşoară, înceată mişcare circulară care o făcu să geamă. Simţi între sâni o căldură neobişnuită, care se răspândi apoi în tot corpul; acest lucru era cu mult mai rău decât se aşteptase.

Crezuse că se va folosi de ea cu cruzime, mult mai brutal decât încercase să o facă Judd. Însă Rigo părea să ştie instinctiv să obţină un răspuns din partea ei, deşi împotriva voinţei.

Tremura toată în timp ce el o săruta şi mângâia. Limba îi pătrundea printre buze, îngemănându-se cu a ei, degetele îi dezmierdau sânii. Apoi mângâierile fierbinţi alunecară mai jos, peste mijlocul ei şi peste coapse şi gura îi luă în stăpânire sfârcurile, limba plimbându-se peste materialul corsetului de deasupra lor, încordându-i, până devenită jăratec incandescent izbucnind în flăcări. Când dinţii lui îi prinseseră buza de jos, nu-şi putu reprima un geamătul răguşit, senzual, pe care Rigo îl sorbi cu lăcomie. În următorul moment îi va ridica fusta pentru a-şi satisface poftele cu ea, gândi Araminta cu spaimă şi cu un teribil, neobişnuit sentiment de anticipaţie care o făcu să se simtă dezgustată şi ruşinată pentru secreta dorinţă ascunsă în inima ei care implora să fie alinată, de răpitorul, de călăul său.

Spre marea ei uimire, în loc de aceasta, el o cuibări cu Duioşie la piept murmurând dormi, Araminta. În zori pornim din nou. Cu o surprinzătoare blândeţe îi mângâie părul şi îi sărută lacrimilele pe obraji până când căldura

corpului lui o învălui, în cele din urmă, datorită plăcutei senzaţii care se strecura încet în ea, a epuizării care inevitabil o copleşi, adormi ca un copil în braţele lui.

Capitolul 12

Aramintei i se păru că abia închisese ochii. Rigo o scutură cu brutalitate pentru a o trezi. Zăpăcită, dezorientată la început, neştiind unde se află şi cine era aplecat deasupra ei, se zbătu şi strigă înspăimântată. Însă aşa cum făcuse în noaptea trecută, el o supuse cu uşurinţă, punându-i mâna peste gură pentru a-i opri strigătele. Când realiză cine era cel ce o ţinea, corpul ei se linişti cu uşurare; pentru că, deşi Rigo o răpise şi o ţinea captivă, cel puţin îi era familiar – şi, în ciuda aşteptărilor, era recunoscătoare pentru aceasta, deoarece ştia că soarta sa ar fi putut fi cu mult mai rea. Ar fi putut fi la bunul plac al unui bărbat complet străin – ori al unei întregi bande de necunoscuţi bandoleros sau guerrilleros.

Aşa cel puţin, deşi îşi exercitase cu forţa propriile privilegii asupra ei, Rigo nu permisese niciunuia dintre ceilalţi bandiţi să o atingă; şi ei nu îi arătau decât respect, rareori privind-o ori vorbindu-i şi adresându-i-se cu señora atunci când o făceau. Dacă le era milă de ea, dacă vreunul din ei ar ajuta-o să scape – acest lucru îl ţineau bine ascuns astfel încât nu îndrăzni să se apropie de niciunul din ei, ştiind că dacă alegerea ar fi fost greşită, Rigo ar fi imediat informat de încercarea ei de a-i seduce oamenii.

— Scoală-te! comandă el tăios în timp ce-şi lua mâna de pe gura ei.

Când, încă amorţită de somn şi cu corpul îndurerat de la asprul călărit de acum doar câteva ceasuri, Araminta nu se mişcă, mormăi un blestem spaniol şi, prinzând frânghia care îi lega încheieturile, o trase fără ceremonie în sus. Cu corpul crispat de protest, se balansă şovăind pe picioare, întinzând mâinile, pentru a se sprijini de peretele

de stâncă de lângă ea.

— Când dau un ordin, aştept să fie executat. Şi asta repede! Comprende?

Fără vreun cuvânt, Araminta încuviinţă din cap. Lucrul ăsta nu i se putea întâmpla ei, îşi repeta mereu. Ieri pe vremea aceasta, stătea în dormitorul său de la High Sierra, încercându-şi rochia de nuntă, pregătindu-se, cu toate că încet şi lipsită de entuziasm, să devină soţia lui Judd. Acum, ceremonia căsătoriei sale părea un vis îndepărtat! Şi cât de turbat de mânie trebuie să fie Judd că a fost frustrat de noaptea nunţii lui, conştient că soţia sa putea chiar atunci să fie strânsă în braţe de duşmanul său!

Deşi Rigo încă nu îi răpise virginitatea, avea puţine iluzii asupra intenţiilor sale. Era doar o problemă de timp pentru a-şi le pune în practică, gândi Araminta cuprinsă de panică. Şi chiar dacă n-a făcut-o, ţinând cont de înfăţişarea lui atrăgătoare, de sângele lui spaniol, de incontestabila lui masculinitate şi de faima proaste, nu l-ar crede nevinovat. După cum vor fi mulţi cei care vor accepta punctul de vedere al tăgăduirii violului, preferând să creadă că se culcase de bunăvoie cu el. Oricum, reputaţia ei era iremediabil ruinată. Toată lumea care reprezenta ceva în Texas fusese prezentă la nunta ei; răpirea ei trebuie să fi ajuns deja un scandal pe toată întinderea statului. Chiar dacă în vreun fel reuşea să se întoarcă acasă, niciodată n-ar mai fi în stare să-şi ţină capul sus. Lumea bună ar evita-o, iar Judd… Judd probabil ar divorţa, astfel încât căsătoria cu el şi toate celelalte lucruri pe care le indusese ar fi fost zadarnice.

Cu mare efort, Araminta îşi reţinu suspinele care ameninţau să izbucnească din nou. Nu va plânge! Ochii deja o dureau atât de rău, erau atât de umflaţi şi înroşiţi din cauza nesomnului, încât şi-i simţea ca şi cum ar fi fost stropiţi cu nisip. Îşi simţea fiecare muşchi întins şi

înţepenit ca pe o coardă de arc. Chiar încheieturile păreau să geamă când se mişca. Văzând cât de greu se mişcă şi după ce se ridicase în picioare, Rigo avuse mustrări de vinovăţie pentru răpire şi pentru brutala purtare faţă de ea; aproape că îşi regretă fapta. Era nevinovată, nu putea fi blamată pentru odioasa crimă pentru care el căuta o răzbunare la fel de atroce şi totuşi, o luase cu forţa şi îi pretindea ceea ce de drept îi aparţinea soţului ei. Rigo ştia că îi dădea motive temeinice pentru a-l un – şi îi dădea perfectă dreptate să îl deteste chiar înainte ca totul să fi fost spus şi făcut. Astfel încât, deşi hotărât să nu dea înapoi de la îngrozitorul său plan, atunci când vorbi din nou, o făcu mai blând.

— Durerea va slăbi curând, gringuita, când ai să te mişti şi ai să te încălzeşti. Uite.

Îi deznodă frânghia care îi încătuşa încheieturile, masându-le aşa cum o mai făcuse. Apoi îi întinse o legătură de haine.

— Vreau să te îmbraci cu astea. Va fi foarte cald azi şi… rochia ta de nuntă – buzele lui se subţiaseră cu acrime la acest cuvânt – şi corsetul vor deveni sufocante.

— V-v-vreau să ştiu că vrei – vrei să-să mă dezbrac? A-a-aici? A-acum?

— Nu asta am spus?

Temându-se că hotărârea lui de a-şi duce planurile la îndeplinire va slăbi, Rigo se strădui să pronunţe aceste cuvinte batjocoritor, cu buzele curbate de un surâs ironic în timp ca, în mod deliberat, îşi lăsă ochii să rătăcească pe corpul ei, erotic, fără grabă.

Această parte a planului său, cel puţin, era uşoară. Fată de altă femeie, ar fi trebuit să simuleze dorinţa – însă nu fată de Araminta. Ceea ce simţea pentru ea îi permitea să fie în mod constant conştient că, fiind captiva lui, era la dispoziţia sa în orice moment ar fi dorit să o ia. E atât de

frumoasă, gândi el. Prin brocardul de culoare aurie a rochiei se insinuau sânii copţi, rotunzi. Bustul compact, împodobit de o eşarfă brodată de pe umeri până la genunchi, se continua cu o talie atât de mlădioasă şi suplă încât o putea cuprinde cu palmele; yarzii de material care alcătuiau fusta bogată, cuprindeau şoldurile înguste, fesele rotunde, ferme şi picioarele lungi rasate, care dădeau impresia că e mai înaltă decât în realitate. Tenul blond, catifelat devenise roşcat auriu din cauza soarelui şi pomeţii înalţi ai fetei scânteiau roz ca piersica în lumina răsăritului. Sub sprâncenele aurii, delicat arcuite, ochii largi, alungiţi, umbriţi de gene negre ca funinginea şi atât de lungi şi bogate încât păreau să-i tragă pleoapele în jos spre colţurile uşor arcuite, străluceau verzi ca smaraldele. Nasul fin, cizelat, puţin cârn, era aşezat deasupra buzelor pline, stacojii, ca nişte boboci de trandafir, care fără să ştie cereau sărutările lacome ale unui bărbat. Cu părul lung, blond şi mătăsos, desfăcut, revărsându-se ca o cădere de apă în jurul ei, arăta ca o ţigancă aurie, sălbatică şi fermecătoare.

Pentru Rigo, familiarizat cu femeile întunecate, brunete ale Mexicului său natal, Araminta era esenţa unei culturi şi societăţi care cel mai adesea dispreţuia pielea lui de culoarea bronzului şi sângele spaniol. Îl ademenea, îl încânta; faptul că mintea îi era, în aceeaşi măsură inteligentă, pe cât de voluptuos şi ademenitor îi era corpul, o făcea pentru el irezistibilă. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea şi nici nu va mai cunoaşte vreodată. Dacă ar fi fost sincer cu el însuşi, ar fi trebuit să admită că motivul pentru care o răpise nu era doar răzbunarea contra lui Judd Hobart. O dorea, o dorise de la bun început, de când o spionase stând în holul hotelului din El Paso, arătând atât de fragilă şi adorabilă ca un trandafir printre spini.

Acum, în timp ce aştepta răbdător să-şi scoată îmbrăcămintea, Rigo era conştient că nu găsea ideea de a o privi dezbrăcându-se dezagreabilă; de fapt, gândul la ea stând goală şi vulnerabilă înaintea lui îl făcu să-şi încordeze coapsele cu pasiune. Adesea făcuse speculaţii despre cum trebuia să arate dezbrăcată şi-o imaginase stând întinsă sub el, cu capul aruncat pe spate, cu părul auriu răspândit desfăcut în jurul ei, buzele ei îmbătătoare întredeschise pentru el. Astfel arăta tabloul pe care îl invoca şi acum în minte. Îşi aminti de noaptea trecută, când stătuse culcată sub păturile sale şi el o sărutase şi mângâiase… cum trebuise să-şi încordeze întreaga voinţă pentru a se opri s-o siluiască atunci, acolo. Nările îi fremătau; inima i se zbătea în piept şi un subit, neaşteptat fior trecu prin el, făcându-l să tremure ca un armăsar în călduri.

Ce era această bizară putere pe care ea o exercita asupra lui? Cunoscuse multe femei de-a lungul anilor, atât de multe încât devenise plictisit şi Istovit – şi doar fată de una simţise ceea ce simţea acum. Faptul că Araminta avea acest efect asupra lui îl nedumerea şi îl tulbura. Ar trebui s-o fac să fie a mea şi să termin cu asta gândi mânios. Nu exista nimic să-l împiedice să facă asta – cu excepţia jurământului pe care îl făcuse faţă de sine: că va proceda fără grabă cu ea, că o va face în cele din urmă să îl dorească tot atât de mult cât o dorea el, astfel ca durerea pe care o va suporta să fie nu doar amară, ci şi dulce. Măcar atât putea şi voia să îi ofere – cu toate că nici el însuşi nu ştia de ce era atât de important pentru el să facă astfel. Ins, înainte de asta, o va învăţa lecţiile pe care un bărbat i le predă unei femei – şi ea le va învăţa bine…

Ochii Aramintei se lărgiră de spaimă şi confuzie când văzu cum se uită Rigo la ea, dorinţa faţă de ea arzând în adâncimile de nepătruns ale ochilor lui căprui-închis.

Copleşită, se trezi brusc pe deplin, faţa împurpurându-i-se de teamă, furie şi ruşine la înţelegerea faptului că el se aştepta să se dezbrace nu numai în faţa lui, ci şi a tuturor oamenilor săi. Însă, rotindu-şi privirile, văzu că ea şi cu Rigo erau absolut singuri în locul adăpostit în care poposiseră. Restul de bandoleros plecaseră; călăriseră atât de tăcut încât nu îi auzise.

Probabil, acum, Rigo intenţiona să sfârşească ceea ce începuse azi-noapte. Probabil fusese doar o uşoară rămăşiţă de decenţă care îl împiedicase să o ia în faţa oamenilor lui, însă acum, nu mai exista niciun motiv pentru el să mai amâne. Araminta ştia că nu exista nimic ce ar fi putut face pentru a-l împiedica de la ceea ce-şi propusese. O opoziţie ar fi fost inutilă, aşa cum aflase deja noaptea trecută, iar fugă era total inutilă. Era atât de obosită încât nu i-ar fi fost posibil să facă mai mult de câţiva paşi înainte ca el s-o prindă; iar armăsarul lui din apropiere, pe care l-ar fi încălecat şi furat dacă şi-ar fi putut stăpâni calmul, era încă împiedicat, lipsit de libertatea de mişcare.

— Araminta…

Ochii lui Rigo luceau în palida lumină a zorilor şi un zâmbet sardonic care o făcu să vrea cu ardoare să se manifeste violent împotriva lui îi arcui buzele în timp ce o examina. În mod vădit, era satisfăcut la ideea că se va dezbrăca în faţa lui. Ei bine, n-are să facă asta; n-are s-o facă!

— Credeam că ţi-am dat un ordin. Ce aştepţi? Poate vrei să-ţi trag cu forţa hainele de pe tine? Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, te asigur, pentru că sincer să fiu, să te văd în rochia ta de mireasă îmi displace.

Începu să păşească încet spre ea, ca şi cum cu adevărat ar fi avut de gând să smulgă veşmintele de pe ea şi, panicată, Araminta se trase înapoi, înţepenindu-şi hotărâtă spinarea şi strângând legătura de haine la piept,

ca şi cum aceasta i-ar fi asigurat o protecţie împotriva lui.

— Pot… pot să mă schimb fără… fără ajutorul tău, bolborosi ea, înfuriată la vederea zâmbetului batjocoritor cu care el îi răspunsese.

— Atunci fă-o… imediat, îi ceru el moale când, încă, ea ezită.

Clocotind de mânie şi înghiţind greu, Araminta se întoarse cu spatele spre ei şi, punând jos legătura de haine, îşi trase încet peste cap pancho-ul franjurat pe care Rigo i-l dăduse să-l poarte în seara trecută şi-l lăsă să cadă la pământ. Apoi, cu mâini tremurătoare, încercă să deschidă lungul şir de copci de la spate care-i încheiau rochia. În următorul moment, Rigo fu în spatele său, mâinile alunecându-i senzual peste umerii ei înfioraţi, dând deoparte masa de păr blond care-i cădea pe spate, astfel încât să poată ajunge la copci.

— Cum nu ai vreo cameristă, dă-mi voie, murmură el.

Degetele lui se mişcau cu dexteritate peste şirul de cleme, ca şi cum ar fi avut o îndelungată practică în dezbrăcarea femeilor. Desigur, probabil avea, gândi Araminta cu o ciudată durere, amintindu-şi de necunoscuta femeie pe care o îmbrăţişase şi sărutase la hotelul din El Paso. Sângele spaniol al strămoşilor săi îi alerga prin vene; virilitatea îi era atât de puternică încât aproape era tangibilă. Fără îndoială existaseră nenumărate femei în trecutul lui, femei pe care le luase şi le părăsise cu tot atâta uşurinţă cum va proceda şi cu ea după ce-şi va satisface poftele. Cedarea ei va însemna totul pentru ea şi nimic pentru el, cugetă Araminta cu amărăciune şi o violentă ură faţă de el i se aprinse în suflet. Totuşi inima îi bătu mai repede când mânecile rochiei îi alunecaseră de pe umeri. Îşi strânse corsajul rochiei pe piept pentru a o împiedica să cadă cu totul. Se cutremură când simţi mâinile lui Rigo trăgându-i bretelele combinezonului,

dezgolindu-i în întregime umerii. Îi simţi respiraţia caldă pe piele, când, încet îşi coborî gura spre locui sensibil unde ceafa întâlnea umărul ei stâng. Strânsoarea degetelor pe braţele ei se întări pentru a o ţine liniştită când o săruta. Limba lui o mângâia şi o săgeta, trimiţând un sălbatic, fulgerător fior prin întregul ei corp.

Respiraţia i se acceleră şi fu cuprinsă de o stranie excitare care o înspăimântă mai mult decât teama fată de el. Ce era cu ea, încât trădătorul ei corp răspundea cu atâta promptitudine la atingerea unui bărbat care o răpise şi acum o ţinea prizonieră – mai ales că Judd, logodnicul ei, nu trezise astfel de senzaţii în ea? Araminta nu ştia. Totuşi nu-şi putu retine un uşor, involuntar strigăt când, după un moment, fără a înceta să-i sărute gâtul şi umerii, Rigo continuă să-şi strecoare treptat mâinile în deschizătura de la spatele rochiei pentru a se cuibări, prin bumbacul moale, dantelat al combinezonului ei pe sânii plini, rotunzi, trăgând-o spre corpul lui zvelt şi musculos, astfel încât simţi prin fusta largă dura evidentă a dorinţei lui pentru ea. Palmele lui se ridicară şi îi cuprinseră posesiv sânii. Aceştia, spre nedumerirea ei, deveniseră curând grei şi încărcaţi de pasiune în timp ce el îi dezmierda, degetele lui înălţându-i sfârcurile în mici muguri fermi care apăsau cu putere în ţesătură.

Tremurând, Araminta încercă să se strecoare din îmbrăţişarea lui, însă Rigo refuză să o elibereze, continuând să o sărute şi s-o mângâie. Una din mâini îi desfăcea cu îndemânare lungul şir de copci al corsetului, până când, în cele din urmă, acesta se desfăcu şi el fu în stare să îl desprindă de pe talia mlădioasă. Lăsându-i să cadă, oi întoarse încet cu faţa spre el, menţinând-o captivă în braţele lui. Împurpurându-se şi tremurând, ea nu îl privi şi îşi strânse mai tare corsajul rochiei la piept, ca şi cum acesta i-ar fi oferit vreo apărare împotriva lui. Cu un uşor

şi seducător râs, el îi desprinse degetele, făcând ca rochia de nuntă să-i cadă la picioare. Deşi încercă să se acopere cu braţele, cu una din mâini, i le prinse cu uşurinţă ţinându-le la spate, îi auzi răsuflarea adâncă în timp ce stătea înaintea lui, acoperită doar de lenjeria de corp. Îi simţi ochii întunecaţi privind-o cu lăcomie, aţintiţi asupra sânilor agitaţi sub combinezonul decoltat, arzând de dorinţa de a izbucni afară, cu sfârcurile înălţate, trandafirii, perfect vizibile prin bumbacul transparent. Încet, el începu să-i descheie unul câte unul butonii combinezonului.

— Nu, te rog, nu… şopti Araminta, cu un suspin în voce, cu lacrimi izvorându-i din ochi în timp ce încerca din nou să se elibereze, înspăimântată şi ruşinată de faptul că el o făcea să se simtă în acest fel.

Farsă el îi ţinea încheieturile prinse la spate şi era în imposibilitatea de a-l opri. Coborându-şi pleoapele, îşi îngropă faţa în umărul lui, lacrimile izbucnindu-i din ochi…

— Oh, nu, te rog, nu…

Rigo nu dădu nicio atenţie protestelor ei, degetele lui desfăcând ultimul nasture din butonieră. Rămase goală până la talie, cu sânii expuşi privirilor lui. Tremură violent în îmbrăţişare, muşcându-şi buza de jos pentru a se împiedica să strige în timp ce sfârcurile se încordaseră şi se înălţară şi mai mult când vântul răcoros şi Rigo le atinseră, alternativ, ciupindu-le şi frământându-le cu degetele, trecându-şi palma peste ele într-o mişcare Circulară care îi trimitea prin tot corpul fiori de plăcere. Fără să-şi dea seama, gemu uşor şi mâna lui se mută spre obrazul ei înlăcrimat. Forţându-i gura să se ridice spre a sa, o sărută profund, revendicativ, limba gustându-i lacrimile în timp ce-i forţa buzele să se deschidă, invadând-o şi luând-o în stăpânire, iar mâna începu să îi mângâie sânii. Arătătorul şi degetul mare prindea, întindea şi

frământa sfârcurile, mărind intensitatea senzaţiilor chinuitoare.

Gura lui lacomă o părăsi pe a ei pentru a aluneca fierbinte pe gât spre concavitatea dintre sâni. Araminta îşi pierdu răsuflarea când mâinile lui îi cuprinse una dintre colinele moi, rotunde, ridicând-o, poziţionând-o pentru buzele lui, care se închiseră peste sfârc cu aviditate, ea şi cum ar fi avut de gând să îl devoreze. Rigo supse cu putere, prinzând micul mugure rigid între dinţii săi, muşcându-l uşor şi alintându-i cu limba înainte de a-l elibera şi a-l căuta cu febrilitate pe fratele lui geamăn. Simţi o dulce umezeală prelingându-i-se printre coapse, fierbinţeală mocnită care ameninţa să izbucnească în flăcări şi se contorsionă, se strânse în el, căutând în mod instinctiv alinare.

Însă, aşa cum se întâmplase şi în noaptea trecută, nici de această dată el nu îi domoli suferinţa. Înjurând printre dinţi în spaniolă, Rigo o eliberă brusc. Ochii îi luceau ca două flăcări. Îi smulse combinezonul de pe încheieturi şi îl mototoli spasmodic între degete.

Cu simţurile răscolite, Araminta începu din nou să tremure şi să plângă, deprimată de acest senzual joc de-a şoarecele şi pisica. De ce nu o viola pur şi simplu cu brutalitate şi să se termine odată cu asta? se întreba ea înnebunită, deoarece simţea că ar fi îndurat chiar şi acest lucru pe departe mai uşor decât aceste atacuri erotice asupra simţurilor ei. Încrucişându-şi braţele peste sânii goi, se întoarse, ruşinată de goliciunea ei şi de răspunsul corpului ei la chemarea lui.

— Îmbracă-te! mormăi el răguşit. Îmbracă-te pronto, înainte de a mă răzgândi şi de a te lua acum şi aici, în aer liber, direct pe pământ!

— De ce n-o faci, atunci şi să sfârşeşti odată cu asta? suspină ea în mod necugetat, urându-l, în timp ce,

îndemnată totuşi de ameninţare, îngenunche pentru a lua legătura de haine pe care i-o dăduse mai devreme…

Cu degete tremurătoare, începu să o dezlege.

— Pentru că… pentru că ar fi prea uşor.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

— Corpurile sunt ieftine, Araminta. Un bărbat poate cumpăra unui cu preţul unei sticle de vin prost.

— Sau să ia unui cu forţa? întrebă ea cu dispreţ.

Hainele fuseseră furate din dormitorul său de cei doi bandiţi care pătrunseră în el în noaptea trecută.

— Sau să ia unul cu forţa şi, fu el de acord liniştit, cu privirea dintr-odată. În gol, ca şi cum ar fi fost copleşit de o amintire – şi nu una foarte plăcută, gândi ea, curioasă. Faţa lui frumoasă deveni subit chinuită, buzele se subţiaseră.

Atunci când vorbi din nou, ea simţi că ceea ce văzuse trebuia să ti foste farsă a luminii slabe din zorilor ori a propriei sale imaginaţii. Nu spuse nimic despre ceea ce ar fi putut determina ochii lui să arate un moment atât de bântuiţi de umbre întunecate, în schimb adăugă:

— Să posezi mintea şi inima unei femei… ei bine, asta e cu totul altă problemă şi aceste lucruri am să le am de la tine, Araminta, când am să te fac să fii a mea.

— Eşti nebun! strigă ea şocată şi mai uimită ca oricând, pentru că el vorbise despre lucruri care ţineau de iubire.

Nu, nu se putea să ţină la ea, nici măcar puţin, n-ar fi putut-o lăsa să se mărite cu Judd.

— Cum ai putea vreodată stăpâni mintea ori inima mea? Te detest şi te dispreţuiesc. N-am să simt niciodată altceva decât dezgust fată de tine, generale! Nici acum… şi nici altă dată!

— Atunci ai să fii prizoniera mea pentru foarte mult timp, señora, o asigură el.

Figura îi era hotărâtă şi ochii duri.

— Îţi promit că n-am să-ţi dau drumul să pleci până când trădarea ta faţă de Judd Hobart nu va fi totală!

— Trătrădarea mea! repetă Araminta, înspăimântată, oprindu-se un moment în timp ce îşi scotea bluza de mătase din legătura de haine, într-adevăr, eşti nebuni Niciun soţ iubitor în toate minţile n-ar putea considera răpirea şi violarea soţiei sale ca un act de trădare, Generale!

— Viol?

Una din sprâncenele lui negre mimă o batjocoritoare surpriză şi vocea avea o notă de amuzament dispreţuitor care o înfurie.

— Bineînţeles, de asta te temi, nu-i aşa, gringuita însă nu-i necesar pentru că-ţi jur: când am să te iau – şi te asigur că se va întâmpla în cele din urmă – va fi cu voia ta. Asta e genul de răzbunare pe care am să i-l servesc soţului tău şi are să-l găsească amar cu adevărat.

— Răzbunare? Ăsta e motivul pentru care te-ai coborât atât de jos până la a răpi o femeie lipsită de apărare şi nevinovată de motivul duşmăniei tale fată de soţul meu, pentru a mă folosi ca pe o unealtă în vreun pervers complot împotriva lui Judd?

Vocea Aramintei era încărcată de ură şi desconsiderare.

— Atunci, ţi-ai greşit planurile, generale, pentru că te amăgeşti singur dacă îţi imaginezi că am să-ţi cedez de bunăvoie. Nu! Nu, nici măcar dacă mi-ai tine un cuţit la gât şi m-ai ameninţa că mă ucizi n-am să mă supun. Prefer să mor decât să mă culc cu… cu tine, porcule! Nu eşti decât un porc ticălos!

Ochii lui se aprinseră şi nările îi fremătau.

Araminta îşi dădu seama cât de mult îl înfuriase cu invectivele pe care i le aruncase cu atâta asprime. Când

degetele i se albiră din cauza strânsorii pe combinezonul pe care el încă îl ţinea în mână, Araminta, înspăimântată că mersese prea departe, sări în picioare şi se trase grăbită un pas înapoi, ţinându-şi bluza în faţă pentru a-şi ascunde sânii goi.

— Vorbeşti îndrăzneţ pentru o femeie aflată la bunul meu plac, şeilor al Eşti norocoasă că nu te bat pentru aceste insulte! Ai să plăteşti pentru ele mai târziu, îţi promit. Acum îmbracă-te şi asta repede! Am întârziat deja aici prea mult timp.

— Am nevoie de combinezon, insistă ea.

— Eu, totuşi prefer să nu-l porţi.

Îi zâmbi zeflemitor, cu ochii licărind.

— Eşti un… un ticălos! şuieră ea, fără a-i mai păsa dacă va fi pedepsită pentru insolenţa sa.

Araminta se întoarse din nou cu spatele la el şi îşi îmbrăcă bluza, degetele luptându-i-se cu stângăcie pe micii butoni. Totuşi, agitaţia îi era atât de mare la gândul că ochii lui erau aţintiţi asupra sa şi la teama că ei s-ar putea decide s-o ajute din nou văzându-i neîndemânarea, încât nu reuşi să încheie decât jumătate din nasturi înainte de a renunţa cu descurajare să mai continue şi îşi legă capetele bluzei într-un nod. Nu mai purtase niciodată până acum o bluză fără combinezon şi corset; şi acum era pe de-a-ntregul conştientă de modul în care mătasea îi aluneca senzual pe pielea goală, i se lipea de corp, i se modela pe sâni şi, cu fiecare mişcare, îi dezmierda sfârcurile, astfel încât le făcea să se întărească sub ţesătura moale. Senzaţia era imoral de tulburătoare, electrizantă.

Îşi scoase în grabă jupele, cu obrajii arzând la gândul că acum stătea înaintea lui Rigo doar în bluză, pantalonaşi, ciorapi şi pantofi. Oare mai conta? se întrebă cu amărăciune. Oricum, deja o dezgolise până la mijloc şi o sărutase şi dezmierdase cum niciun bărbat n-o mai făcuse

vreodată. În ciuda propriei voinţe, inima îi zvâcni la amintirea gurii şi mâinilor lui pe sâni, la felul în care sfârcurile îi îmbobociseră sub limba lui. Nu avea dreptul să o atingă astfel, gândi cu disperare. Tremura de spaimă şi de excitare la gândul că el va mai face asta oricând va mai pofti.

Azvârlindu-şi din picioare pantofi, înşfăcă fusta costumului său castaniu de călărie, apoi îşi puse jacheta scurtă cu broderii, de modă spaniolă. După aceea, îşi trase cizmele de piele, mulţumită că bandoleros care îi jefuiseră dulapul şi sertarele nu omiseseră sombrero-ul cu boruri largi care să o protejeze de soarele fierbinte de vară. Îi luaseră peria de păr şi pieptenele din argint, cu care îşi aranjă repede părul bogat, împletindu-l într-o singură cosită şi legându-l cu una din fâşiile de piele cu care fusese înnodată legătura de haine. Punându-şi sobrero-ul pe cap, se întoarse din nou spre Rigo, care o privea aprobator.

— Ai să te simţi mult mai confortabil, sunt sigur, gringuita, observă el.

Adunându-şi condurii şi jupele răspândite pe jos, le împături împreună cu combinezonul şi corsetul, în rochia de mireasă, legând totul cu chinga rămasă. Prinse legătura în spatele şeii, împreună cu ruloul de pături. Ar fi trebuit să ştie că un om care părea să fi plănuit cu atâta meticulozitate fiecare detaliu al răpirii ei, până la a fura costumul de călărie, peria şi pieptenele, n-a fi putut scăpa din vedere ceva atât de bătător la ochi că lăsa hainele ei acolo. Rigo nu neglijă nici să-i lege încheieturile înainte de a o azvârli în şea. Luând frâiele, încălecă în spatele ei.

Araminta se cutremură când braţele lui o înconjurară, trăgând-o lângă el, astfel încât bluza largă i se frecă de sânii neîncorsetaţi, ţesătura mătăsoasă mângâindu-i şi alintându-i sfârcurile. Încercă să stea rigidă în şea, să-şi înţepenească spinarea pentru a se dezlipi de

el. Râzând uşor, Rigo o trase spre sine, cu o mină sub jacheta ei scurtă, de astă dată deliberat mângâindu-i sânii – pentru a-i pedepsi mica rebeliune. În momentul următor, trei dintre oamenii lui li se alăturară venind de undeva din spatele lor, unde trebuie să fi fost puşi de gardă, pentru a supraveghea drumul dinspre nord. Departe, în faţă, putu să vadă restul bandiţilor înaintând în şir indian prin canion, alegându-şi cu grijă drumul pe cărarea îngustă, aspră. Chinuitoarea călătorie reîncepuse”.

Călăriră la nesfârşit, toată ziua şi jumătate din noapte sau chiar mai mult, apoi, cum făcuseră şi înainte, porniră din nou la drum în zorii zilei următoare – până ce zilele şi nopţile se contopiră, transformându-se într-o săptămână, apoi în alta… Araminta pierdu noţiunea timpului, simţindu-se ca şi cum dintotdeauna ar fi fost prizoniera lui Rigo. Începuse să creadă că bunicul ei şi cu Judd renunţaseră la urmărire şi la salvarea ei, că nu va mai putea cunoaşte altă viaţă decât cea de captivă a lui Rigo. Totuşi, pentru că era tânără, plină de viaţă şi de dorinţa de a supravieţui, începu să se adapteze cu încetul sălbăticiei Mexicului, asprelor, aridelor deşerturi ce păreau să se întindă până la capătul pământului, înalţilor, masivilor munţi care păreau ca nişte spinări de piatră susţinând pământul, lungilor, măcinătoarelor ore petrecute în şea, cu soarele clocotitor arzând fără încetare deasupra capului şi nopţilor îngheţate, când vântul umed bătea sălbatic.

Curând, uită cum e să te simţi uscat şi cald. Nu-şi mai amintea de timpul când n-o durea fiecare muşchi şi os ai corpului, când nu se simţea atât, de îndurerată şi extenuată încât adormea aproape imediat ce se culca pe păturile aspre întinse pe solul întărit ca argila de arşiţa soarelui. Nu pierduse doar noţiunea timpului, ci şi a direcţiei. Uneori, i se părea că merg în cercuri, alteori, era sigură că se îndreptaseră la nesfârşit spre sud-vest, către o

misterioasă destinaţie ce numai lui Rigo îi era cunoscută…

— Când şi când câţiva dintre bandoleros, în grupuri de doi sau trei, se îndepărtau luând-o într-o cu totul altă direcţie, ca pentru a încurca şi înşela pe oricine ar fi încercat să-i urmărească. Araminta, pierdută şi confuză, fără speranţă, nu vedea cum ar putea bunicul ei şi cu Judd, în cazul în care o căutau, să o găsească. Cu siguranţă, Rigo şi bandiţii săi scăpaseră de mult de urmăritori! Totuşi continuau să lase urme false, să călărească peste stânci şi prin cursuri de apă, să-şi şteargă urmele, să nu facă focuri seara.

Pe măsură ce zilele treceau, Araminta ajunse să deteste gustul cărnii tari, uscate, totuşi continua s-o mănânce, ştiind că nu va mai exista nimic până târziu, după asfinţitul soarelui, când Rigo le va permite în sfârşit să facă tabără pentru noapte. Deseori, înainte de-a se culca, el stătea nemişcat în noapte, ochii lui scrutând cu atenţie platourile şi terenurile întinse în bătaia lunii, atent, ascultând cu intensitate zgomotele nopţii, cu nările fremătând. Bandoleros-ii glumeau că el ar fi putut adulmeca urma unei pume la o milă depărtare, însă cu tot râsui lor, Araminta observă că îl respectau şi ţineau cont de cel de-al şaselea simţ al său în lată pericolului, ca şi cum instinctele lui supraomeneşti le salvaseră viaţa în mai multe ocazii.

De două ori le poruncise liniştit însă tăios să păstreze tăcerea şi auziră în depărtare trecerea oamenilor şi a cailor; şi astfel, cu toate că putea fi vorba de bunicul ei şi de Judd, Araminta nu îndrăzni să strige, nu pentru că nu ştia pe cine ar fi adus strigătele ei, ci şi pentru că Rigo îi pusese mâna peste gură şi chiar îi ţinea cuţitul la gât pentru a o menţine liniştită, l-ar fi tăiat beregata, gândea ea cu disperare, decât să-i permită să-i pună în pericol oamenii.

Profund abătută de felul lipsit de ruşine, nebunesc, în care răspunsese dezmierdărilor lui, prin care voia să-şi realizeze intenţiile diabolice de răzbunare împotriva lui Judd, se hotărî să lupte şi să i se împotrivească lui Rigo cu fiecare ocazie favorabilă. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de neajutorată. Era dependentă de el pentru fiecare din necesităţile sale: hrana pe care o mânca, hainele de pe ea, siguranţa şi bunăstarea sa, chiar propria viaţă. Deşi adesea îşi spunea că îl urăşte, descoperi, pe măsură ce săptămânile continuau să se scurgă, că uneori, oricât părea de ciudat, uita că este răpitorul ei, simţindu-se atrasă de el ca de un protector. Treptat, devenise familiarizată, accepta şi – Dumnezeu s-o ajute – începuse chiar să aştepte şi să dorească atingerea mâinilor lui Rigo. Noaptea el îşi continua neîndurătorul, chinuitorul asalt asupra corpului şi simţurilor ei.

Era indecent… ceea ce îi făcea cu mâinile şi cu gura, îşi spunea şi îşi repeta ea, ca şi cum ar fi vrut să se convingă singură de acest fapt.

O săruta ca şi cum ar fi vrut ca sărutările să nu mai ia niciodată sfârşit, să-l soarbă viaţa şi sufletul din trup şi să i le picure apoi la loc. Limba lui îi trasa conturul buzelor înainte de a i le despărţi pentru a se afunda şi silui neînduplecat umedele ascunzişuri, pentru a-i prăda secretele şi dulceaţa dinăuntru. Şi în tot acest timp, mâinile i se plimbau pe corp, desfăcând unul câte unui butonii bluzei de mătase, dezlegând nodul în care continua să-i prindă capetele pentru că era mai uşor şi confortabil în acest fel. Îi dezgolea sânii, pe care-i dezmierda şi sugea ca şi cum ar fi fost iubitul, soţul ei şi ar fi fost dreptul lui. Descheindu-şi propria cămaşă, o trăgea mai aproape de pieptul său gol, astfel că-i putea simţi părul cârlionţat ca o catifea sub palmele ei ori pe vârfurile sensibile ale sânilor. Îi simţea bătăile inimii în rezonantă cu ale ei; era un

sentiment atât de intim încât sosim; ea cuprinsă de dorinţă şi răvăşită. Uneori, o silea să-şi apese gura pe pieptul lui, să-l sărute şi gustul lui era tot atât de îmbătător ca şi vinul pe limba ei. Era ca o forţă a naturii, impetuos, neîndurător, spulberându-i feciorelnica apărare cu siguranţă şi sălbăticie.

După ani, ori de câte ori Araminta îşi aducea aminte interludiul dulce-amar al acelor nesfârşite zile de vară din Mexic, nu reuşea niciodată să le vadă cu claritate, ci ca reflectate de o oglindă înceţoşată, întunecat, difuz şi fără contur. Părea să trăiască acele zile şi nopţi într-o perpetuă ameţeală, ca şi cum ar fi fost un vis din care nu se putea trezi şi, în cele din urmă, inevitabil, nu voia să se trezească. Din nou şi din nou îşi spuse şi-i spuse şi lui Rigo, că îl urăşte. În realitate nu îl ura deloc, ci, de fapt, o perfidă parte a ei chiar îl dorea; îl dorise întotdeauna şi fusese, inevitabil, destinată să tânjească după el, aşa cum el intenţiona. Îi trezise trădătorul corp la viaţă, aţâţându-i dorinţele şi apoi în mod deliberat, crud, refuzând să-i satisfacă foamea. Uneori, credea că va înnebuni din cauza torturii dulci, sălbatice.

În timpul prelungilor nopţi somnoroase, o trăgea lângă el între pături, o tachina şi o chinuia erotic până când, în ciuda propriei voinţe, se ruga ca el să o ia şi să îi potolească dorinţa chinuitoare. Apoi mai erau nopţile vibrante, febrile când, mult după ce ea adormise, el se scula şi o excita cu sărutări brutale, insistente, mâinile cutreierându-i nestăpânite, insistente, peste tot corpul. Se întindea deasupra ei, greutatea lui presând-o peste solul tare, torturându-i cu ceea ce în mod hotărât continua să-i refuze.

Cum reuşea Rigo însuşi să se stăpânească, Araminta nu ştia; nici nu-şi putea imagina cât îl costa să se abţină când, mai mult ca orice pe lume, o dorea şi râvnea la ea cu

ardoare, voia să o ia şi să fie a lui. Însă, credincios cuvântului său, n-o făcea – şi mai mult, ştia că n-o va face până n-are să-i ceară, n-are să-l implore s-o posede, trădându-şi astfel soţul, pe care ea nu-l iubea, nu îl dorea şi a cărui figură în unele momente abia şi-o mai putea aminti. Totuşi era soţia lui; stătuse sub un baldachin alb în curtea de la High Sierra şi jurase să îl iubească şi să i se supună; şi dacă nu avea mai mult să-i ofere decât loialitatea, îi datora cel puţin atât. Nu ştia ce făcuse Judd pentru a stârni duşmănia lui Rigo, atât de amară şi obsesivă încât îl împinseseră la răpirea ei. Acest lucru, Rigo refuza să i-l spună, înăbuşindu-i cu mâinile şi cu buzele întrebările, aşteptând să audă ceea ce dorea cel mai mult, vorbele de capitulare pe care ea nu le va rosti. Tăcerea ei îi lăsase pe amândoi chinuindu-se; neîmplinirea îl aţâţa pe Rigo să-şi ia chiar mai multe libertăţi cu corpul ei, înteţindu-i dorinţa.

Torturată de dorinţă şi lipsită de somn, Araminta începu să devină din ce în ce mai puţin conştientă de orice altceva în afară de Rigo. Nu exista niciun moment măcar în care să nu fie în mod chinuitor, pasionat, conştientă de el, de felul în care el o privea în permanenţă cu lăcomie, cu o expresie ciudată, înfocată, obsedată în ochii de agat, o expresie care o tulbura, pentru că niciun bărbat nu o mai privise vreodată astfel. Însă, când observa că îl vede, pleoapele lui se coborau pentru a-i masca ochii. Dacă măcar ar fi ştiut ce semnifică acea expresie… Simţea că într-un fel acest lucru ar fi schimbat totul între ei. Atunci, ca şi cum i-ar fi citit în minte, Rigo o cerceta cu o privire lascivă, într-un fel care o făcea să roşească şi îi făcea inima să bată mai repede. Apoi el îi zâmbea sardonic, astfel încât degetele ei ardeau de dorinţa de a-i pălmui zâmbetul afectat de pe faţă. Era sigură că îl urăşte; şi se ura pe ea însăşi şi mai mult pentru că a fost atât de nechibzuită încât

să-l creadă mai bun decât era în realitate.

Capitolul 13

Velvet Hobart era speriată cum nu fusese vreodată în viaţa ei. Ceea ce începuse ca o legătură palpitantă se transformase în noaptea nunţii fratelui ei, Judd, în ceva fatal. Velvet se cutremura ori de câte ori gândul îi stăruia asupra acestui lucru, pentru că dacă Judd ar afla vreodată ce făcuse ar omorî-o. Cum în repetate rânduri se strecurase din Chaparral pentru a se întâlni cu Rigo, amantul ei. Cum de pe propriile ei buze, în mod seducător prădate de Rigo, generalul adunase multe din cunoştinţele despre fermierii din Texas pe care el şi cu oamenii lui îi jefuiseră. Şi, mai rău ca orice, cum în mod nechibzuit îi spusese toate detaliile nunţii de la High Sierra, astfel încât ştiuse exact când, unde şi cum să lovească.

Velvet nu ştiuse că Rigo plănuise s-o răpească pe Araminta şi, în ciuda temerii că aventura sa amoroasă cu el ar putea în vreun fel să iasă la iveală, era mai mult decât iritată că era Araminta cea pe care o furase în loc să fi fost ea. Ca pretendent la căsătorie, era total inacceptabil, desigur, un bastard, un brigand mult sub nivelul ei social. Nu fusese niciodată pentru ea altceva decât o excitantă provocare, o interzisă emoţie, cineva cu care se amuzase şi se complăcuse să îşi aline plictiseala zilelor. Ca şi Judd, Velvet savura partea nestăpânită a vieţii şi era profund ofensată că fratele ei se bucura de libertăţi, care ei, ca femeie îi erau interzise. Ar fi putut conduce Chaparral-ul tot atât de bine ca şi Judd dacă şi-ar fi pus în gând să o facă – însă se va bucura ea de vreo parte a haciendei? Nu. Urma ca toată să fie a lui Judd Dacă voia să aibă parte de ceva în viaţă, trebuia să obţină de la un soţ.

Rigo nu fusese primul ei amant – îşi pierduse virginitatea cu câtva timp în urmă cu cel mai bun prieten al lui Judd, logodnicul ei, Cob Parker, un bădăran egoist

însă foarte bogat, un bărbat cu care chiar avusese de gând să se mărite. Însă Rigo fusese un amant deosebit de priceput, chiar dacă o tratase cu nepăsarea şi dispreţul cu care îl tratase şi ea; o experienţă nouă pentru Velvet, care era obişnuită să vadă bărbaţii târându-se la picioarele ei. În ultima vreme, în orice caz, Rigo începuse cu adevărat să îşi piardă interesul faţă de ea. Îşi petrecuse din ce în ce mai puţin timp cu ea şi, când se arăta, părea în mod curios mai interesat de idila dintre Judd şi Araminta decât de ea. Acum, desigur, Velvet ştia de ce. Plănuia să o răpească pe mireasa lui Judd!

Velvet se cutremură la amintirea reacţiei fratelui ei din acea seară. Era atât de mânios încât ar fi fost în stare să facă o crimă. Gândul că, fără să ştie, grăbise acest dezastru, o îngheţa. Nu uitase când, cu un an şi jumătate în urmă, schilodise calul favorit al lui Judd forţându-l să sară peste un obstacol care se dovedise prea înalt. Văzând armăsarul şchiopătând spre grajduri, Judd devenise atât de furios încât o înşfăcase cu ură şi, cu mâinile în jurul gâtului ei, sugrumând-o, o izbise cu capul de uşă atât de puternic, încât era o minune că nu o omorâse! Era sigură că doar intervenţia câtorva dintre lucrătorii de la ranch îl oprise de a o strangula ori de a-i sfărâma ţeasta.

Şocată şi incitată de atacul lui Judd, se gândi să egaleze scorul dintre ei printr-o aventură cu cel mai înverşunat duşman al lui, Rigo, în vreme ce era logodită cu cel mai bun prieten al lui Judd, Cole. Se delecta pe ascuns gândindu-se cât de îngrozit şi mânios ar fi dacă ar afla vreodată cum sora sa 7 i încornorase cel mai bun prieteni în noaptea incendiului de la Chaparral, Velvet începuse cu nelinişte să-l suspectase pe Rigo, să bănuiască motivul interesului pe care i-l arăta. Nici nu îşi dăduse seama de modul necugetat în care îl ajutase în raidurile sale. Acum ştia cu siguranţă că Rigo se folosise de ea şi din acest

motiv regreta amarnic că i se aruncase în braţe.

— Nici nu visase vreodată că răzbunarea fată de fratele ei va duce la răpirea miresei acestuia; iar acum, în ciuda faptului că în adâncul sufletului simţea că îl servise după cum merita, Velvet era înspăimântată că el ar fi putut descoperi adevărul. Dacă Judd comisese o astfel de violentă asupra ei pentru calul său, ce ar fi în stare să-i facă pentru mireasa sa?

Judd Hobart îşi duse mâna la ochi pentru a vedea mai bine ţinutul care se întindea în faţa lui şi a celorlalţi călăreţi care îi însoţeau pe el şi pe Noble Winthrop. E imposibil de găsit, gândea Judd. Pierduseră urma şi exista o firavă şansă să dea din nou peste ea.

Cu cât pătrundeau mai adânc în Mexic, cu atât creştea pericolul, devenea mai mare posibilitatea de a fi ucişi de bandoleros. Revoluţionari sau chiar de Federali ori Rurali. Trupele neregulate de Federali, cunoscute sub numele de Colorados, datorită obiceiului lor de a purta un steag roşu şi datorită mâinilor lor roşii de sânge, erau deosebit de primejdioase. Sub conducerea generalului Pascualorozco – care devenise trădător al Revoluţiei – se năpustiră spre Mexicul de nord, arzând, jefuind şi prădând. În Chihuahua se spunea că tăiaseră tălpile picioarelor unui bărbat şi îl mânaseră o milă prin deşert înainte ca omul, în cele din urmă, să moară; că un oraş de patru mii de oameni fusese lăsat cu doar cinci locuitori în viaţă după ce Colorados îşi terminaseră treaba acolo. Când un Colorado era capturat de generalul Francisco” Pancho” Villa murea sigur.

Pe tot cuprinsul Mexicului, serviciile de cale ferată şi de telegraf erau dezmembrate. În nord, nu doar proprietăţile bogaţilor haciendados, mexicani erau treptat luate în stăpânire de revoluţionari ci şi proprietăţile tot atât. De înstăriţilor americani care se stabiliseră în Mexic

de-a lungul anilor. În sud continuau să stăpânească luptând să avanseze spre capitală şi forţând divizarea trupelor guvernamentale. La graniţă, americanii erau informaţi că dacă îndrăzneau să intre în Mexic, vor fi arestaţi, puşi la zid şi executaţi. Refugiaţii care treceau frontiera din Mexic în Statele Unite erau reţinuţi şi verificaţi de inspectorii vamali pentru a se asigura că nu erau contrabandist.

De la asasinarea preşedintelui Madero, sentimentele antiamericane ale mexicanilor se dezvoltaseră repede.

Cântece antiamericane erau cântate pretutindeni, aşa cum erau cele două pe care Judd le auzise cu câteva zile în urmă murmurate de câţiva ţăran! Care munceau pe câmp:

Gringos sunt cu toţii nebuni.
Ei n-au fost niciodată în Sonora.
Şi când vor să spună: „Diez Reales".
Ei îţi spun „Un dolar ş-un sfert..."
Şi:
Yo tengo una pistola.
Con mango de mărfii
Para matar todos jos gringos
Que vienen por ferrocarrill
(*Am un pistol*
Cu un miner de fildeş
Cu care să omor toţi americanii
Care vin pe calea ferată!)

Era culmea nebuniei, gândi Judd supărat şi neliniştit, că Noble insistase să treacă Río Grande spre Mexic. Odată ce văzuse încotro apucase Del Castillo, ar fi trebuit să se întoarcă la High Sierra. Acolo, ar fi putut aştepta confortabil să le fie trimisă nota de răscumpărare şi să afişeze o recompensă pentru aducerea în siguranţă a Aramitei.

În loc de asta, după ce ordonase la jumătate dintre

oamenii lor să călărească până în cel mai apropiat oraş de frontieră şi le dăduse instrucţiuni să obţină proviziile necesare pentru o urmărire prelungită, Noble îi conduse hotărât pe ceilalţi peste râu. Din fericire pentru el, acel viclean, arogant, ticălos de Del Castillo, trecuse în Mexic printr-un punct în care patrulele de frontieră de pe ambele maluri erau rare – şi probabil adormite sub efectul a prea mult *pulque* ori *sotol*, gândi Judd cu dezgust.

În ciuda faptului că răpirea Aramitei în noaptea nunţii lor îl înfuriase şi-l umpluse de dezonoare, fusese de la bun început de părere că urmărirea era o completă pierdere de timp. Era într-adevăr păcat pentru soarta Aramintei, medită Judd cu o undă de regret şi pentru faptul că fusese lipsit de plăcerea de a o dezvirgina pentru asta, cu siguranţă că intenţiona să-l întâlnească pe Del Castillo şi-i va plăti mai devreme ori mai târziu. Însă, în privinţa Aramintei… ei bine, după toată degradarea pe care în mod cert o suferise în mâinile lui Del Castillo şi a bandiţilor care îl urmau, Judd nu vedea cum ar putea-o primi cu braţele deschise. Care bărbat şi-ar dori o soţie care a fost în mod abject şi ruşinos folosită de o ceată de bandiţi mexicani mârşavi – şi asta chiar înainte de-a fi avut-o el însuşi? Nu, era prea mult pentru oricare bărbat – în special pentru unui cu bogăţia şi poziţia lui socială.

Însă, când încercase pe ocolite să-i facă cunoscut acest lucru lui Noble, bătrânul se întorsese spre el, roşu de furie şi părând gata să fie cuprins de un atac de apoplexie, atât îi era de turbată privirea.

— Să-ţi închizi blestemata aia de gură chiar acum, Judd) izbucni Noble. Şi s-o ţii închisă! Noi amândoi ştim de ce ticălosul de Del Castillo a răpit-o pe nepoată-mea – şi că tu eşti de vină! De aceea ai s-o iei înapoi şi-ai să rămâi lângă ea, indiferent ce i-a făcut ticălosul, pentru că dacă n-ai s-o faci, te previn: am s-o sfătuiesc pe Araminta să

divorţeze de tine şi-am să-ţi terfelesc numele în noroi prin tribunale, iar apoi am să te tai din testament. Poţi fi finul meu şi taică-tu cel mai bun prieten al meu, dar am să te văd pe tine şi Chaparral-ul ruinate înainte să mor, îţi jur! Înţelegi ce-ţi spun, băiete?

— Foarte clar… Sir, rostise Judd înăbuşit, fierbând de mânie.

Cum îndrăznise Noble să-i vorbească în acest fel? Nu avea dreptul, n-avea niciun drept. Şi să insiste ca Judd să-şi ţină capul sus, să pretindă că o ceată de bandiţi mexicani murdari nu i-au ridicat fustele nevestei sale pentru a o viola… ei bine, era mai mult decât se putea îndura! N-avea de gând să devină un încornorat încât orice alt tânăr de familie din Texas să râdă şi să glumească pe socoteala lui! Înainte de a se întâmpla asta, o va vedea pe Araminta moartă.

Acum, se întoarse în şea spre Noble, privind cu oarecare satisfacţie oboseala de pe chipul bătrânului. Noble nu mai era tânăr şi nesfârşitele zile în şea îi exacerbaseră guta, înţepenindu-l. Noaptea era nevoie de doi oameni care să-l dea jos de pe cal. Sub bronzul pielii, faţa bătută de vânt, era palidă şi schimonosită de durere. Judd nu credea că Noble era în stare să se mai certe cu el în privinţa întoarcerii acasă. Nici nu credea că, de această dată, lucrătorii de la ranch vor rămâne tăcuţi, refuzând să-l întoarcă din drum, când va insista să plece spre Texas. Călătoria devenise prea primejdioasă; erau cu mult prea departe pentru a se mai simţi în siguranţă.

— Am pierdut drumul, Noble – faţa lui Judd era rigidă, vocea îndârjită – şi n-avem nicio speranţă să-l mai regăsim. Del Castillo şi oamenii lui şi-au acoperit mult prea bine urmele.

— Araminta călăreşte împreună cu Del Castillo; ştim asta după urmele copitelor calului său… protestă Noble,

însă moale, ca şi cum chiar şi el, în cele din urmă, realizase că există slabe speranţe de salvare pentru nepoata sa.

Încruntându-se, Judd scutură din cap.

— Nici măcar de lucru ăsta nu mai putem fi siguri. Ticălosul e inteligent, trebuie să o recunosc. Ar fi putut să-şi pună doi oameni să încalece pe propriul lui cal doar ca să ne încurce, ştii asta, Noble. Trebuie să priveşti realitatea în faţă: N-o s-o găsim pe Araminta în felul ăsta. Proviziile noastre sunt pe sfârşite. Putem fi executaţi de Federali, Rurali ori Revoluţionari în orice moment. Trebuie să ne întoarcem. Trebuie să mergem acasă.

În final, îndemnat de figurile ursuze ale lucrătorilor, de insistenţele lui Judd, de propria să durere crescândă, Noble fu forţat să fie, în silă, de acord cu finul său – deşi îi era greu să accepte că a fost învins de către Del Castillo. Când Noble stăruia cu gândul la ce trebuia să fi îndurat Araminta, se oprea de spaimă şi furie, pentru că era prea mult să spere ca Del Castillo să joace rolul unui gentleman şi ea să se întoarcă tot atât de castă cum era atunci când fusese răpită. Noble îşi simţea alunecând printre degete visul de a întemeia o dinastie prin nepoata şi finul lui, ca nisipul printr-o clepsidră. Judd n-o voia pe Araminta înapoi – n-o mai voia acum. Noble ştia asta; tânărul era prea orgolios pentru a lua o mireasă pângărită în patul său. Nu-i mai păsa dacă Araminta trăia sau murea. Dacă era să i se întâmple ceva lui Noble, Judd n-ar ridica un deget pentru. A-l salva. Trebuia ca Noble să asigure răscumpărarea nepoatei sale. Realiză neliniştit, displăcându-i ideea, că nu se mai putea încrede în finul său şi, de acum înainte, trebuia să fie în gardă fată de el. Judd nu mai era doar lipsit de scrupule, ci şi nechibzuit, predispus să permită temperamentului său să domine judecata sănătoase.

Îngrijorarea lui Noble era sporită de faptul că după şocul suferit odată cu răpirea Aramintei şi datorită

călătoriei, începuseră chinuitoarele dureri din piept pe care înainte doar pretinsese că le are pentru a o îndemna pe nepoata sa să se mărite cu Judd. Noble se temea că recentul stress la care fusese supus îşi ceruse tributul, că inima sa presimţea acest lucru, deşi făcuse tot posibilul să-şi ascundă suferinţa.

— All right, Judd, mormăi el în cele din urmă.

O să facem cum spui. Să mergem acasă.

Tânărul îşi stăpâni cu greutate zâmbetul de triumf. Câştigase bătălia. Oricât de mult îşi dorise asta, nu era cu adevărat cazul să mai aducă subiectul în discuţie şi să-l învrăjbească pe Noble mai mult – poate chiar îndemnându-l să-şi schimbe testamentul înainte de a muri, ceea ce nu i-ar conveni deloc; pentru că-şi dăduse seama în aceste ultime zile că Noble nu mai era un ajutor preţios, ci o povară. Cu Noble mort, Judd nu doar că ar fi moştenit High Sierra, însă ar fi putut să scape de pângărita sa soţie. Tot ceea ce era necesar să facă pentru a-şi atinge ambele obiective era să aştepte şansa de a scăpa de decrepitul său naş. Era cale lungă până acasă, printr-o ţară ostilă. Orice se putea întâmpla. Vai, bietul Noble putea chiar să-şi piardă viaţa.

Capitolul 14

În timpul călătoriei Araminta începuse să înţeleagă de ce ţăranii se ridicaseră împotriva guvernării; bogaţii haciendandos care puseseră stăpânire pe cele mai bune şi bogate pământuri lăsaseră peonilor doar terenurile aspre şi neospitaliere încât chiar după luni de lucru cu greu producea suficient pentru a sătura toate gurile flămânde ale familiilor săraca, care o duceau de azi pe mâine. Atât satele mexicane cât şi cele de indieni în care Rigo şi cu bandoleros-ii să i se opreau din când în când pentru provizii nu erau altceva decât o mină de bordeie de lut înşirate de-a lungul unui drum pustiu, uscat, plin de praf.

În centrul fiecărei pieţe a satului o singură fântână avea apă – uneori nu suficientă pentru toţi şi niciodată destulă pentru semănăturile sărăcăcioase, ofilite de arşiţa neînduplecată care prăjea pământul. Tot ceea ce creştea aici era răsucit şi torturat de stihiile naturii. Copacii şi tufişurile erau risipite şi răvăşite, îndoite şi rupte de vânt.

Doar înălţimile, falezele uriaşe şi promontoriile izolate, unde pinii şi pădurile de foioase începeau să se îndesească, constituiau un adăpost în faţa căldurii, a vântului arid, a nisipului înţepător. Printre stânci se puteau vedea câteodată oi sau capre. Acestea erau tot atât de costelive ca şi cele câteva vite, porci şi păsări din sate; animale la fel de flămânde ca şi stăpânii lor, cu carnea tare şi aţoasă când erau tăiate, dar care reprezentau un festin pentru cei care nu cunoscuseră niciodată ceva mai bun. Araminta nu văzuse niciodată o asemenea sărăcie, atâta disperare şi, mai rău ca orice, atâta teamă.

Teama se vedea pretutindeni – pe fetele încreţite, bătute de vreme ale bătrânilor şi bătrânelor care îşi aminteau de Benito Juárez şi de un alt război, cel împotriva împăratului Maximilian; în ochii întunecaţi şi solemni ai copiilor, care erau liniştiţi şi tăcuţi când veneau bandiţii. Bărbaţi şi femei tinere erau puţini. Cei mai mulţi dintre bărbaţii tineri erau morţi ori plecaţi ca soldaţi. Femeile tinere se ascundeau, temându-se să nu fie descoperite şi violate de cei care le luaseră bărbaţii. Nici măcar câinii, numai piele şi os, nu lătrau la străini, ci scheunau şi se îndepărtau furişându-se, cu cozile între picioare. Doar găinile cotcodăceau tare la intruşi, fluturându-şi furioase aripile înainte de a fugi din calea copitelor cailor.

În aceste sate tăcute şi izolate în care intrau Rigo şi bandoleros-ii săi, nimeni nu era mai conştient decât Araminta de tabloul înfricoşător pe care-l prezentau, înţesaţi de arme – flinte, carabine, revolvere, pistoale,

muschete şi cuţite – şi cu banduliere de cartuşe încrucişate pe piept. Ea însăşi era o emblemă a terorii, în faţa lui Rig, pe armăsarul negru care se cabra, cu părul strălucind auriu în soare. Era evident datorită încheieturilor sale legate în timp ce călătoreau pentru a îi împiedica fuga, că era prizonieră. Însă nimeni nu păşise înaintea lui vreodată pentru a-i pune întrebări în legătură cu ea, cu atât mai puţin pentru a o ajuta să scape. Prin crăpăturile şi găurile din obloanele bine închise, ochi întunecaţi şi nefamiliari o fixau plat, cu rare licăriri de curiozitate. Războiul civil din ţară făcea ca până şi captivitatea unui gringo să lase prea puţin loc de comentarii. Gândeau, presupunea ea, că făcea parte dintr-una din vastele proprietăţi americane ocupate de Revoluţionari şi o luaseră pentru că omorâse pe cineva ori pur şi simplu pentru că bandiţii doriseră puţin amuzament. La urma urmelor, nu era aceasta soarta de zi cu zi a femeilor sărace mexicane sau indiene? Nu acesta era motivul pentru care trebuia să se ascundă chiar din faţa celor de aceeaşi condiţie cu a lor şi în propriile lor sate?

Spre deosebire de mulţi alţii care intrau în sate, Rigo, cel puţin plătea pentru ceea ce lua – nu în aur, care ar fi stârnit suspiciuni, dacă ar, îl fost găsit în posesia sătenilor, ci în *reales* şi *centares*, care erau mai uşor de explicat. Oriunde mergea, era cunoscut dacă nu după aspect, cel puţin după reputaţia sa. Araminta văzu respect şi o teamă repede mascată licărind în ochii sătenilor când aflau rangul şi numele lui, generalul Del Castillo; adesea, îi auzea numindu-l EI Salvaje-Sălbaticul probabil un motiv suficient pentru peoni ca să ignore condiţia ei. Totuşi, deşi era mică speranţa evadării, se simţea bucuroasă ori de câte ori Rigo îi conducea pe bandoleros în câte un sat, pentru că asta însemna cel puţin o baie potrivită şi haine curate. Rigo împrumuta de la câte o ţărancă nişte haine

pentru a-i da posibilitatea Aramintei să-şi spele şi usuce costumul de călătorie. Uneori rămâneau pentru câteva zile în câte un sat şi atunci se putea odihni.

Mai mult decât orice, în viaţa grea pe care o îndura acum, Araminta ura scrâşnitorul praf roşu-auriu; îi îmbâcsea părul, i se strecura pe sub îmbrăcăminte, îi irita ochii, o murdărea. Uneori, se simţea ca şi cum niciodată n-are să mai fie curată şi aştepta cu nerăbdare momentul în care îşi va putea scufunda corpul într-o cadă de lemn plină cu apă fierbinte. Faptul că Rigo o privea şi-o mângâia, încetase să conteze. Abia se mai lupta cu el, atât de mult se familiarizase cu ochii, gura şi mâinile sale pe ea, tachinând-o, stârnind-o, în ciuda voinţei ei şi lăsând-o exasperată, înfierbântată şi cu dorinţele nesatisfăcute. Într-un obscur colţ al minţii acceptase faptul că nu avea scăpare faţă de el ori de soarta sa, că, mai curând sau mai târziu, în mod inevitabil el îi va înfrânge ultimele rămăşiţe de rezistenţă şi îi va ceda. Acum, doar inima, tânjind după vreun cuvânt de afecţiune ori tandreţe, striga disperată când o lua noaptea în braţe pentru a-i preda lecţiile pe care voia să le înveţe. Chiar şi aşa, Araminta ştia că într-un fel va fi bucuroasă când, în cele din urmă, el o va avea şi chinuitoarele jocuri vor lua sfârşit. Cel puţin atunci se va sfârşi şi Rigo o va lăsa să plece.

Dar nu ştia unde se va duce. Avusese mult timp de gândire în timpul neaşteptatei ei călătorii şi, treptat, începuse să fie sigură că Judd n-o mai voia. Nu o iubea şi era prea mândru pentru a lua înapoi o mireasă pângărită de un alt bărbat. Dacă totuşi o căutase, trebuie să fi renunţat demult la urmărire, considerând-o pierdută sau moartă. Judd nu mai avea cu adevărat nevoie de ea acum; fără îndoială că ar fi foarte convenabil pentru el dacă ar muri. Ar fi scutit de ruşinea unei soţii pângărite şi, totuşi, odată ce făcuse ceea ce bunicul ei dorise şi se căsătorise

cu ea, va moşteni High Sierra. Nu, chiar dacă Rigo o elibera, nu se putea înapoia la soţul ei, realiză Araminta îndurerată. Trebuia să plece într-un loc în care ea şi povestea scandaloasei sale răpiri erau necunoscute. Unde va merge, cum va trăi, nu ştia; astfel încât încerca să nu se gândească la nesigurul ei viitor, ci doar la a supravieţui până atunci.

În primele zile de la răpire, crezuse că va muri.

O parte a ei dorise să moară. Orice altă femeie decentă albă în situaţia ei s-ar fi sinucis. Însă o altă parte, care era mai puternică o încuraja să trăiască, n-avea importanţă cum – şi îşi lua curajul de la acest izvor interior de putere şi convingere. Era ca şi cum Araminta care existase înainte de răpirea sa, dispăruse şi o altă femeie îi luase locul. Uneori, privind într-o oglindă crăpată, afumată, agăţată pe un perete al unei colibe dintr-un sat, avea nevoie de mai mult timp să recunoască femeia care îi întorcea privirea. Era mai slabă datorită extenuantei vieţi din timpul călătoriei, mâncând în fugă, dormind în aer liber. Ochii mari, verzi şi pometii înalţi erau scoşi în relief de pierderea de greutate, dându-i chipului plăcut o înfăţişare lumească şi totuşi clarvăzătoare, sălbatică, ca şi cum ar fi fost o ţigancă sălbatică. Femeia vioaie, impetuoasă, cu părul lung, strălucind ca soarele, cu ochii arzători, prelungi şi buzele pline, provocatoare, nu putea fi ea, gândească într-un vis. Şi atunci îl observa pe Rigo stând în spatele ei, o umbră întunecată, prădalnică, cu acea lucire specială în ochi, cu un zâmbet leneş, triumfător pe buze în timp ce mâinile i se strecurau în jurul corpului ei pentru a-i cuprinde posesiv sânii şi a-şi apăsa buzele în locul sensibil unde gâtul îi întâlnea umărul. Şi atunci ştia că femeia nu era o fantasmă, ci reală; nu doar capturată, ci şi inexplicabil înrobită de bărbatul care o ţinea prizonieră în braţele lui.

Cu toate că o răpise şi o trata aşa cum nu ar fi făcut niciun gentleman, erau momente în care Araminta întrezărea imagini ale celui cu care discutase pe malul pârâului, când, aproape că putea închide ochii şi lăsa sunetul lin al vocii sale seducătoare să se reverse asupra ei, imaginându-şi că e din nou acasă, că se furişase pe ascuns într-o dimineaţă, devreme pentru a-l întâlni. Curios, cât tânjea după acele zile, încât uneori îi venea să plângă. Intimitatea pe care o împărtăşiseră atunci era atât de insuportabilă încât ar fi dorit ca el să nu fie, în felul său aspru, bun cu ea, astfel încât să-i fie mai uşor să-l urască şi să-l dispreţuiască.

Hotărârea de a-i sta împotrivă aproape se spulberă cu totul în ziua în care el veni aducând un bloc de desen, un caiet şi creioane, pe care i le puse în mâini spunându-i:

— Ai să desenezi. Ai să scrii despre ceea ce vezi, Araminta. Adios A.K. Munroe. Am să-ţi trimit povestirile sub pseudonim lui Liam O'Grady la Record în New York City. Eşti surprinsă ca ştiu de recentele tale articole din ziar. Vezi *gringuita*, am făcut tot ce-am putut să aflu totul despre tine.

Desigur, ştiuse că Rigo şi oamenii săi o spionaseră, n-ar fi putut altfel plănui răpirea ei cu atâta meticulozitate, însă crezuse că vânzarea primului ei articol, urmat de altele în ultimele luni, era un secret pe care reuşise cu succes să-l păstreze. Faptul că Rigo voia cu adevărat să-şi continue cariera contrasta cu atitudinea şi părerile bunicului ei sau ale lui Judd despre menirea femeii. Curând, desene ale lui Rigo, ale bandoleros-ilor, ale satelor şi locuitorilor mexicani şi indieni începuseră să umple blocul de desen şi cuvintele, jurnalului său, descriind revoluţia mexicană dintr-un punct de vedere care era deopotrivă apropiat şi personal, concentrându-se nu atât asupra războiului cât a celor care îl luptau.

Cerc închis povestea mişcătoarea saga a unui bătrân care în tinereţea sa luptase pentru libertate cu Benito Juárez împotriva străinului împărat Maximilian şi acum îşi vedea din nou ţara devastată de un război în numele libertăţii. O casă dezbinată era tragica istorie a unei mame cu doi fii, unui membru al Federalilor, altul al Revoluţionarilor Villista, niciunul din ei neştiind dacă nu-şi va întâlni fratele pe câmpul de luptă. Cât preţuieşte libertatea? Descria viaţa unui băieţaş, Miguelito, rămas orfan în urma uciderii tatălui său de către Colorados şi înrobirea mamei pentru a le satisface plăcerile. Chemare la luptă era o imagine a lui Rigo însuşi şi a oamenilor săi *câinii de război* care îl urmau.

Ce gândea Rigo despre aceste articole şi desenele în cărbune care le completau, Araminta nu ştia. Şi nici el nu-i spusese. Le citea tăcut, cu chipul impasibil, apoi le împăturea pentru a fi expediate prin poştă, presupunea ea, la Record. Însă niciodată nu-i sugerase să scrie altceva decât adevărul aşa cum îl vedea ea, n-o îndemnase să-şi modifice cuvintele ori să-şi îndulcească desenele îi prezenta pe el sau pe revoluţionari într-o lumină aspră, defavorabilă.

Araminta nu ştia dacă povestirile şi desenele ei ajungeau la Liam O'Grady, cu atât mai puţin dacă erau publicate, dat fiind că Mexicul era într-o astfel de stare de dezordine. Şi totuşi scria şi desena cu febrilitate, ca şi cum ar fi fost împinsă de o forţă necunoscută să prindă revoluţia mexicană şi pe Rigo. Era ca şi cum, în acest mod, ar fi putut în cele din urmă să înţeleagă revoluţia şi pe el. Erau şi alte desene pe care nu i le arăta, imagini pe care le schiţa când era sigură că el nu-şi dă seama că îl studiază, imagini ale lui sau ale lor împreună, care privite cu mai multă atenţie îi arătau aspecte ale relaţiilor lor pe care nu dorea să le vadă. Erau schiţe cu ei doi călare pe armăsarul

lui Rigo, ori înfruntându-se deasupra tablei de şah seara, ale lui învăţând-o la lumina focului de tabără să cânte la chitara pe care o cumpărase de la un ţăran. Un portret deosebit de neliniştitor era propria ei reflectare în oglindă, cu Rigo stând în spatele ei, îmbrăţişând-o. Arătau ca doi iubiţi surprinşi într-un moment de neatenţie, gândi Araminta când cercetă mai târziu tabloul; şi îl ascunse sub toate celelalte, cu inima bătându-i năvalnic în piept. Desenul era pe departe prea personal, prea intim; trebuia să-l distrugă. Dar, pentru un motiv neînţeles, nu se putea hotărî să îl rupă şi să-l arunce.

După multe săptămâni ajunseră în cele din urmă la ceea ce Araminta ştiu în mod instinctiv că era destinaţia lui Rigo, vizuina bandiţilor. Din acest loc nu se mai putea fugi.

Călăriseră până în zorii zilei, croindu-şi drum prin ţinutul aspru către falezele înalte, masive care se ridicau în bogate nuanţe de ocru şi cafeniu pe infinitul cer turcoaz. Urmaseră o cărare atât de îngustă şi abruptă, în urcuşuri şi coborâşuri, care Aramintei îi părea de netrecut chiar pentru o capră de munte. Ei reuşiseră, descălecând şi conducându-şi caii de căpăstru când era necesar. În cele din urmă, poteca întortocheată dădu într-un surprinzător de larg canion, deschis adânc în inima teraselor de piatră, prin care clipocea un pârâu mărginit da câţiva copaci şi pâlcuri de arbuşti. Văzu o serie de bordeie din lut, construite în pereţii naturali ai canionului. La unul dintre capete era o împrejmuire în care erau închişi câţiva cai de rasă şi o altă potecă îngustă, care se pierdea şerpuind între stânci. Chiar şi Araminta putu vedea cât de sigur era tocul; un singur om postat ia fiecare capăt al canionului putea respinge numeroşi agresori.

La apropierea bandoleros-ilor, locuitorii veniseră alergând să-i întâmpine. Toţi bărbaţii, unii în mod evident prieteni vechi, strigau urări de bun venit şi se băteau unii

pe alţii pe spate. Cu braţele întinse, soţii, soţiile şi iubiţii se îmbrăţişau şi se sărutau fără să se ferească. Copii ţipau cu încântare şi râdeau în timp ce erau apucaţi şi urcaţi pe umerii taţilor, când cei mai mari zburdau primprejur, unii din ei conducând mândri spre îngrăditură caii. În timp ce privea la fericitele îmbrăţişări, Araminta fu cuprinsă de durere, un simţământ de nostalgie şi singurătate pentru a fi un observator doar şi nu participant ia voioasa scenă. Aceasta era prima dată de când fusese adusă în Mexic de către Rigo, când era martoră la scene de familie atât de naturale şi emoţionante.

După ce o ridică din şa, Rigo nu o conduse spre ceilalţi, ci spre una dintre colibele de lut de pe prima terasă a canionului. Înăuntru, Araminta văzu că structura nefinisată era mică şi consta dintr-o singură încăpere care servea ca bucătărie şi cameră de zi. Văzu un aşa-zis dormitor în spatele unei draperii grosolane care acoperea deschiderea dintre cele două firide. Mobila era simplă şi primitivă, lucrată în cherestea: o masă mare de scândură, cu banchete de ambele părţi – bucătăria; o canapea, două scaune, un balansoar şi câteva măsuţe – camera de zi. În spate, în dormitor, era un pat prins în frânghii, o măsuţă de noapte; o măsuţă de toaletă cu o oglindă agăţată deasupra şi, pe ea, un lighean şi un ulcior; într-un colţ, un scaun. O mică sobă de gătit în bucătărie şi un şemineu puţin mai mare în zona de zi, pentru căldură. Un amestec de ţesături mexicane şi covoare indiene erau întinse pe podeaua de lut. Draperii groase atârnau la ferestrele mici, fără geamuri, dar prevăzute cu obloane de lemn. Cu toate că ocupantul ei era generalul Del Castilo, coliba nu era mult mai luxoasă decât celelalte construcţii similare.

Totuşi, era mai bine decât să stai afară şi să dormi pe pământul tare, gândi ea. Deodată, îi trecu prin minte că va împărţi cu siguranţă coliba cu Rigo, că aici, pentru prima

dată de când o luase de la High Sierra va fi complet singură cu el, fără ceilalţi bandoleros, dormind doar la câţiva centimetri depărtare. Patul solitar i se păru larg şi ameninţător. Cine îi va auzi acum dacă, în pat, Rigo se va hotărî să îi ceară ceea ce cu disperare ea continuase să îi refuze? Cum va auzi strigătele ei de groază sau, mai rău, de abandon? Pentru cât timp putea să se amăgească, spunându-şi că nu-l doreşte, când în inima ei, ştia că o parte a ei îl voia? Doar mândria şi un profund, deşi încă neînţeles dor de mai mult decât îi oferise el, o oprise până acum să capituleze.

La acest gând îşi muşcă buza de jos pentru aşi stăpâni subitul tremur. Îşi ridică tăcută încheieturile legate când văzu că Rigo îşi trase cuţitul de la cingătoare şi înţelese că are de gând să-i taie frânghia. Oţelul ascuţit reteză cu uşurinţă fibrele. În mod reflex, începu să-şi frece încheieturile.

— Ai să te bucuri să afli că nu va mai fi necesar să te ţin legată.

Vocea lui era joasă şi catifelată. Ochii lui cafenii zăboviră pe corpul ei, apoi se ridicaseră şi-i prinseră intens, hipnotic privirea.

— Nu există scăpare de aici, Araminta.

Cuvintele rostite cu glas moaie, cu posibilul lor înţeles, părură să rămână suspendate în aerul încărcat. Ochii ei verzi se lărgiră. Faţa îşi pierdu culoarea, apoi, treptat se îmbujoră. Incapabilă să-i mai susţină privirea, îşi coborî genele dese, lungi, pentru a-şi ascunde gândurile.

— Ai să vrei să te speli, ştiu, spuse el. Am să am grijă să aranjez asta.

Apoi Rigo o părăsi, întorcându-se după aceea cu doi bărbaţi voinici, care cărau o veche cadă de lemn, obişnuită în satele pe care le văzuse. Rigo aducea îmbrăcăminte curată, un prosop aspru şi o bucată de săpun de proastă

calitate. După ce puseră pe podeaua bucătăriei cada de baie, unul din cei doi oameni începu să aprindă focul în sobă, în timp ce celălalt aducea găleţi de apă de la *arroyo*, turnându-le în două cazane de fier agăţate deasupra flăcărilor. Apoi, asigurându-se că Araminta avea tot ceea ce îi era necesar, Rigo şi cei doi oameni plecară.

După ce rămase singură, începu să aprecieze mai bine situaţia. Rigo trebuie să fi trimis cumva vorbă despre sosirea lor în canion, gândi ea, pentru că bucătăria era aprovizionată cu alimente proaspete iar cearşafurile de pe pat, deşi vechi şi cârpite, fuseseră de curând spălate şi miroseau plăcut a soare fierbinte de vară. În sacii lui Rigo, Araminta îşi descoperi peria de păr. Văzând că apa pentru baie începuse să fiarbă, luă cazanele de pe foc şi le răsturnă în cadă, turnând apoi apa rece rămasă în găleţi. Închise uşa din faţă, trase draperiile la ferestre, se dezbrăcă, apoi se cufundă încet în cadă, oftând de încântare în timp ce apa încă aburindă o învăluia. Delectându-se cu minunata senzaţie a căldurii care o pătrundea şi îi alina durerea muşchilor, se spălă fără grabă cu bucata de săpun şi se frecă pe tot corpul cu cârpa de spălat, apoi îşi săpuni şi dăţi părul. Doar lungimea umbrelor proiectate pe podea de lumina difuză a soarelui, avertizând-o că după-amiaza era pe sfârşite, o îndemnaseră, în cele din urmă, să păşească fără tragere de inimă din cada de baie.

Îşi puse veşmintele ţărăneşti – o bluză largă, adânc decoltată, cu mâncile scurte, fără umeri şi o fustă largă, încreţită. Apoi îşi spălă costumul de călătorie. Luă peria şi începu cu răbdare să muncească la şuviţele încâlcite din părul ei. Îşi termină toaleta exact la timp pentru că uşa se deschise încet şi dezvălui silueta întunecată a lui Rigo, în lumina amurgului.

Părea că şi el se îmbăiase, pentru că era gol până la

mijloc, pieptul musculos şi bronzat, acoperit cu păr fin, negru, lucind umed. În timpul călătoriei încetase să-şi taie părul şi acum Araminta realiză cât de mult crescuse în săptămânile care trecuseră, revărsându-se negru ca o coamă de cal pe lângă faţa acvilină pentru a cădea în Valuri unduitoare, lucioase, pe umeri. Arăta ca un sălbatic, gândi ea. EI Salvaje într-adevăr, impetuos şi fără îndoială frumos. Păşind în picioarele goale pe podeaua de lut, se mişca asemeni unui animal de pradă spre dormitor, unde ea îl auzi agăţându-şi centura pistolului, sombrero-ul şi restul hainelor.

Un moment mai târziu, reapăru, îmbrăcat doar în pantaloni negri de călărie. După ce-şi aruncă pe masă tabachera de aur, păşi liniştit spre rafturile deschise din bucătărie, de unde luă o sticlă de vin şi o cană de lut. Aşezându-se pe banca din partea opusă ei, destupă sticla şi îi turnă conţinutul roşu-închis în cană. Apoi, deschizând tabachera, luă un trabuc, pe care îl aprinse şi trase adânc din el, suflând în aer un nor de fumi.

— Pregăteşte-mi ceva de mâncare, *nina*, rosti el tărăgănat, cu aroganţă, cu ochii de opal licărind sub pleoapele lăsate, cu un zâmbet leneş, batjocoritor pe buze. Mi-e foame.

Araminta se pierdea când Rigo se uita astfel la ea, făcând-o să se înfioare şi să tremure încât de fiecare dată credea că i se vor îndoi sub ea. Şi cuvântul pe care îl folosea *nina*, era o dezmierdare pentru o iubită, o amantă! Un moment simţi nevoia impulsivă de a-i lovi, de a-i face rău; însă ştia din experienţă că nu i-ar fi de niciun folos. Râzând uşor, el ar prinde-o şi i-ar ţintui braţele la spate, apoi ar săruta-o şi ar mângâia-o până când, în ciuda propriei voinţe s-ar muia în braţele lui. Se ridică fără un cuvânt pentru a pregăti cina, înţelegând că aceasta va fi îndatorirea ei de acum înainte – ca şi cum ar fi într-adevăr

iubita, metresa, chiar soţia lui, gândi ea şi nu se putu opri să se întrebe cum ar fi, de fapt, să fie căsătorită cu el, să-l aibă în fiecare noapte, venind acasă la ea şi numai la ea.

Cu această cerere de a-i găti Rigo sperase în mod deliberat să-i trezească exact astfel de gânduri în minte… în timp ce o privea mişcându-se în slaba lumină a apusului, sentimentele pe care le crezuse de mult timp moarte şi pe care cale. Stârnise din nou la viaţă după ce o răpise, acum înmugureau din nou în sufletul său. O dorea în acest fel, realiză el deşi, chiar şi acum, nu voia să admită motivul – o dorea în casa lui, în patul său. O dorea exact aşa cum o dorise pe Marisol, soţia lui, care murise şi după a cărei moarte, până acum nu dorise nicio altă femeie. Că nu exista nimic să-l împiedice să o aibă pe Araminta în felul în care o dorea, ştia că nu trebuia să o sărute pentru a-şi lua revanşa asupra lui Judd, că simpla ei răpire ar fi fost suficientă, pentru că nimeni şi cu atât mai puţin Judd, nu ar mai fi crezut-o virgină după aceea. Totuşi el nu se mulţumise cu acest lucru, recunoscu Rigo. Răzbunarea împotriva duşmanului său nu mai era suficientă pentru el.

Araminta nu ştia ce gânduri întunecate îl preocupau în timp ce medita şi o privea, trăgând tăcut din trabuc şi bând vin. Nu voia să ştie, îşi spuse ea, pentru că simţea în inima ei că va afla destul de curând; şi această perspectivă deopotrivă o înspăimânta şi o umplea de o ciudat de neliniştitoare excitaţie. Soarele apusese grăbit în timp ce ea pregătea masa simplă şi acum un fulger îndepărtat lumină cerul.

— Pot să închid obloanele? întrebă ea.

— Nu”.

Rostise cuvântul încet, simplu. Însă Araminta, ajunsese să cunoască bine multe din stările sufleteşti ale lui Rigo. Observase muşchiul care îi juca pe maxilar şi recunoscuse tensiunea care clocotea în el, aşa cum furtuna

clocotea afară. În ciuda vinului pe care-l băuse, era încordat ca o panteră care se pregătea să sară, gândi ea cu neliniște în timp ce se așeza în fața lui, cu nervii întinși ca niște corzi de arc.

Își mai turnă vin în cană și puse o cană și pentru ea. Araminta sorbi adânc din vin, gândindu-se că poate acest lucru îi va relaxa nervii. Era pentru prima dată de când o răpise când erau cu adevărat singuri. Acest gând îi chinuia mintea. Se gândea oare și Rigo la asta? De asta era atât de neliniștit, ca un animal în cușcă? Din noaptea în care își îndemnase armăsarul pe scara de la High Sierra pentru a o prinde, călăriseră către o destinație nelămurită. Va fi aceasta dezvăluită în astă seară?

Mâncară în tăcere la lumina pâlpâitoare a lămpii cu petrol și a focului. Apoi Araminta curăță masa și puse farfuriile la muiat, în timp ce Rigo aducea o a doua sticlă cu vin și cănile. Puse lemne în șemineu, apoi le aprinse pentru a îndepărta răceala nopții. Luând o crenguță lungă, subțire, care ardea cu flacără vie pe grătarul căminului, o ridică spre vârful unei alte țigări subțiri și trase adânc în timp ce se întindea rezemat într-un cot pe covorul din fața focului.

— Veriga aquí, îi ceru el încet. Vino aici.

Neștiind ce altceva ar putea face, Araminta se duse. Dacă ar fi încercat să fugă, el ar fi prins-o cu ușurință. Dar, altfel decât înmânându-i o altă cană cu vin, el nu o atinse. Spre marea ei surpriză, el nu făcea altceva decât să stea tolănit, fumând și bând în tăcere în timp ce ascultau vântul care suspina și scâncea ca tânguirea unei stafii prin canion. După o vreme, Rigo vorbi.

— Vreau să-ți povestesc despre Marisol, declară el liniștit, cu fața întunecată, brusc schimonosită de o suferință care, chiar în timp ce Araminta se întreba cine sau ce era Marisol, îi stârni mila.

Dori să-l consoleze, să-şi întindă mâna şi să-i netezească părul negru care-i încadra faţa. Însă n-o făcu, neştiind cum i-ar interpreta el gestul.

— Marisol, spuse el din nou, cu vocea răguşită de emoţie, soţia mea.

La acest lucru, Araminta nu se aştepta deloc şi fu surprinsă de cuvintele lui. Inima începu să-i bată foarte tare. Acum, în sfârşit, va afla adevărul despre moartea soţiei lui, dacă Rigo a ucis-o cu adevărat, aşa cum pretindeau oamenii, ori era nevinovat de acest fapt. Poate îi va spune şi de ce a răpit-o, de ce trebuia să se răzbune împotriva lui Judd.

— E o poveste lungă, continuă el, uitându-se la flăcările din foc, având privirea îndepărtată, ca şi cum ar fi fost pierdut în amintirea unui timp îndepărtat, din altă parte şi ar fi uitat până şi de existenţa ei.

Totuşi, când vorbi din nou, ştiu că nu uitase.

— Însă vreau să înţelegi totul, Araminta… şi avem timp…

Capitolul 15

Se născuse chiar la sudul frontierei, într-un sat atât da mic încât nici măcar nu avea un nume, cu toate că sătenii îi spuneau Yermavilla Oraşul Pustiu. Ca şi locul lui de naştere, el nu avea cu adevărat un nume, cu toate că mama sa îi spunea Rigo şi, la vârsta de cincisprezece ani, când era destul de mare ca să fie considerat bărbat, îşi dăduse alt nume, del Castillo de la castel, pentru că impunătoarea hacienda a bărbatului care-i era tată arăta pentru el ca un castel.

Fusese zămislit într-o zi când tatăl său, un tânăr răsfăţat şi moştenitor al unui bogat haciendado, călări cu o ceată de tineri veseli şi beţi în Yermavilla, pentru a face puţin sport şi a-şi face de cap. Oacă femeile atât de onorate de tinerii caballeros nu voiau să se culce cu ei ori

aparţineau altor bărbaţi, nu conta. Puteau fi trase afară din umilele lor colibe de lut, bătute şi violate de aceia care deţineau puterea în acele ţinuturi şi nimeni n-ar fi ridicat un deget ori n-ar fi rostit o vorbă în apărarea lor. Aşa era viaţa în Mexic. Aceasta era soarta tinerei, frumoasei mame a lui Rigo să ofere câteva ore de amuzament pentru un bărbat care nu-i ştia măcar numele şi pe care ea îl cunoştea doar din vedere ca fiind fiul stăpânului ei şi al pământului. Îl văzuse călărind în câmpurile de grâu, lăptuci şi fasole, care erau principalele semănături în provincie, unde terenul cu greu ar fi rodit altceva. De acest tânăr fu asaltată. După aceea, el o uită repede.

Ea şi-l aminti tot restul vieţii.

Nouă luni mai târziu, nedorita sămânţă plantată în pântecul ei dădu rod, un fiu care fu crescut din durerea şi amărăciunea ei. Ca şi ea, îşi ura tatăl, care ignora complet existenţa lui şi care, când din întâmplare află de ea, nu-i acordă un al doilea gând. Rigo aflase că tatăl său avea alţi fii, legitimi, cu sânge albastru şi nu era interesat de el, că din partea lui se putea duce dracului şi niciodată nu trebuia să uite asta. De uitat, nu uită. Însă nu acceptase niciodată un asemenea destin. În inima lui, detesta vechiul sistem feudal care dăduse naştere la două clase în ţara sa, bogaţii şi săracii, fără vreo cale pentru a te ridica de la cea de jos la cea de sus decât devenind general ori bandit ceea ce, de multe ori, se dovedea a fi acelaşi lucru. Cu fiecare an care trecea, pe măsură ce Rigo creştea, devenind mai înalt şi mai puternic, această aspră lecţie îi era tot mai brutal redată, astfel încât i se întipări şi mai profund în suflet. Descoperi cum e să fie bătut cu biciul ori lovit cu latul lamei unei muschete când nu era pe plac stăpânilor de haciendas, să fie terorizat de trufaşii fii ai regilor cirezilor din Texas, care coborau peste graniţă pentru a face prăpăd în oraşele de frontieră.

Unul dintre aceste raiduri a schimbat pentru totdeauna viaţa lui Rigo.

Îşi luase, chiar în acea vară, o mireasă cu numele de Marisol, care, lucru recunoscut de toată lumea, era cea mai minunată fată din Yermavilla. Se alăturase unei bande de renegaţi şi proscrişi, hotărât să-şi deschidă calea din mizeria în care altfel ar fi rămas împotmolit. În timp ce el era absent, furând cai şi vite de dincolo de graniţă pentru a le vinde după aceea în Mexic, o ceată de tineri gringos texani plictisiţi, năvăliseră în Yermavilla, băuseră tot ce găsiseră în cantina locală, trăseseră focuri de armă prin sat, brutalizându-i şi înspăimântându-i pe localnici şi, în cele din urmă, o răpiseră şi o violaseră pe soţia lui Rigo. Cum se aventuraseră la sud de frontieră pentru a-şi manifesta propria lor indignare cu gândul să fure cai şi vite din Mexic pentru a le vinde în Texas, o ţinură mai multe zile în zaiafeturi, timp în care tinerii gringos în mod repetat se ocupaseră cu rândul de soţia lui Rigo, pe care o ţineau captivă, folosind-o în toate modurile abjecte imaginabile. Când terminară, îi aruncară câteva monezi şi o lăsară să se întoarcă pe jos în satul ei. Slăbită de lovituri şi pe jumătate ieşită din minţi, reuşi cumva să ajungă acasă.

Cum nu există secrete într-o localitate mică, toată lumea din Yermavilla, desigur, ştia de ruşinea ei. Nu era prima oară când un astfel de lucru teribil i se întâmpla uneia dintre tinerele lor femei. Însă povara ruşinii se dovedi insuportabilă pentru Marisol, în special când îşi dădu seama că poartă un copil bastard al unuia dintre acei gringos care o violaseră. Era îngrozită de gândul că Rigo, pe care îl iubea cu pasiune, va fi pentru totdeauna silit să îndure nu doar stigmatul unei soţii pângărite, dar totodată şi al unui copil al cărui tată era o permanentă aducere aminte a umilinţei ei. Într-o disperată încercare de a scăpa

de această sarcină blestemată şi înjositoare, Marisol înghiţi un amestec din ierburi. Combinaţia se dovedi a fi prea mult pentru ea. Când Rigo îşi sfârşi raidul şi se întoarse în cele din urmă acasă, o găsi zbătându-se în agonie pe patul pe care îl împărţiseră ca tineri căsătoriţi.

Trăi suficient pentru a povesti gemând tragica întâmplare şi numele tinerilor gringos care o violaseră, numele conducătorului lor, care se folosise de ea în modul cel mai brutal dintre toţi, Judd Hobart. Apoi muri în braţele lui Rigo. Copleşit de durere şi de ură, îşi petrecu restul lungii nopţi spălând-o şi îmbrăcând-o în cele mai frumoase haine ale ei, pregătind-o de înmormântare. În zori, îi duse corpul în biserica din sat, unde o întinse cu tandreţe pe altar şi jură să răzbune cruda sa răpire, sălbatica dezonoare şi chinuitoarea ei moarte.

Rigo avusese întotdeauna un temperament înflăcărat, nestăpânit, lucru devenit deja legendar în Yermavilla. Era îndemânatic şi periculos, abil în mânuirea pistolului şi a cuţitului. Neştiind nimeni că Marisol îşi luase singură viaţa Rigo ţinu acest lucru secret astfel încât să poată fi înmormântată în pământ sfinţit. Sătenii ajunseră neliniştiţi la concluzia că el o ucisese într-un acces de furie.

Că fusese însemnat ca ucigaş de către propriii săi concetăţeni, Rigo nu află pentru o bucată de timp, pentru că se întoarse la banda lui de renegaţi şi proscrişi cu care rămase următorii cinci ani. Devorat de arzătoarea sa dorinţă de răzbunare, se dovedi curând cel mai îndrăzneţ, mai curajos şi mai primejdios dintre toţi bandoleros-ii cu care călărea. În scurt timp deveni conducătorul lor. Înarmat cu numele pe care Marisol i le şoptise şi care i se întipăriseră pentru totdeauna în minte, începu să organizeze sistematice atacuri asupra fermelor din Texas de dincolo de frontieră, furându-le caii şi vitele, de fiecare dată lăsând câte o scrisoare care povestea crima atroce

comisă de Judd Hobart şi acoliţii săi, pentru care Rigo jurase să se răzbune.

Adăugase la lista sa de adversari numele lui Noble Winthrop, naşul lui Judd, când Noble se dovedi suficient de puternic, împreună cu familia Hobart, pentru a înăbuşi cu succes scandalul abominabilei fapte a lui Judd. În acest timp, cu banii obţinuţi pe animalele furate, Rigo începu să-şi întemeieze averea, hotărât să nu rămână toată viaţa un bandit; începu să călătorească şi să se educe, cumpărând chiar un ranch în Mexic şi un altul în Texas, devenind un egal al haciendados-ilor şi al regilor cirezilor din Texas. Când revoluţia izbucni, avea suficienţi bani pentru a trimite arme şi provizii peste graniţă, rebelilor şi mai mult decât suficientă inteligentă şi experienţă ca bandolero pentru a conduce oamenii, pe care nu-i dispersase din bandă, în bătălii de tip guerilla, câştigându-şi în cele din urmă rangul de general.

Şi în tot acest timp, complotase şi trăise pentru ziua în care Judd Hobart îşi va lua o mireasă.

Avea abia şaisprezece ani, dulcea, frumoasă, gingaşa mea mireasă, Marisol, zise Rigo cu o înverşunare stăpânită şi cu o amărăciune care spuneau multe şi Judd Hobart şi prietenii lui au ucis-o. Ea însemna totul pentru mine şi nimic pentru ei, nimic altceva decât o fată mexicană de care se puteau folosi ca apoi s-o uite.

Araminta, stând alături de el pe covor, nu răspunse. Nu putea vorbi din cauza lacrimilor care i se prelingeau în tăcere pe obraji. Asta explica atât de multe… Totul… Viaţa lui, omul însuşi, cicatricele de pe corpul lui şi din suflet şi motivul pentru care o răpise. Suferea pentru el, pentru durerea pe care o îndurase, pentru pierderea pe care o suportase. Nu era de mirare că îl ura pe Judd, că jurase să se răzbune împotriva lui. Într-adevăr, soţul ei era un monstru, gândi ea cutremurându-se când îşi aminti că Judd

o asaltase şi pe ea, încercase s-o violeze în grajdurile de la High Sierra, descriind în acelaşi timp în detalii vulgare ce intenţiona să-i facă în pat odată ce va deveni soţia lui. O şocase şi o îngrozise; totuşi, nu văzuse nicio altă cale decât căsătoria şi încercase să se asigure singură că nu era mai rău decât un oricare alt bărbat.

Acum, Araminta ştia că r. U era adevărat. După răpirea ei, Rigo şi cu oamenii săi ar fi putut s-o trateze tot atât de josnic pe cât o trataseră Judd şi cu prietenii săi pe Marisol. În loc de asta, Rigo îi ţinuse la distanţă pe ceilalţi şi, în ciuda libertăţilor pe care şi le luase cu ea – şi, dacă era să fie sinceră cu sine, Araminta trebuia să admită că acestea nu fuseră niciodată nenaturale, sadice ori degradante – până la urmă se stăpânise, incapabil să comită împotriva ei crima violentă care fusese săvârşită împotriva mamei sale şi a soţiei.

Chiar dacă ar fi fost în stare să vorbească, Araminta nu ştia ce i-ar fi putut spune; nu avea cuvinte să-i ofere consolare, nici puterea de a şterge toţi acei ani de privaţiuni, brutalităţi şi durere. Cum se putea el purta atât de blând cu ea? se gândea că ea nu ar fi putut să fie tot atât de generoasă şi miloasă în locul lui, ci ar fi pretins ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, fără a-i păsa cui produce suferinţă. Chiar şi acum, Rigo o consola pe ea în loc să fie invers. O luă în braţe şi începu cu tandreţe să-i sărute lacrimile de pe obraji.

— Shhh. Callete, nina, intonă el încet, în timp ce-o trăgea blând spre el, legănând-o ca şi cum ar fi fost un copil suferind. Şst, copilă. Toate s-au întâmplat demult şi n-aveam intenţia să te fac să plângi.

Era mişcat de faptul că Araminta plângea pentru el – nu se aşteptase. Şi pentru un timp, o ţinu doar în braţe, sărutând-o şi mângâind-o tăcut, netezindu-i părul şi dezmierdându-i şuviţele lungi, mătăsoase. Ea scâncea

încet în îmbrăţişarea lui, tremurând de forţa emoţiilor, îngropându-şi faţa în pieptul lui gol, larg.

Cât era de puternic şi musculos, gândi ea nedesluşit; cât îi erau de largi şi solizi umerii sub palmele ei, destul de puternici pentru a suporta povara propriei lui suferinţe şi durerea pe care o simţea în sufletul său pentru el. Treptat, în timp ce era consolată de vocea lui cu accent spaniol, de tandreţea gurii şi a mâinilor sale, deveni mai conştientă de el. Nu-l mai simţea doar ca pe o sursă de forţă şi consolare, ci totodată ca pe un bărbat, un bărbat minunat.

Îi putea simţi pe piele răsuflarea caldă, mirosind plăcut a vin şi tutun. Îi simţea pieptul mişcându-se în timp ce respira. Putea auzi bătaia puternică, ritmică a inimii lui şi acest sunet o liniştea aşa cum îl liniştea pe un copil în pântecul mamei sale, făcând-o să se simtă apărată şi în siguranţă, învăluind-o şi protejând-o confortabil în timp ce, afară, vântul, care mai devreme scăzuse la un murmur, acum crescu subit la un urlet, fluierând prin ferestre, umflând şi agitând draperiile prin interiorul colibei de lut, făcând flăcările lămpii cu petrol şi ale focurilor arzând în cele două sobe să pâlpâie dezordonat şi să arunce stranii umbre care dansau pe pereţi. Cu acest avertisment, furtuna care în ultimele câteva ore clocotise, fremătase şi înmugurise în ceruri răbufni deodată cu violenţă deasupra canionului. O fioroasă săgetare de trăsnet se descărcă atât de aproape de ei, însoţită de un atât de asurzitor tunet, încât Araminta se strânse toată în Rigo. Apoi potopul izbucni tumultuos din norii negri care se înghesuiau şi clocoteau pe cerul nopţii. Draperiile şi obloanele fură din nou biciuite cu înverşunare şi cu fiecare răsuflare rece, ploaia răpăia înăuntru, împroşcând stropi pe podeaua de lut ca pe acoperişul unei colibe.

În acel moment, Rigo şi Araminta păreau complet singuri în canion, complet singuri în lume, într-un loc de

întuneric fără sfârşit, de interminabilă noapte, avându-se doar unul pe altul pentru a se susţine.

Araminta se înfierbântă şi se cutremură. Fiorii îi străbătură întregul corp. Chiar şi vârfurile degetelor îi ardeau, ca şi cum fulgerele care cuprinseseră cerul o pârjoliseră. Se dezlănţuise înăuntrul ei ceva sălbatic asemeni furtunii. Nu avea niciun gând pentru viitor, nici măcar pentru ziua de mâine. Exista doar aici şi acum, în timp ce mâinile ei, cu degetele larg desfăcute, se strecurau în sus pentru a cuprinde faţa întunecată a lui Rigo. Era întoarsă spre el, cu gâtul subţire ca de lebădă îndoit într-un străvechi gest de capitulare; sânii i se ridicau şi coborau iute cu fiecare răsuflare adâncă, întretăiată. Ochii verzi îi erau pe jumătate închişi şi, în lumina lămpii şi a focurilor, scânteiau ca două smaralde aşezate în mijlocul catifelei negre a genelor. Buzele roşii îi erau întredeschise ca un trandafir pe faţa poleită. În timp ce-şi ridica privirea spre el, hipnotizată, ochii i se întunecară, implorându-l în tăcere. Un uşor, suspinat, murmur de rugăminte, de supunere ieşi din pieptul ei. Îl dorea; nu mai putea ascunde acest lucru. O făcuse să îl dorească şi apoi o refuzase. Cu siguranţă, acum nu va mai fi atât de crud.

— Por favor, îl imploră încet. Te rog.

La aceasta, degetele lui Rigo, încolăcite în părul ei desfăcut, se strânseră convulsiv de fiecare parte a capului ei, fără a mai fi blânde. O ţinea neîndurător prizonieră, făcând-o conştientă de forţa lui, de cât de uşor ar putea-o sfărâma între mâinile lui. Abia stăpânindu-se o privea cu ochii arzându-i ca doi tăciuni în întuneric, reflectând lumina lămpii şi a focurilor din sobe, făcând-o să ardă, aprinzându-i sufletul.

Era ca un zeu păgân de bronz, gândi Araminta, ori un diavol, aplecat deasupra ei pentru a-i cere şi cuceri trupul şi sufletul, ducând-o departe în labirintul întunecat şi

întortocheat al lumii lui din infern. Apoi, cu un geamăt, se lăsă asupra ei cu lăcomie, prinzându-i gura cu a lui, hotărât, posesiv. Limba îi pătrunse adânc printre buze, oprindu-i respiraţia şi judecata.

Cu fiecare fibră a fiinţei ei, Araminta îi întâmpină asaltul. La pasionantul şi răpitorul lui sărut, ceva sălbatic şi barbar se strecură în ea. Era ca o floare întunecată, fermecătoare. Gemând, se lipi arzătoare de el ca şi cum s-ar fi temut să nu fie luată de tumultuoasa furtună care-i învăluise cu furie şi turbare. Inima îi alerga mai repede ca vântul, răpăia mai tare ca ploaia; sângele îi ţâşnea ca torentul, cântând un cântec de la începuturile lumii…

Era surdă, oarbă la orice în afară de bărbatul care o strivea la piept cu sălbăticie, ca şi cum ar fi vrut s-o rupă în două, astfel încât niciodată să nu mai cunoască pe altul în afară de el.

Din nou şi din nou, o sărută îndrăzneţ, insistent, limba siluindu-i gura, ca şi cum nu putea lua destul din ea, n-ar fi putut niciodată lua destul. Continua s-o sărute la nesfârşit, în timp ce se apăsa în jos peste ea, deasupra covorului întins pe lutul dur din faţa focului. Araminta simţea trupul lui fierbinte acoperindu-l pe-al ei, coapsele lui ţinând-o captivă. Prin fuste, putea simţi dura evidentă a dorinţei lui pentru ea. Copleşitorul, arzătorul dor care erupse fără veste în inima ei deveni atât de chinuitor încât era aproape de nesuportat. Îl săruta frenetic, limba ei îngemănându-se cu a lui, oferindu-i-se lui şi inevitabilei ei sorti. Aşa cum vântul ducea ploaia de colo-colo, împrăştiind-o nepăsător, Araminta îşi simţi reţinerile pulverizate în cele patru colţuri ale lumii. Se agăţă strâns de el, în timp ce, în fatala, copleşitoare foame şi nevoie a unuia fată de celălalt, se rostogoleau şi se răsuceau pe covor, unghiile ei zgâriind spatele neted. Mâinile lui erau peste tot pe corpul ei, trăgându-i hainele, sfâşiindu-le cu

brutalitate şi scoţându-le de pe ea, până când rămase complet goală sub el. Pielea pală, catifelată, lucea aurie în lumina difuză, tremurândă.

Rigo respiră profund la vederea ei. Era mai frumoasă decât îşi imaginase vreodată. Gândul că în curând va fi a lui, doar a lui, pentru totdeauna a lui, îl umplu de o copleşitoare uimire şi bucurie. Era prizoniera sa. Şi el era prizonierul ei, gândi Rigo minunându-se că acest lucru era cu putinţă. Niciodată în aceşti lungi, pustii ani nu visase să găsească din nou ceea ce cu cruzime îi fusese luat pe când era un tânăr îndrăgostit. Acum, când se aştepta cel mai puţin la aceasta, apăruse Araminta, care dintr-odată îi devenise la fel de necesară ca şi aerul pe care-l respira, la fel de fatală ca furtuna care electriza noaptea. Nu se va mai putea niciodată elibera de vraja pe care o stârnise fără vrere asupra lui şi nici nu voia să se elibereze. Legăturile ei erau mai dulci decât mierea sau vinul roşu de vară şi la fel de îmbătătoare. Era ca şi cum întreaga lui viaţă călătorise în căutarea ei. Araminta. Hado. Nu şi-o mai putea refuza. Şi n-o mai putea refuza pe ea.

Când simţi privirea întunecată ai lui Rigo, ochii verzi ai Aramitei se deschiseră larg, surprinşi şi întrebători, îmbătaţi de pasiune şi de un licăr de teamă. Niciun bărbat n-o mai privise vreodată cum o privea Rigo acum cu o mocnită pasiune în ochi de a o poseda intim, absolut. Îi va aparţine în mod irevocabil pentru tot restul vieţii. La acest gând, respiraţia i se opri, pentru că, deşi i se oferise, nu ştiuse la ce să se aştepte din partea lui. Nici acum nu ştia. Nici nu visase că totul între ei va fi atât de sălbatic; că o va cuprinde şi o va răvăşi atât de devastator, copleşindu-i orice apărare, lăsând-o atât de expusă şi vulnerabilă în faţa lui, cu inima, sufletul şi mintea la dispoziţia lui. Şi toate acestea le va avea.

Ridicându-şi privirea la el, văzu că mâinile îi sunt la

centură, desprinzând-o şi apoi descheind pantalonii de călărie. Ştiu că aşteptarea ei ajunsese la capăt, că în această noapte va învăţa deplina măsură a feminităţii ei şi a virilităţii lui. Araminta se cutremură la acest gând, simţindu-se brusc fragilă şi lipsită de apărare. Se întrebă dacă atunci când va veni timpul, o va răni, ori va avea grijă de ea.

Simţindu-i teama, Ringo se aplecă pentru a o săruta din nou, profund, febril, sorbindu-i răsuflarea şi alungind orice îndoia.

Când îşi scoase pantalonii şi se rostogoli gol peste ea, căldura lui îi pătrunse până în măduva oaselor, ca soarele dogoritor al deşertului, lipind-o, topind-o, făcând-o ca argintul viu în braţele lui. Era fluidă şi fierbinte, o putea modela şi mula aşa cum dorea. Şi aşa şi făcea. Mâinile lui îi cutreierau acaparator corpul. Gura îi coborî pentru a soarbe ambrozia de pe sânii fremătători. Sfârcurile erau ridicate şi tot atât de roşii ca asfinţitul de soare. Gemu de deliciu şi înfocare când dinţii şi limba lui i le cuprinseră. Fiori dulci, sinuoşi de plăcere trecură prin corpul ei, învăluind-o şi prinzând-o în mreje. Rigo îşi împleti degetele în părul ei şi i-l încâlci în jurul amândurora, legându-i împreună, inhalând adânc mireasma de soare fierbinte pe care o răspândeau şuviţele sale. Fire răzleţe se ridicau şi se ondulau în bătaia vântului, strălucind ca aurul lichid în firava lumină care îi învăluia.

Rigo o îmbăta, îl trase cu frenezie spre ea. Pământul se învârtea ameţitor, părând gata să se prăbuşească, lăsând-o să cadă… să cadă într-un vârtej negru învolburat.

Mâinile ei alunecaseră pe carnea lui de bronz, coborâră pe spate, simţindu-i muşchii puternici pulsând şi tremurând sub palmele sale. Era scăldat în transpiraţie, cum era şi ea. Trupurile lor scânteiau în lumina lunii, unul întunecat, altul palid. În timp ce se mişca deasupra ei,

sexul lui tare, greu, o şocă şi îi stârni dorinţele. Cu siguranţă, o va despica în două.

Şi totuşi, chiar dacă tot ceea ce i-ar fi adus el ar fi fost doar durere, simţea că va fi suficient pentru a-i satisface pe amândoi. Dacă n-ar fi fost Rigo să i-o răpească lui Judd, scutind-o de ceea ca îndurase Marisol, acum ar fi fost chinuită şi copleşită de dezgust.

Doar pentru asta şi tot i-ar fi fost recunoscătoare lui Rigo.

Cu răsuflarea tăiată în braţele lui, descoperindu-l aşa cum el o descoperea pe ea, îl săruta şi atingea pretutindeni unde putea ajunge. Buzele ei şi limba gustau şi lingeau sarea de pe carnea lui netedă, întunecată, mâinile ei explorându-i fiecare suprafaţă şi unghi al corpului. Aşa cum o floare însetată a deşertului se deschide la ploaie, tot astfel Araminta i se deschise lui Rigo când acesta o căuta. Mâinile şi genunchii lui îi depărtară larg coapsele pale, degetele lui atingând-o acolo unde, în timpul nopţilor lor de călătorie, el îndrăznise s-o atingă doar cu rapide şi uşoare mângâieri care măriseră în loc să aline tortura. Acum, mâna lui găsi, strâns cuibărită în hăţişul de cârlionţi aurii, întunecata, secreta origine a dorinţei ei. Rigo zăbovi dezmierdând petalele care tremurau şi se desfăceau pentru el. Degetele lui se cufundară încet, torturant, cu toată lungimea apoi se retraseră pentru a răspândi dulcele lor elixir. Plonjă apoi adânc, din nou şi din nou. Limba mima agonizantele mişcări ale mâinii, oscilarea degetului pe pulsantul izvor al pasiunii ei, ascuţindu-i dorinţa pentru el.

Araminta gemu, strângându-se febril în jurul corpul lui suplu, încordat. Acum nici asta nu mai era destul pentru a satisface, pentru a potoli teribila, arzătoarea dorinţă pe care el o aprinsese în ea. Dorea… dorea…

— *Me quieres*? murmură el aspru, răguşit, imperios,

în urechea ei, în timp ce gura lui o părăsi pentru a urca, asemeni unui fier înroşit, peste obraz către tâmplă.

Răsuflarea îi deveni din gâfâit aspru, un geamăt uşor pe pielea ei înfierbântată.

— *Dime, nina. Me quieres*!

— *Şi, te quiero*, şopti ea. *Te quiero*, Rigo.

Când rosti, în cele din urmă, după o lungă aşteptare numele lui, dura, cercetătoarea lamă a bărbăţiei sale îşi găsi ţinta, înjunghiind repede, profund şi precis în teaca mistuitoare, pătrunzând în ea până la mâner. Aramintei i se oprise inima pentru un moment la zguduitoarea, incandescenta durere a dominării finale. Totală invazie şi cucerire. Până acum, niciodată nu înţelesese cu adevărat cât de completă era incursiunea lui, cât de absolută supunere sa.

La şocul ascuţitei lui pătrunderi, a ruperii fragilei, feciorelnicei apărări împotriva lui, se înţepeni involuntar sub el, cu spatele şi şoldurile arcuite, incontrolabil, către el, accentuând penetrarea şi intensificând asaltul lui în timp ce o ridica şi o strivea de el cu înverşunare. Gemu, apoi strigă, un uşor geamăt de capitulare pe care el îl sorbi lacom cu gura lui triumfătoare.

Lipit de a, obişnuind-o să-i simtă palpitaţiile în interiorul ei, umplând-o până la refuz, o apăsă încet înapoi, în jos, spre covorul pe care erau întinşi. Se retrase, apoi pătrunse adânc în ea, cu corpul încordat de dorinţă, însufleţindu-şi cu febrilitate mişcarea spre ea. Începu să se mişte, străpungând-o din nou şi din nou, cu capul îngropat în umărul ei, cu mâinile sub şoldurile ei, ridicând-o pentru a-i întâmpina fiecare puternică, sălbatică pătrundere.

Trupul întunecat se amesteca insistent cu cel pal. Furtuna urla furioasă. Lumina focului îi învăluia cu strălucirea slabelor flăcări stacojii, unindu-i acum şi pentru totdeauna.

Parfumul de mosc al primei lor împerecheri se ridica dulce în încăpere, înmiresmat ca ploaia de primăvară. La fiecare străpungere îndrăzneaţă şi puternică a bărbăţiei lui, durerea pe care ea o încercase la început se transforma în plăcere, crescând până când, în cele din urmă, pierdută, ca şi el, complet şi pentru totdeauna, se agăţă de ei cu disperare, străduindu-se, încordându-se pentru un obscur, necunoscut lucru pe care simţea că trebuie să-l găsească sau să moară. Îşi înteţi năvalnic, odată cu el. Şerpuirile. Totul explodă, brutal, uluitor, ireversibil, până când nu rămase nimic altceva decât nemişcare şi tăcere.

Rigo o strânse pe Araminta în braţe lângă el, cu o îmbrăţişare protectoare, posesivă şi caldă. În timp ce o cuibărea la umărul lui, îi simţi lacrimile cristaline scurgându-i-se pe piept şi, cunoscând-o acum aşa cum se cunoştea ea pe sine, nu avea nevoie de nicio explicaţie. Era tânără, copleşită şi înspăimântată de ceea ce se petrecuse între ei. Se minunase şi binecuvântase violenta frumuseţe a ceea ce se întâmplase şi acum era înfricoşată de repercusiunile asupra ei. Era şocată de teamă şi remuşcări, nerealizând că, prin desăvârşitul răspuns la dragostea lui, trezise în el o dorinţă care se învecina cu obsesia. Cunoscuse nenumărate femei, însă niciodată una ca ea.

Ceea ce ea credea că se sfârşise între ei, el ştia că este doar începutul. Ştia că foamea lui pentru ea fusese doar aţâţată, că niciodată nu se va sătura, ori de câte ori ar avea-o. Cu ea, altfel decât cu oricare femeie, se dăruise complet, aşa cum şi ea luase şi dăduse totul.

Era tot ceea ce dorise şi visase la o femeie, jumătatea care-l întregea, perechea neliniştitului şi agitatului său corp, partenera minţii sale şi iubita sufletului său.

— Shhh. Callate nina, murmură el blând, aşa cum o

făcuse şi mai devreme pentru a o consola. Nu ai niciun motiv să plângi.

— Nu am, Rigo? întrebă Araminta tremurător, speriată şi ruşinată.

Se culcase cu el, oferindu-i-se de bunăvoie unui bărbat care nu era soţul ei, unui bărbat care se folosise de ea pentru a se răzbuna şi acum nu mai avea nicio nevoie de ea.

— Am făcut ce doreai. Poţi să mă trimiţi înapoi în Texas acum, înapoi la… înapoi la… soţul meu.

Cuprinzându-i în palme cu tandreţe bărbia, Rigo o forţă să-şi ridice faţa spre a lui, ochii săi scrutând-o intens, ca pentru a afla cele mai intime secrete ale inimii şi sufletului ei.

— Asta este cu adevărat dorinţa ta, Araminta, să te trimit înapoi la Judd Hobart?

— Asta… asta este ce ai de gând, nu-i aşa? răspunse ea evaziv, neîndrăznind să creadă altceva, nepermiţându-şi nici cea mai mică speranţă.

— Înainte de noaptea asta şi, fu el de acord liniştit. Însă nu acum, querida. Nu acum! Nu, nici măcar dacă trebuie să te ţin prizonieră aici în Mexic pentru tot restul vieţii, nu te-aş trimite la soţul tău gringo. Eşti a mea acum, Araminta. A mea! declară el cu înverşunare, savurând gustul acestor cuvinte. N-am să te las niciodată să pleci. Bruja! M-ai vrăjit, cu părul tău de înger, cu faţa ta de ţigancă, cu strălucirea ta magică. *Te quiero*! *Te quiero*, *mi cloazon*, *mi vida*, *mi alma*… Te doresc! Te iubesc, inima mea, viaţa mea, sufletul meu…

Până în acest moment, Araminta nu ştiuse cât de mult dorise să audă aceste cuvinte, cât de mult îl iubea la rândul ei. Îl iubise întotdeauna, din acea primă zi de la hotelul din El Paso. De ce altceva ar fi continuat să-l întâlnească pe malul pârâului, ar fi răspuns la libertăţile pe

care şi le lua cu ea pe când îi era prizonieră; de ce i s-ar fi dat în noaptea asta?

— Rigo, oh, Rigo şi eu te iubesc! strigă Araminta, mâinile ei încleştându-i-se pe el ca pentru a se asigura că era adevărat, că era al ei.

Lacrimile de durere deveniră lacrimi de bucurie. Erau mai dulci ca niciodată, se gândi Rigo, când, cu mâinile împreunate în părul ei, gura lui o găsi din nou pe a Aramintei.

O răsuci pentru a o apăsa din nou pe podeaua tare de lut, corpul său gol mişcându-se imperios pentru a-l acoperi pe al ei, în timp ce dincolo de locui unde stăteau întinşi, furtuna gemea în agonie.

Capitolul 16

Când se trezi, Araminta nu ştia unde se află, atât de mult se obişnuise să doarmă pe pături întinse pe pământul întărit de soare.

Ca de obicei, Rigo era culcat lângă ea, cu unul dintre picioare petrecut intim peste ale sale, cu braţul încercuindu-i trupul, cu palma cuprinzându-i sânul. Însă în această dimineaţă, erau amândoi goi. Realizând acest lucru, amintirea nopţii trecute reveni copleşitoare asupra ei şi îşi dădu seama că stătea întinsă în patul din coliba de lut unde Rigo 7 n cele din urmă o dusese, după ce făcuseră din nou dragoste pe covorul din faţa şemineului.

Când privi la faţa lui întunecată, frumoasă, atât de ciudat de liniştită, Araminta se întrebă cum putuse vreodată să-l urască. Acum ştia că fusese doar necunoscuta sa teamă de a se îndrăgosti de un bărbat care să nu tină niciodată la ea şi pentru care să nu fie niciodată mai mult decât soţia gringa a duşmanului său. Era urnită că Rigo o iubea.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, el se agită, deschizând somnoros ochii şi trăgând-o lângă el, începând

s-o sărute şi s-o dezmierde languros, cu abilitatea experienţei şi în acelaşi timp cu triumfătoarea conştiinţă că va fi a lui ca şi prima lui femeie, că va cunoaşte bucuria descoperirii ei, Faţa lui, parcă de bronz, în lumina roşiatică a zorilor care se strecurau prin fereastra deschisă a dormitorului, arăta mai tânără decât era, îndulcită de cunoaşterea faptului că aici, cel puţin, nu avea nevoie să fie în gardă. Cu Araminta, nu era nevoit să fie altul decât bărbatul care era, pentru că ea îi ştia temerile şi slăbiciunile şi totuşi îl iubea.

N-ar fi trebuit niciodată s-o lase să se mărite cu Judd Hobart, gândi Rigo cu gelozie, blestemând în tăcere răzbunarea sa – deşi gustul acesteia se dovedise mai dulce decât îşi imaginase vreodată. Faptul că ea era soţia unui alt bărbat avea puţină însemnătate pentru el. El fusese cel care o posedase – aşa cum niciun alt bărbat nu o va mai face vreodată. Buzele, limba şi mâinile lui au mângâiat-o şi excitat-o, aşa cum ale ei îl delectaseră şi îl excitaseră pe el; degetele ei s-au înfipt în părul lui lucios şi negru pentru a-l trage şi mai aproape în timp ce-i sorbea adânc nectarul gurii şi-i dezmierda sânii.

Îşi ascunse faţa între sânii ei, trasând o urmă şerpuitoare de sărutări erotice peste pântecele încordat, tremurător, către locul în care creştea fructul ei secret. Tot ceea ce gustase în violenta fierbinte, oarbă a pasiunii, exploră acum, din nou, fără grabă, savurând-o. O căldură lichidă îi străbătu corpul, încordându-i spatele, în timp ce o îmbrăţişa, împletindu-se cu ea, cu respiraţia fierbinte aţâţată de rătăcirea buzelor şi a mâinilor.

Araminta îi trasă cu degetele linia sprâncenelor negre, a oaselor puternice de pe chip, curba senzuală a gurii, până când el o revendică din nou pe a ei, limba conturându-i buzele înainte de a le sili să se întredeschidă într-o seducătoare abandonare.

La fel de uşoare şi gingaşe ca bătaia de aripi a unui fluture, sărutările ei se aşterneau pe pleoapele cu gene bogate, pe gura plină, seducătoare, pe coama lucioasă a părului lui de abanos. Buzele şi mâinile îi atinseră umerii, gura şi mâinile alunecând în lungul pieptului neted, mătăsos şi a spatelui larg. Limba ei linse carnea sărată, urmând linia lină a muşchilor puternici care se unduiau ca un torent spre curba feselor ferme şi înguste. Pe tot corpul lui, pletele ei blonde urzeau o dulce încântare.

Îşi scufundă gura în cosiţele de aur pentru a le inhala adânc parfumul. Mireasma pielii de mătase, netedă şi fierbinte, îi îmbăta nările. Prevenind-o împotriva pierderii răbdării, ochii lui întunecaţi scăpărară când mâna ei atinse, apoi captură durul, greul semn al bărbăţiei lui, în mod deliberat aţâţându-l şi dezmierdându-l până când stăpânirea lui de sine ajunse la capăt şi greutatea sa o acoperi, presând-o sub el pe pat.

Moale, se întinse sub el, cu picioarele lungi, de vis, desfăcute, desfăşurându-se larg la blinda dar insistenta apăsare a mâinilor lui. Se contopiră cu o lungă, lentă, puternică împingere. Îşi afundă adânc sexul în petalele ei, despicând-o şi împrăştiind în ea un umed, fierbinte nectar. Din nou şi din nou, dulcele, perfidul tăiş împunse viguros, seducătorul venin de şarpe strecurându-se prin mădularele ei lipsite de vlagă şi înceţoşându-i mintea confuză până când se arcui, oarbă, către străpungerea lui, întâmpinând-o cu bucurie, îmbrăţişând-o, până când se lăsă purtată de extaz, în timp ce el gemu, apoi strigă şi, cu o cutremurare care îi cuprinse tot trupul, se revărsă înăuntrul ei.

Mai târziu, stând încolăcită în braţele lui, desfătându-se la căldura lăsată de dragostea pe care o făcuseră, Araminta ar fi vrut să plângă de bucurie, din cauza durerii dulci-amare care-i umplea inima.

Noaptea trecută, Rigo îi spusese că înainte de

revoluţie, ţăranii fuseseră constrânşi să facă dragoste în tăcere, de teamă să nu fie auziţi de lorzii şi stăpânii lor, care nu le permiteau nici măcar această plăcere.

— Te am o! şopti ea aprig, ca şi cum doar cu aceste cuvinte i-ar fi putut şterge din amintire viaţa de dinainte de război, când el fusese mai neînsemnat decât un câine şi pentru a-i pune în loc ziua de azi şi de mâine, când el era un câine al războiului. Te am o… Te iubesc…

El îi sorbi vorbele cu gura lui şi apoi i le înapoie. Te quiero… Te iubesc! Te doresc, deoarece pentru el, cu sângele lui spaniol, era unul şi acelaşi lucru şi în limba lui, cuvintele însemnau ambele lucruri când le rostea. Era suficient că ea nu pretindea mai mult, nu din partea unui bărbat care ştia atât de multe despre dragoste şi totuşi avusese parte de atât de puţină. Erau cicatrici mai grave decât cele fizice, cicatrici care cereau viaţă pentru a se vindeca. Ea înţelegea aceasta – aşa cum el ştia că va înţelege. Un bărbat ca el nu şi-ar fi deschis inima şi sufletul unei femei care l-ar fi dispreţuit şi nicio femeie ca ea unui bărbat care n-ar fi iubit-o – şi acest lucru, de asemenea, el îl ştia.

Cu toate că a fost acolo mai puţin de o lună, Araminta nu va uita niciodată coliba de lut din canion, unde Rigo a iubit-o pentru întâia oară şi unde timpul s-a oprit în loc, unde au trăit ca soţ şi soţie ca şi cum ar fi fost cu adevărat căsătoriţi, în luna de miere, învăţând să se cunoască unul pe altul şi făcând dragoste nesfârşite ore. Dar, în mod inevitabil, roata timpului începuse să se învârtă din nou şi lumea, Mexicul şi Revoluţia, năvăliră asupra lor, sub forma unui mesaj de la Francisco Pancho Villa, şeful general al Divizion del Norte. Un bărbat care lâncezea în munţi, pierzându-şi vremea cu o gringa, în vreme ce alţi guerrilleros duceau războiul pentru libertate, era un bărbat pe care mulţi l-ar putea socoti drept un trădător

care merită să fie împuşcat. Mesajul lui Villa era clar: Trădarea şi dezertarea nu vor fi tolerate. Ofiţerii care nu urmau ordinele vor fi executaţi şi Rigo nu făcea excepţie de la această regulă.

Inima Aramintei se strânse la aflarea acestor veşti, pentru că era încredinţată că el ori o va lăsa în canion, ori o va trimite pe proprietatea sa din México, Casa Grande, unde va fi cu totul singură până la întoarcerea lui. Însă, în loc de aceasta, el o anunţă că îl va însoţi pentru a li se alătura *villlstas-ilor*. Îi alese o iapă arabă albă din ţarcul din capătul canionului şi, călare pe aceasta, porni la drum alături de el. Cât de diferită era această călătorie faţă de data trecută!

Odată cu trecerea săptămânilor, banda de *desperados* a lui Rigo crescu de la o mână de oameni la peste cinci sute. Cum de ştiau guerrilleros-ii cum şi unde să-l întâlnească, Araminta putea doar încerca să ghicească, pentru că la început banda se deplasa rapid şi pe furiş, aşa cum făcuse şi înainte. Doar când rândurile ei începură să crească înaintară mai încet şi deschis, însoţiţi. De tunuri şi furgoane cu provizii şi cai pentru trupele rebele. Recunoscând semnele de marcare a câtorva ranch-uri din Texas, inclusiv HS-ul lui High Sierra şi C-ul cu linie groasă al lui Chaparral, realiză că cea mai mare parte din ei erau furaţi în timpul rapidelor raiduri ascunse făcute de Rigo peste graniţă.

Pentru prima dată după mult timp, Araminta se gândi la bunicul ei şi la Judd. Cu siguranţă ei o credeau moartă. Datorită faptului că nu primiseră nicio notă de răscumpărare, că ea nu se reîntorsese la ei, pentru ei nu putea exista decât o singură explicaţie: nu mai era în viaţă ori, dacă din cine ştie ce întâmplare era, ar fi fost pe departe mai bine să fie moartă. Că se îndrăgostise de Rigo şi el de ea, ei n-ar accepta niciodată, n-ar crede niciodată,

chiar dacă li s-ar oferi vreo dovadă în acest sens. Însă nu li se oferise niciuna, pentru că n-ar fi vrut, n-ar fi putut niciodată să se întoarcă în Texas acum, la Judd, odată ce era, în fapt, soţia lui Rigo. Lasă-i să creadă că murise; era cel mai bine aşa. Judd era fără îndoială bucuros să creadă asta, să nu aibă nicio dovadă în sensul contrar; şi chiar dacă bunicul ei nu era, Araminta credea că el o dorea mai degrabă întinsă în mormânt decât în braţele lui Rigo.

Mai înainte, când călărea legată pe armăsarul negru Rayo, care însemna Fulger, nu exista nimic pentru ea, o prizonieră, de făcut. Când se opreau pentru a-şi odihni caii ori pentru a noapte, stătea tăcută, pândind vreun prilej de scăpare. Acum, Rigo o învăţă cum să deshame, să ţesale, să hrănească şi să adape caii; cum să construiască un foc astfel încât să poată pregăti masa pentru cină, cum să desfăşoare cortul, să îl ridice şi să îl strângă, cum să aştearnă păturile pe care le împărţea cu el noaptea.

La început, îi lua aproape două ore să facă aceste lucruri, cu toate că, de obicei, unul ori altul dintre oamenii lui Rigo o ajutau. Curând, ea fu capabilă să îndeplinească aceste treburi în mai puţin de jumătate din acest timp. Deveni puternică datorită muncii grele pe care o făcea. Când sosi ziua în care fusese în stare să urce şaua pe cal, Araminta râse la gândul că, odată, abia dacă era capabilă s-o târască în urma ei. Pe măsură ce rândurile armatei lui Rigo se îngroşau, fură în cele din urmă suficienţi soldaţi rebeli care să se îngrijii iscă de aceste treburi şi de altele pentru generalul lor şi femeia acestuia. Aghiotantul lui Rigo, un tânăr cu numele de Chico Morales, desemnă diferiţi oameni pentru a îndeplini cele mai obositoare munci.

De la femeile care veniseră să urmeze armata, Araminta învăţă să recunoască ce plante şi tuberculi erau comestibile pentru a completa mesele lor simple. Culegea

împreună cu celelalte femei boabe, ierburi şi verdeţuri sălbatice, săpau în pământul tare după rădăcini ale căror capete le tăiau pentru cai. Uneori, împreună cu restul femeilor uscau şi conservau ceea ce adunau pentru a le mânca mai târziu, dat fiind că satele erau puţine şi rare şi hrana proaspătă nu putea fi întotdeauna procurată. Să nu risipeşti şi să nu doreşti: acesta era motto-ul ţăranilor rebeli. De asemenea descoperi care dintre plante erau medicinale şi puteau fi folosite în vindecări, ca cea din care îşi prepară o pastă pentru a-i proteja pielea de efectele constantei expuneri ia aridul soare şi vânt mexican. Descoperi care plantă era otrăvitoare, că un cuţit cufundat într-un anume suc putea produce moartea instantanee, că pudra anumitor frunze şi boabe uscate presărată pe mâncare sau în băutură aducea un lent, chinuitor sfârşit. Rigo însuşi îi arătă cactusul peyotl, ale cărui fructe şi suc aveau efecte vomitive şi halucinatorii când erau mâncate ori băute şi care erau folosite în ritualuri indiene pentru a deschide poarta spre lumea spiritelor.

Temându-se că în ciuda tuturor precauţiilor sale, Araminta ar fi putut cădea pradă Federalilor, Ruralilor, Colorados-ilor, indienilor yaqui sau mai rău, Rigo o învăţă totodată cum să se apere cu un cuţit, cum să se mişte şi să se eschiveze, cum să-şi azvârle corpul într-o parte ca fulgerul, să se arunce la pământ, să se rostogolească şi să fie într-o secundă din nou în picioare, cum să-şi dirijeze lama spre gâtul sau inima unui atacant, răsucind-o, pentru a fi sigură că sinistra ei misiune va fi complet îndeplinită. Ca şi multe alte femei care îşi însoţeau bărbaţii, purta ascuns sub fuste cuţitul pe care i-l dăduse el, într-o teacă de piele legată de coapsă. Putea face lama să apară într-o clipă, scamatorie de ţigancă ori de târfă, e adevărat, însă una care i-ar putea cândva salva viaţa în aceste ţinuturi aspre, sălbatice, sfâşiate de război.

Când se aştepta cel mai puţin, Rigo se furişa până la ea, astfel încât auzul i se ascuţi, deprinzându-se să prindă cel mai uşor foşnet în tufişuri, învăţă ea însăşi să se strecoare pe burtă prin terenul neospitalier, târându-se pe coate şi nefăcând niciun zgomot.

Noaptea, ea şi cu Rigo continuau bătălia de pe tabla de şah pe care o începuseră când ea era prizoniera lui. Nu îl bătuse niciodată; nu câştigă nici acum. Şahul era un joc de pură inteligenţă şi strategie, fără niciun element al hazardului – doar talentul şi resursele adversarului – iar el era un oponent militar mult prea experimentat pentru ca ea să îl poată învinge. Chiar ca prizonieră a lui, Araminta îi recunoscuse abilitatea şi îndemânarea, se obişnuise să îl audă rostind moale Jaque şi apoi, puţin după aceea. Nu numai o dată, ca şi cum ar fi avut de a face cu un copil care învăţa regulile jocului, el îi spusese Jaque à la *reina* şi ochii lui îi întâlneau şi îi priveau cu intensitate pe ai ei, cu un vădit înţeles; uită-te la tine, gringuita, pentru că în cele din urmă, am să te iau, exact aşa cum ip iau regina. Nici nu visase ea că până la urmă capitularea îi va fi atât de nesilită şi plină de dragoste, ori că Rigo va ajunge să ţină atât de mult la ea, să-i întoarcă atât de deplin dragostea.

Continuă să înveţe să cânte la chitară. Înainte, noaptea, când era sigur că el şi bandoleros-ii săi îşi aveau tabăra într-un loc în care sunetul nu va fi prea departe purtat de vânt, îi mângâia încet corzile, lăsând să se audă o frumoasă muzică spaniolă – balade triste şi valsuri lente, vii *tandangos*, primitive *jarabes* şi sălbatice *flamencos*.

Observând că Araminta era captivată de melodii se hotărâse să o înveţe să cânte; şi deoarece era mai bine decât să stea cu mâinile legate, cu frânghia rozându-i încheieturile şi oprindu-i circulaţia, ea consimţise la aceste lecţii. Era destul de experimentată acum pentru a cânta câteva melodii simple, deşi nimic atât de frumos ca

armoniile complexe pe care le făcea Rigo din chitară. Acum, în nopţile când el cânta, alţii i se alăturau cu propriile lor instrumente, iar restul bărbaţilor şi femeilor din armată cântau şi dansau cu un abandon neînfrânat, lumesc, antrenant, care îţi tăia respiraţia. Vântul purta vibraţia chitarelor, sunetul discordant al tamburinelor, clinchetul castanietelor şi solul dur vibra sub tropăitul sacadat al cizmelor, ai căror pinteni zăngăneau. Aceia care priveau de dincolo de flăcările focului de tabără băteau din palme în ritmul muzicii şi scoteau strigăte încurajatoare la care dansatorii răspundeau învârtindu-se din ce în ce mai repede.

Într-una din seri, câteva dintre tinerele femei cu care Araminta se împrietenise, o traseră în cerc pentru a-i arăta paşi. Scuturând ruşinată din cap, jenată, ea încercă să se retragă. Însă, când cineva strigă la gringa! La gringa! Şi alţii preluară strigătul, începu încet să danseze, la început imitându-le pe celelalte femei. Însă, după un timp, căpătând încredere şi uşor ameţită de vinul pe care-l băuse la cină, se lăsă în voia muzicii primordiale. Apoi, mişcările senzuale veniră în mod natural, neavând nevoie de nicio experienţă. Închizându-şi ochii, permise ritmului trepidant să pună stăpânire pe ea, să-i pătrundă în întreaga fiinţă. Corpul îi unduia sinuos; şoldurile i se legănau. Graţioasă ca o lebădă, îşi ridică un braţ, pocnind din degete şi îşi ridică aţâţător fusta ţărănească largă, încreţită, dezvăluind o ispititoare fulgerare a piciorului, a coapsei. Mulţimea îşi arătă aprobarea, îndemnând-o să continue, în timp ce, unul câte unul, dansatorii începură să se tragă înapoi pentru a o privi pe tânăra femeie americană, la gringa, care, dacă n-ar fi fost părul ei de aur şi ochii de smarald, ar fi putut trece drept una dintre ţigăncile lor sălbatice. Araminta nu-şi dădea seama că acum dansa singură. Sângele îi pulsa în tâmple. Era pierdută în muzica sincopată, dansând pentru

Rigo, iubitul ei, doar pentru el. Braţele ei implorau, reproşau, promiteau, cu capul aruncat pe spate, cu părul desfăcut, fluturând în jurul ei, cu buzele desfăcute şi arcuite într-un îmbietor zâmbet. Transpiraţia îi scălda corpul, lucind pe piele în lumina lunii şi a focului, în timp ce se învârtea din ce în ce mai repede, cu fustele ridicându-se tot mai sus, cu entuziastele strigăte de *ole* şi *la gringa*! Răsunându-i în urechi. Deodată, Rigo, prinzând-o pe după talie, tăbărî asupra ei, cu gura lacomă prinzându-i buzele fierbinţi. Printre răcnetele viguroase de Arriba! Arriba, General! Ale oamenilor lui, o duse în întuneric, spre cortul lui, unde o puse pe pături şi o luă năvalnic, febril, fără niciun fel de preliminarii.

Araminta se gândi cât de diferit de Texas era aici, în Mexic, unde era admirată şi respectată ca femeia lui Rigo şi nimănui nu-i păsa că nu era soţia lui, unde oamenii ridicau din umeri la convenţii, înţelegând şi acceptând că asta era dragostea, asta era viaţa. La gringa, o strigau ei şi la mujer del General, la mujer del Salvaje, ultimele două suficiente pentru a-i sili să îl înlăture pe primul, gândea ea, neştiind că zilnic ea însăşi, în nenumărate feluri, le atrăgea stima şi le câştiga inimile.

Accentul ei îi încânta când le vorbea în spaniolă, gesticulând pentru a se face înţeleasă şi făcând greşeli la început, însă devenind treptat din ce în ce mai fluentă. Cel puţin la gringa încerca să vorbească limba lor, recunoşteau ei unul faţă de altul, neaşteptând de la ei să o vorbească pe a ei. Nu striga niciodată la ei în engleză, ca şi cum ar fi fost surzi şi strigând i-ar fi făcut să înţeleagă limba ei străină. Muncea la fel de mult şi de greu ca şi propriile lor femei, necerând niciodată un tratament special pentru că era femeia Generalului, femeia lui El Salvaje. În îmbrăcămintea simplă, ţărănească, pe care acum o purta în permanenţă, mergea printre soldaţii rebeli, după ce era

aşezată tabăra pentru noapte, adresându-se ruşinată unuia sau altuia, amintindu-şi numele fiecăruia, chiar al soţiilor, iubitelor şi copiilor lor. Nu conta cât de grăbită şi obosită era; în mod invariabil avea un zâmbet pentru fiecare, timp pentru a râde de o glumă, timp pentru a spune o poveste unui grup de copii, timp pentru a curăţa şi bandaja o tăietură sau zgârietură. Nepăsătoare la cât de mult o durea spatele, stătea o jumătate din seară asupra unui foc, gătind *menuldo*, *frijoles* şi *tortillas*, împărţind săraca dar savuroasa mâncare în farfurii de tinichea şi asigurându-se că erau distribuite fiecărei guri flămânde, înainte ca ea, ducând propria-i farfurie şi pe a lui Rigo să se aşeze în cele din urmă alături de el. Ei doi mâncau abia după ce toţi ceilalţi fuseseră hrăniţi, fiind datoria sa de general de a se îngriji de bunăstarea oamenilor lui înainte de a sa. În cele mai multe din nopţi, târziu, în orele mici ale dimineţii, ardeau luminări în cortul lui, unde ţinea consfătuiri cu ofiţerii lui de rang superior, Araminta înregistra evenimentele în jurnalul ei şi retuşa desenele pe care le schiţase mai devreme pentru articolele ei despre Revoluţia Mexicană.

Ştia acum de la Rigo şi vasta lui reţea de informare că Liam O'Grady nu doar că publicase articolele ei anterioare în Record, dar chiar le făcuse pagină de gardă acum, succedându-le într-un serial sub titlul De pe linia frontului şi dedesubt, cu litere mai mici, De la corespondentul nostru din Mexic, A.K. Munroe. Cu excepţia politicienilor, puţini oameni în America dăduseră mare atenţie la ceea ce se întâmpla la sud de frontieră, însă primele câteva articole ale Aramintei asupra acestui subiect stârniseră interesul. Femeile, în special, fuseseră mişcate de Cât preţuieşte libertatea? Povestea lui Miguelito, băieţaşul orfan, astfel că atunci când apăru Strigăt de luptă! Se dezvoltă o audienţă mare, atenţia

îndreptându-se asupra războiului. Aceşti cititori fură pregătiţi pentru relatările Aramintei despre revoluţionari şi începuseră să le ia partea. Conform veştilor primite de Rigo, provocatoarea piesă aprinsese aprige dispute în fumoarele multor cluburi pentru bărbaţi din New York City şi discuţii asupra continuării de către preşedintele Wilson a prohibiţiei iniţiate de preşedinte Taft asupra vânzării de arme rebelilor. Din acest motiv, Rigo dorea ca ea să trimită în continuare articole şi ea era bucuroasă să se supună.

Poate că în felul ei propriu putea înapoia ceva acestei ţări care în mod neaşteptat îi oferise atât de multe. Însă, dacă n-ar fi avut de câştigat şi altceva decât pe Rigo, tot ar fi avut mai mult decât visase vreodată.

Capitolul 17

Spre marea nemulţumire a lui Judd, nu existase nicio ocazie în timpul drumului de întoarcere spre Texas, pentru a se asigura că Noble îşi va sfârşi călătoria într-o cutie de scândură. Oricât ar fi încercat tânărul să pretindă că în momentul în care o condamnase pe Araminta, sugerând că nu o doreşte înapoi ca soţie şi declarase că ar fi mai bine să fie moartă, era disperat, Noble nu se lăsase prostit câtuşi de puţin. În timp ce se făcea a da crezare explicaţiilor lui Judd, fără îndoială că bătrânul se menţinea în gardă faţă de el, prea prudent pentru ca lui Judd să-i reuşească vreo încercare de a-l ucide. Tânărul ştia că trebuie să reuşească; dacă nu, rezultatele se vor dovedi dezastruoase pentru scopul său: de a moşteni High Sierra şi de a se debarasa de nevasta lui pângărită.

Oricum ea era moartă. Trecuse mult timp de la răpire, în care acel de ticălos de Del Castillo ar fi putut trimite o notă de plată pentru răscumpărarea ei. Chiar dacă era un porc mârşav, era capabil să scrie o scrisoare, aşa cum o demonstrau cele pe care le lăsase în urma sa în timpul raidurilor de la Chaparral. Cu toate că nu fuseseră

semnate, Judd dăduse imediat de urma autorului. Era banditul de soţ al acelei ieftine *puta* mexicane pe care Judd şi cu oamenii săi o luaseră din Yermavilla pentru a se distra în timpul zaiafetului de jaf. Marisol deşi el şi amicii săi îi spuneau Virgin Mari, nu pentru că ar fi fost virgină, ci pentru că atât când se supunea la ceea ce-i cereau, cât şi când se ruga, tot timpul era în genunchi ca toţi catolicii buni – la început plânsese, uriaşe şi se zbătuse ca o pisică sălbatică. Însă Judd ştia că, în cele din urmă, îşi dorise asta, îi plăcuse, râvnise la asta – ca oricare altă femeie după ce se trezeau cu scrobeala din ele muiată şi cu picioarele desfăcute de un bărbat care se pricepea cum să tăvălească o femeie în toate felurile imaginabile, în ciuda tuturor zvonurilor contrare, fără îndoială puse la cale de Del Castillo însuşi pentru a-i salva onoarea şi mândria spaniolă, Judd socotea că duşmanul său era un nepriceput în dormitor; dacă n-ar fi fost, tâmpitul de bastard ar fi fost în stare să-şi înveţe nevasta câteva şmecherii de mai înainte şi aceasta n-ar mai fi fost atât de afurisit de încăpăţânată… până când Judd şi prietenii săi îi băgaseră minţile în cap? i făcuseră cu adevărat o favoare, arătându-i ce aşteaptă un bărbat de la o femeie pentru banii pe care-i plăteşte – în special de la o otreapă mexicană cu sânge fierbinte care, pentru doi bani, s-ar fi lăsat oricum răsturnată de toţi porcii împuţiţi de la Río Grande până la Zacatecas, în încercarea de a obţine satisfacţia pe care bărbatul ei nu i-o oferise!

Era cu adevărat păcat, gândi acru Judd, că nu avusese şansa să-i dea propriei lui mirese câteva din lecţiile pe care i le predase lui Virgini Mari. Cum s-ar mai fi topit exteriorul de gheaţă al Aramintei şi ar fi aprins focul de dedesubt; n-ar mai fi fost atunci atât de rece şi de nu-mă-atinge; ci dornică de a-i deschide gura şi picioarele ori de câte ori i-ar fi ordonat s-o facă. Ei bine, nu avea

niciun sens să plângă după whisky-ul risipit. Aroganta, zeflemitoarea căţea era fără îndoială rece în mormântul ei deja, pentru că dacă fusese atât de blestemat de hotărâtă să-l tacă pe propriul ei logodnic să aştepte până în noaptea nunţii pentru a se culca cu el, Judd era sigur că Araminta preferase să se sinucidă, decât să se supună unei bande de bandoleros mexicani jegoşi. Dacă n-o făcuse, cu siguranţă că o uciseseră ei după ce se folosiră de ea. Del Castillo nu făcuse nicio cerere de răscumpărare lui Judd ori lui Noble, nici n-o trimisese înapoi pe Araminta la High Sierra defloratã şi pângărită. Într-adevăr nu trebuia să-i facă griji, se linişti Judd pentru a nu ştiu cita oară, pentru acele afişe pe care Noble, după ce se întorsese acasă, dăduse comandă să fie tipărite şi împrăştiate peste tot în Texas şi chiar în Nordul Mexicului, oferind o recompensă de cinci mii de dolari pentru salvarea Aramintei ori pentru orice informaţie care ar fi dus la descoperirea şi salvarea ei. Nici echipa de mercenari profesionişti, pe care Noble o angajase nu trebuia să-i ofere motive de îngrijorare. Banditul care-şi spunea Pancho Villa era într-o expediţie de jaf în Chihuahua şi cu sentimentele antiamericane atât de aprinse din Mexic din acest moment, niciun ticălos de porc n-avea să ezite să împuşte patru pistolari gringo atât de nebuni să se aventureze în sudul graniţei, în căutarea unei gringa care probabil era oricum moartă.

Urmărind aproape tot timpul cursul lui Rio Conchos, Rigo şi trupele sale întâlniră pe cei trei mii de soldaţi rebeli care constituiau grosul armatei de villistas în ciudat Jimenez. Acolo îl zări Araminta pentru întâia oară pe generalul şef Francisco Pancho Villa, infamul bandit şi faimosul conducător revoluţionar. Pe numele adevărat Doroteo Arango, Villa era înalt, aşa cum erau mulţi bărbaţi din Mexicul de nord, deşi nu era atât de elegant şi suplu ca Rigo. În schimb, Villa avea braţe lungi, trunchiul lung,

viguros, butucănos şi picioarele scurte ale indienilor cu care mulţi dintre spaniolii de la început, mai târziu mexicani se încrucişaseră de-a lungul anilor. Ochii lui înguşti aveau vagul aspect oriental al strămoşilor săi indieni. Părul negru care începuse să se răărească era tuns scurt şi se potrivea cu stufoasele, răsucitele *mustachios*. Arăta dur şi fioros întocmai cum Araminta auzise că este, pentru că zâmbetul lui – şi zâmbea adesea – rareori îi atingea ochii întunecaţi, plaţi, care erau totdeauna vioi şi atenţi, mascând puternicul instinct animalic şi şiretenia, perspicacitatea înnăscută şi inteligenta primară.

Ca şi Rigo şi mulţi alţii care se ridicaseră odată cu revoluţia mexicană, Villa fusese un proscris înainte de război. Ca şi Rigo, scurt timp după izbucnirea luptelor, Villa îşi făcuse apariţia în Ei Paso pentru a se pune pe el, cunoştinţele, experienţa şi banii săi, la dispoziţia revoluţionarilor. Oamenii pretindeau că, după ce fusese timp de douăzeci de ani bandit, Villa avea o avere tăinuită sub saltea. Însă când auzi această poveste, Rigo râse şi-i spuse Aramintei că averea lui Villa, în realitate, numărase abia 363 pesos, cei mai mulţi din ei atât de uzaţi de timp încât arătau ca argintul îndelung şlefuit.

Pentru ţăranii mexicani, era echivalentul a ceea ce fusese în zilele de demult Robin Hood. Se spunea că pe vremea foametei, hrănise întregi regiuni şi veghease asupra bunăstării unor întregi sate evacuate – sub nedreapta lege a pământului dată de preşedintele Díaz – de către Federali. În particular, Araminta gândi că era mai probabil că lipsa de avere a lui Villa îşi avea mai curând rădăcinile în faptul că-şi cheltuise câştigurile necinstite pe whisky şi pe femei. Un lucru care o şoca pe Araminta era obiceiul spionilor din México dea avea mai mult decât o soţie. Villa avea două, una dintre ele o ţărancă simplă care trăia în El Paso şi care fusese cu el în Toţi anii cât fusese

un bandit şi o alta, o fată tânără şi zveltă care menţinea focurile aprinse în casa din Chihuahua City. În ciuda acestor lucruri, chiar şi Araminta era forţată să admită că Villa era un geniu în bătălie, pentru că el era cel care inventase un stil de luptă gen guerilla în Mexic, stil ce îi servise atât de bine pe revoluţionari.

Fiind fiu de peon, nu fusese niciodată la şcoală, astfel încât nu ştia nimic despre metodele standard, acceptate, ale mişcărilor de război şi pentru că înainte de revoluţie, îşi petrecuse douăzeci şi doi de ani din viaţă ca bandit, astfel încât el utiliza o strategie potrivită mai mult bandiţilor decât soldaţilor. Era doar un băiat de şaisprezece ani când trecuse de partea crimei. Distribuia lapte pe străzile din Chihuahua City când, după ce sora sa fusese violată, l-a ucis pe oficialul guvernamental care o batjocorise. Lucrul în sine nu i-ar fi cauzat o proscriere de lungă durată în Mexic, unde uciderile, în special crimele născute din pasiune şi răzbunare, erau o practică acceptată. Ceea ce determinase punerea unui premiu pe capul lui Villa a fost continua jefuire a cirezilor bogaţilor haciendados, puternicii conducători ai ţinuturilor.

Curând, numele lui devenise pentru ţăranii oropsiţi din ţară, sinonim cu rebeliunea împotriva guvernului; şi el exploată legenda, în cele din urmă, aproape orice crimă şi tâlhărie din nordul Mexicului îi erau atribuite lui. Pe măsură ce faima sa se răspândea, fură compuse poezii şi cântece despre el. Cu toate că era needucat, poseda o perspicacitate şi o inteligenţă înnăscute. Învăţase să supravieţuiască neîncrezându-se în nimeni, nici măcar în cei mai credincioşi oameni ai săi, de care adesea se debarasa şi-i lăsa în urma sa în timpul nopţii, după ce făcea tabăra, astfel încât nici măcar ei nu ştiau unde poate fi găsit. Chiar şi acum, când armata lui se aşeza pentru seară, Villa se ridica, se înfăşură într-un poncho şi se

îndrepta într-o direcţie necunoscută, reapărând dimineaţa, din cu totul altă direcţie. Nici măcar cei mai apropiaţi confidenţi ai lui, cei mai înalţi în rang ofiţeri din armata sa, precum Rigo, nu aveau acces la planurile sale până nu era gata să acţioneze după ele. În acest fel, el evita să fie înfrânt şi capturat.

Când făcuse închisoare, Villa îşi petrecuse timpul învăţând singur să scrie şi să citească; nu era chiar fluent în limba lui natală, vorbind doar pelado, spaniola brută a peonilor, dialectul în care Araminta atât de adesea îl auzea pe Rigo adresându-se propriilor lui oameni. Scăpând din închisoare se îndreptă spre El Paso, unde îşi reînnoi prietenia cu Rigo. Cei doi bărbaţi călăriseră când şi când împreună ca bandoleros.

Amândoi căutară recruţi în munţii din preajma lui San Andrés; faima lui Villa era atât de mare încât trei mii de oameni i se alăturară în decurs de o lună, la care se adăugau trupele lui Rigo, care formau un detaşament de guerilla special. Două luni mai târziu, armata lui Villa, formată în cea mai mare măsură din ţărani şi revoluţionari neinstruiţi îi făcuse pe Federalii din toată provincia Chihuahua să fugă pentru a-şi salva viaţa, înapoi în Chihuahua City.

Aceasta se datora în principal faptului că Federalii constituiau nişte trupe rigide în structură, comportament şi în modul de desfăşurare. Ştiind că propria lui armată era compusă din peoni care aveau chiar mai puţine cunoştinţe despre regulile militare şi regulamente decât el însuşi, lui Villa nu-i păsa că el şi ofiţerii săi erau rareori salutaţi şi trataţi în mod formal.

Acum, obiectivul său era să ia Torreon, care era situat pe Rio Nazas, în inima Mexicului, astfel încât era de o importanţă militară strategică. Cel care deţinea Torreon putea tăia ţara în două, înaintând astfel spre capitala,

Ciudad de México.

Când îl observă pe Rigo venind cu paşi mari spre el, Villa se apropie pentru a-l săruta şi îmbrăţişa după moda spaniolă, ca pe un camarad bandolero şi vechi compadre.

— Rigo, mi amigo, i Como estas? În sfârşit, te-ai hotărât să ne onorezi cu prezenţa ta, compadre.

Şi asta chiar la momentul potrivit! Însă acum, când văd motivul întârzierii tale, te înţeleg.

Privirea lui o cercetă pe Araminta cu îndrăzneală, cu franca apreciere a bărbatului care avea ochi atât pentru femei cât şi pentru frumuseţe.

— Deci, acesta este la gringa despre care am auzit atât de mult vorbindu-se. Nu-i de mirare că ai preferat s-o păstrezi, mi amigo, după ce ai furat-o de la el esposo, nu? Ay caramba, General! Să ai inima unei femei ca ea… Asta e adevărata măsură a unui bărbat, nu-i aşa?

— Şi, mi general.

Cei doi bărbaţi discutau în pelado, astfel încât Araminta nu-i putea înţelege. Totuşi, nu avea nevoie de un translator pentru a afla că Villa o găseşte atrăgătoare şi potrivită pentru. Rigo. Fără îndoială că aceasta se datora tot atât de mult popularităţii şi controverselor produse de articolele scrise de ea despre revoluţie şi fu bucuroasă că Villa era încântat de munca ei. Astfel s-ar fi putut ca el să nu-i tolereze prezenţa în tabăra lui şi i-ar fi putut cere lui Rigo să o trimită pe domeniul lui mexican, sau, mai rău, să o trimită înapoi în Texas, la Judd – pentru că Villa îi iubea prea puţin pe gringos.

După ce, în cele din urmă, cei doi bărbaţi îşi încheiară discuţia, Rigo o conduse pe Araminta prin uriaşa tabără răspândită pe câmp, plină de zgomot şi confuzie, către liniile de tren, care erau vitale revoluţiei. Pornind de la graniţă, din Ciudad Juárez, liniile tăiau în două întreaga ţară, mergând spre sud, spre capitala Ciudad de México,

legând între ele toate punctele principale.

Aici, de paza liniilor răspundea Fierro – un luptător excelent, dar care avea crima în sânge. Era masiv, bine făcut şi temut de oricine cu excepţia lui Villa. Nu exista nimeni în întreaga armată revoluţionară, probabil în întregul Mexic, care să călărească şi să lupte mai bine ca el. După bătălie, împuşca şi ucidea cu propriul său revolver, sute de prizonieri, oprindu-se doar atât cât îi era necesar pentru a şi-l reîncărca.

— Ai grijă, să te fereşti din calea lui, querida, o sfătui Rigo, pentru că dacă te-ar vrea, n-ar ezita să te violeze, chiar dacă eşti femeia mea; şi chiar şi acest lucru, Villa l-ar trece cu vederea, protejându-l ca totdeauna…

Araminta se cutremură la acest gând, bucuroasă că, datorită rangului său înalt şi a bogăţiei, Rigo avea propriul său vagon de cale ferată, un impresionant Pullman, vopsit într-un cărămiziu aprins. Urcând cele două trepte ale vagonului spre mica platformă de la unul din capete, scoase o cheie din buzunar şi o introduse în încuietoare. Uşa grea se deschise spre interior şi el o conduse pe Araminta înăuntru. Rămase nemişcată în relativul întuneric, în timp ce el se duse spre draperiile verzi de catifea, brodate şi împodobite cu ciucuri aurii şi începuse să le tragă, prinzându-le cu panglici de mătase, pentru a lăsa lumina soarelui să pătrundă în interior. Apoi, coborî una câte una ferestrele glisante pentru a permite aerului proaspăt să risipească umezeala fierbinte.

Vagonul era bogat mobilat. Salonul în care stătea avea mobila din stejar lustruit, tapisată cu brocarduri şi catifele în bogatele nuanţe ale deşertului; roz şi auriu, turcoaz şi verde; un covor pluşat din lână de culoarea cactusului saguaro acoperea podeaua. În capătul îndepărtat al încăperii era un mic oficiu, bar şi bucătărie combinate, în spatele cărora era o uşă culisantă din lemn

de stejar. Aceasta avea înserat un geam oval, din sticlă ornamentală, care dădea într-un coridor îngust, scurt, care se dovedi a fi o cameră de baie utilată cu dispozitive din porţelan şi lemn de stejar, cu robinete din alamă strălucitoare.

Apă curentă! Părea să fi trecut o viaţă de când nu mai cunoscuse acest lux şi abia aştepta să umple cada şi să-şi cufunde trupul în apă! În capătului holului, în spatele unei alte uşi culisante, era dormitorul, la fel de opulent, mobilat cu fotolii, un scrin cu sertare şi două mese de noapte, care flancau un pat din alamă. Era acoperit cu o cuvertură groasă din satin de un turcoaz strălucitor şi avea multe perne colorate. O a doua uşă, grea, exterioară permitea o posibilitate alternativă pentru intrarea ori ieşirea din vagon.

Araminta ştiuse, desigur, că Rigo era probabil la fel de bogat ca şi bunicul ei ori ca Judd. Însă aceasta era întâia oară când acest fapt îi devenise evident. Nu se putea opri să nu compare vagonul de locuit cu coliba din lut pe care recent o avuseseră drept casă şi să nu se minuneze de uşurinţa cu care iubitul ei păşea dintr-o lume într-alta. Cu o subită străfulgerare a intuiţiei, când îşi aminti micul vagon roşu, sărăcăcios, în care călătorea întotdeauna Pancho Villa, realiză că, probabil chiar această abilitate de a transcende clasele sociale, îl făcuse atât de valoros în ochii lui Villa.

Villa nu ştia aproape nimic despre haciendados, puternicii pământului. În afara unor mici excepţii îi ura şi ar fi vrut să-i vadă pe toţi alungaţi peste graniţele Mexicului. Dar era suficient de deştept ca să realizeze că, dacă revoluţia va avea succes, va avea nevoie de oameni ca Rigo, tot atât cât de oameni ca el însuşi. Poate de aceea îi era atât de aprig loial lui Carranza, înţelegând intuitiv de asemenea că era mai mult decât pământul care putea fi

luat de la granzi, lucruri ca frumuseţea şi armonia şi graţia, din care peonii aveau atât de puţin…

Cu cât vedea mai mult din acest Mexic sălbatic ce începuse să-i captiveze inima, cu atât mai mult, ajungea să înţeleagă ce îi îndemna pe liderii rebeliunii, ce îl conducea pe bărbatul pe care îl iubea la luptă.

Doar în braţele ei uita, pentru puţină vreme, de toate acestea şi. Îşi găsea pacea interioară. Şi ea i se deschidea cu dragoste, îl primea în adâncul ei şi era bucuroasă că putea fi lângă el.

— Îţi place?

Vocea gravă, ritmată a lui Rigo o trezise din reverie şi îi tulburase simţurile. Roşi violent la această întrebare. Cu siguranţă era într-adevăr un diavol, dacă i-a putut citi gândurile. Când îi apăru în minte, nepoftită, imaginea lui Rigo peste ea, cu gura, limba şi mâinile lui mişcându-se insistent pe trupul ei, făcând tot ceea ce poftea cu ea, deveni şi mai stacojie.

— Îţi place? repetă el nedumerit.

Când privirea lui o prinse pe a ei, obrajii îmbujoraţi, felul în care dinţii muşcau buza de jos, o leneşă, sfidătoare notă de amuzament i se strecură în voce.

— Araminta?

Brusc, ea realiză că Rigo se referise la vagonul de cale ferată şi nu la felul în care făcea dragoste cu ea. De vină fusese doar privirea la patul de alamă care domina încăperea.

Întinzând âina, îi prinse una din încheieturi şi o trase în cercul puternicei sale îmbrăţişări. Mâinile lui lunecară încet, senzual, pe spatele ei, trăgându-i şoldurile spre el, astfel încât ea îi putea simţi căldura şi dorinţa violentă care se aprinse în el. O făcu să se simtă cuprinsă de o dulce durere. Sub genele tremurânde, ochii lui întunecaţi, arzând mocnit de pasiune, o cercetau cu intensitate. Gura

lui. Era atât de aproape de a ei încât îi simţi pe faţă răsuflarea fierbinte şi excitantă.

— Îţi place? întrebă în mod deliberat pentru a treia oară, cu un ton tot atât de grav şi răguşit ca atunci când făcea dragoste cu ea.

De data aceasta Araminta ştia că nu se referea la vagonul de cale ferată.

— Răspunde-mi querida, îi ceru el încet, scuturând-o uşor. Adevărul… vreau să-l aud. Da?

— Da, răspunse ea neajutorat. Da…

Pentru un moment fără sfârşit, Rigo se uită în jos spre ea, alintându-i cu privirea şuviţele blonde răvăşite, umezite de transpiraţie şi neînchipuit de încântătoare; ochii ei de smarald; umbrele întunecate pe care genele negre le răspândeau pe obrajii trandafirii; nasul cârn, fin cizelat, cu nările tremurând uşor datorită pasiunii care se trezea în ea; buzele tremurânde, întredeschise, cea de sus curbată dulce şi perlată de transpiraţie, cea de jos plină şi generoasă; uşorul puls care bătea spasmodic în concavitatea gâtului zvelt; umflătura sânilor copţi, rotunzi, ridicându-se şi coborând imperceptibil, împungând ţesătura de bumbac.

Apoi, copleşit, prinse strălucitoarea cascadă a părului ei aproape cu sălbăticie şi-i ridică faţa spre a lui. Gura i se coborî spre a ei cu siguranţa unui bărbat care ştia că acesta era dreptul lui şi nu îi putea fi contestat.

Buzele Aramintei tremurau vulnerabile, moi şi dornice după asaltul lui, răspunzându-i frenetic la sărutări. Limba ei îi primi cu bucurie invazia, atingând şi gustând în timp ce el îi cucerea şi prăda gura, cercetându-i fiecare ascunziş, nelăsând niciun colţişor neexplorat, nerevendicat. Capul începu să i se învârtească în timp ce el continua lentul atac asupra simţurilor ei. Pântecele îi tremura pentru că acum ştia din dulcea experienţă că

acesta era doar un preludiu la ceea ce urma, o splendidă uvertură pe strunele trupului şi inimii ei. Inima i se zbătea în piept. În îmbrăţişarea lui simţea o armonie sălbatică, păgână şi îmbătătoare.

Cu gura încă pe a ei, Rigo o aplecă pe spate, încet, fără grabă şi mâinile ei, împreunate pe după gâtul lui, se încleştaseră una de alta, ca şi cum s-ar fi temut să nu cadă. Îşi simţea genunchii atât de moi încât ştia că, în câteva clipe, i se vor îndoi sub ea. Rigo ştia şi el acest lucru şi îi trecu un braţ pe sub ei, ridicând-o cu uşurinţa cu care ar fi ridicat un copil. Însă Araminta nu era un copiii Era o femeie arzând de dorinţă faţă de el, având nevoie de ceea ce doar el îi putea oferi.

Din doi paşi mari, acoperi distanţa până la pat; un genunchi, apoi celălalt i se lăsară pe salteaua moale de puf în timp ce o lăsa jos. Calda greutate a corpului său alunecă peste al ei, apăsând-o peste faldurile cuverturii. Pe mătasea turcoaz, pletele ei poleite se răspândiră ca lumina soarelui pe cerul fără sfârşit al deşertului. Părul ei îl vrăjea, mătăsos şi atât de distinct la culoare încât, chiar de la mare depărtare putea să o distingă de restul femeilor care urmau armata de villistas ca fiind cea care îi aparţinea lui, doar lui. La mujer del General, la mujer del Salvaje. Astfel îi spuneau oamenii. Şi aşa va fi întotdeauna, pentru că niciodată n-o va lăsa să plece. Niciodată! Ar ucide pe orice bărbat care ar încerca să i-o ia. Era a lui. A lui.

— Araminta… îi murmură el numele, Araminta… atât de răguşit şi nestăpânit încât ea tremură şi suspină uşor, speriată şi tulburată de profunzimea dragostei şi dorinţei lui pentru ea.

Era obsedat de ea, plin de o brutală, primitivă, copleşitoare nevoie masculină de a o cuceri, de a o domina, de a o poseda pe deplin. Şi era speriată, chiar

dacă jubila de această putere feminină de a-l face să se simtă astfel, de abilitatea ei de aA subjuga, supune şi întemniţa, de a-l avea prizonier tot atât cât el o avea pe ea.

— Angela… gitana… bruja… ţigancă…

Vrăjitoare… era toate acestea, gândi Rigo când buzele sale le luară din nou pe ale ei.

Limba lui îi contură cu încetineală, zăbovind, gura. Îi prinse buzele cu dinţii, muşcându-te uşor. Fu şocat de expresia de nestăpânită dragoste de pe faţa ei.

Araminta se cutremură în braţele lui înspăimântată de puterea pe care o exercita asupra ei, de faptul că era atât de sigur de dominaţia lui. O săruta şi o dezmierda atât de intim, cunoştea atât de profund sufletul şi trupul ei, Devenise atât de total, de absolut a lui, încât trebuia doar să se uite la ea, pentru a o face să simtă că se topeşte, să-şi simtă oasele dizolvându-i-se, mădularele transformându-i-se în foc lichid, aşa cum erau acum, arzând de dorinţa ca el s-o. Ia, s-o umple până la refuz, să-i înăbuşe flacăra dorinţei şi nevoia de el.

Ca şi cum i-ar fi sesizat gândurile, gura lui Rigo se înăspri pe moliciunea gurii ei, gemând tare, extatic, strivindu-i buzele, dinţii săi muşcându-i buza de jos, făcând-o să simtă gustul sângelui, dulce-amar, pe limbă. Însă ei nu-i păsa. Era atât de cuprinsă de emoţiile pe care le stârnise în ea încât nu mai era în stare să gândească, putea doar simţi cum el continua s-o sărute la nesfârşit. Parcă ar fi vrut să-i soarbă ultima picătură de vlagă din corp, lăsând-o neputincioasă şi lipsită de apărare împotriva lui. Gura lui rătăcea pe obrajii şi tâmplele ei, arzând-o, ca şi cum ar fi lăsat o rană deschisă în rătăcirea ei. Degetele lui împleteau şi răsuceau şuviţele încâlcite. Îşi lunecă buzele pe urechea ei şi-i linse lobul trandafiriu, făcând să-i treacă o undă arzătoare de fiori prin corp, de la gâtul încordat şi până la inima ei secretă, topită, care se

cutremură violent. În mod involuntar se strânse în el, doar pentru a se trezi şi mai electrizată de mângâierea sexului lui de al ei.

— I Jestjs! I Qu te quero! Cât te doresc! şopti scrâşnit Rigo la urechea ei…

O alintă cu un potop de cuvinte spaniole, ca şi cum, în pasiunea lui, uitase să vorbească englezeşte – ori poate era doar faptul că propria lui limbă era mult mai expresivă pentru sentimentele sale decât a ei.

— *Me quiero pierder en to*, *estar dentro do to*, *te chingar*, *enamorăr a tef*, *vez y otra vez*. *En fus brazos*, *me olvido todo pero to… la guerra*, *Ios Federales*, *las Villistas*, *tu esposo… todo pero mi venganza*, *mi venganza dulce*, *mas dulce que siempre sonaba*, *porque tu eres* mi-o *solo* mi-o *por siempre jamas* mi-o *querida*. *Nunca te soltară*, *no… nunca*. *Contigo*, *soy completo*, *mi corazón*, *mi alma*…

Araminta nu înţelegea toate cuvintele, însă le intuia sensul pe când el o, săruta din nou şi din nou, până când gura i se învineţi, i se umflă şi întregul corp îi deveni atât de sensibil încât cea mai uşoară atingere era chinuitoare, îi ardea pielea în timp ce palmele lui îi alunecau pe umeri, dezmierdând-o uşor, senzual. Apoi, dintr-odată, ochii lui se întunecară de dorinţă şi mâinile i se crispară. Grăbit, îi dădu bluziţa jos. Eliberaţi, sânii îmbobociţi izbucniră din închisoarea lor impetuoşi, dornici, etalându-se înaintea ochilor lui avizi, a gurii râvnitoare, a degetelor dezmierdătoare. El acceptă cu înfocare invitaţia, palmele cuprinzând şi strângând colinele gemene, ridicându-le spre buze, Gura lui încercui vârful unuia din sâni, apoi al celuilalt, limba înălţând şi întărind piscurile trandafirii care tremurau la fiecare nouă mângâiere, trimiţându-i fiori prin tot corpul. Gemu de plăcere ia dulcile senzaţii, dornică deşi mai mult.

Încheieturile captive se eliberară din legătura lor şi

mâinile i se ridicară spre umerii largi ai lui Rigo pentru a trage de pe ei boleroul. Tremurând degetele i se agitară asupra butonilor cămăşii lui, luptându-se să îi descheie, sarcină îngreunată de Rigo, care-i prinse mâinile şi-i săruta palmele înainte ca buzele sale să le găsească din nou pe ale ei, ca apoi să coboare pentru a-i regăsi sânii, sfârcurile.

— N-are să reuşească niciodată să-i descheie nasturii, gândi Araminta, pe jumătate înnebunită de a-i simţi pieptul gol pe al ei, părul lui mătăsos pe sânii săi. Unghiile ei se înfipseră în pielea parţial dezgolită a pieptului lui, apoi prinseră şi traseră marginile cămăşii, făcând să zboare restul nasturilor. Nici ea şi nici Rigo nu băgară de seamă şi nici nu îi păsă când acestea se rostogoliră lângă ultimele vestigii ale îmbrăcăminţii lor.

Goi şi gemând se rostogoliră unul în braţele celuilalt pe pat, încolăcindu-se şi zvârcolindu-se împreună, până când sexul lui tare o găsi şi intră în ea atât de brusc, violent şi adânc încât îi tăie răsuflarea. Inspiră adânc, întretăiat, apoi respiraţia i se eliberă într-un strigăt încet, profund. Auzi suspinul, geamătul lui de plăcere; plăcerea de a se simţi în ea. Îl simţi ridicându-se încet, retrăgându-se, doar pentru a se cufunda apoi din nou, repede, înăuntrul ei. Respiraţia lui era fierbinte pe gâtul şi sânii ei, în timp ce gura o devora, îi sugea lacom sfârcurile, le dezmierda cu limba. Se arcui frenetic spre el; iar el se mişca în ea, cobora în spirale în adâncul ei, fiecare pătrundere mai puternică, mai profundă decât cea dinainte. Araminta începu să gâfâie în căutarea aerului şi se agăţă năvalnic de el, cu coapsele strânse în jurul coapselor lui, cu unghiile brăzdându-i pielea netedă, întunecată a spatelui, până când extazul pusese stăpânire pe ea cu o intensitate care se potrivea cu a lui. Apoi un flux de euforie se revărsă asupra lor, îi învălui. Valuri nestăpânite de deliciu senzual pătrunseră în ei, fiecare mai

puternic şi mai mult decât cel dinainte, până se contopiră într-un enorm talaz insuportabilă.

Când totul se sfârşise, Araminta se întinse tăcută în braţele lui Rigo, cuibărită la pieptul lui musculos, aşteptând ca vagonul să înceteze să se rotească, iar inima ei să-i încetinească pasul. Mireasma dulce, de mosc a dragostei lor îi pătrundea în nări. Rigo şi cu ea se împerecheaseră ca animalele, gândi ea, uşor şocată; nu exista altă cale de a descrie aceasta. Şi fiecare clipă fusese o încântare! Obrajii ei se înroşiră când realiză acest lucru, împurpurându-se încă şi mai mult când observă triumful şi satisfacţia în ochii lui întunecaţi. Cu siguranţă, nu va fi atât de arogant şi cutezător încât să-i ceară din nou…

— Este tentant *guerida*? spuse el tărăgănat, citindu-i gândul. Dar de ce roşeşti, *mi gringuita*! Ah, în ţara ta, un gentleman – rosti cuvântul uşor batjocoritor – nu vorbeşte despre astfel de lucrări unei lady, ies verdad? Şi o lady… nu vorbeşte despre ele deloc. Ay, caramba! Această nebunie de gringo! N-am s-o înţeleg niciodată. Nu-i nimic de care să te ruşinezi, Araminta… în ceea ce se întâmplă între noi. E lucrul firesc între un bărbat şi o femeie. În Mexic, înţelegem aceasta. Aici, amor înseamnă viaţă; este totul, este singurul lucru pe care haciendados nu-l pot lua. Şi nimeni nu te poate lua. Am să ucid orice bărbat – chiar şi pe soţul tău Judd Hobart şi în special pe el – care ar îndrăzni să te atingă. Înţelegi, *querida*?

— Da… da, murmură ea tremurând puţin la gândul că Rigo o să ucidă pe cineva, chiar şi pe Judd, dându-şi acum seama cât de mult se lăsase în stăpânirea lui.

Chiar dacă nu s-ar fi îndrăgostit de el, ar fi ţinut-o în captivitate oricum, după capitularea sa, gândi Araminta.

— Totuşi, ceva te necăjeşte, *nina*, *şi*?

— *Şi*… nu… vreau să spun. E doar. Faptul că, uneori, mă faci să mă simt atât de – atât de vulnerabilă şi… şi

neajutorată în faţa ta, Rigo…

— Aşa cum şi eşti, declară el cu glas scăzut, cu ochii strălucind în timp ce, încet, se rostogoli peste ea şi o prinse sub apăsarea corpului său.

Cu o mână de oţel îi prinse ambele încheieturi.

— Vezi cât de slabă şi fragilă eşti faţă de mine? Cât de uşor te pot face prizoniera mea?

Ti coborî gura spre sânii ei, dinţii şi limba făcându-i să se încordeze şi să se întărească de dorinţă. Când îi înălţă capul un zâmbet insolent îi arcuia buzele.

— Cât de ascultător răspunde corpul tău.la atingerea mea! Aşa vreau să te simţi.

Faţa lui întunecată, frumoasă, deveni deodată sobră şi ea ştiu că vorbeşte acum cu toată convingerea.

— Aşa am să te fac întotdeauna să te simţi, deoarece sunt convins că dacă n-am s-o fac, ai să-ţi pierzi respectul faţă de mine; şi acolo unde nu există respect, nu poate exista dragoste. Acest lucru, îl ştii în inima ta, Araminta. O femeie ca tine, puternică, are nevoie de un bărbat mai puternic. Şi dacă nu are, îl va căuta în altă parte. Eram tânăr şi nepăsător odinioară – plecând călare pentru a deveni bandit şi lăsând neprotejat ceea ce îmi aparţinea – şi am suferit din cauza asta. Acum, sunt mari vârstnic şi mai înţelept. Am devenit un bărbat foarte gelos. Ceea ce este al meu, păzesc şi păstrez cu grijă şi nu las pe nimeni să îmi ia. Însă ceea ce iau de la tine, guerida, îţi înapoiez din plin, pentru că te iubesc şi pentru că fie şi din acest motiv – deşi există şi nenumărate altele – n-am să-ţi fac niciodată în mod intenţionat vreun rău. Te quero, nina! Dime… dime… Ce altceva trebuie să-ţi mai spun?

— Nimic, şopti ea. Absolut nimic.

Şi, când din proprie voinţă, Araminta întinse braţele şi-l trase în jos spre ea, o iubi cu o tandreţe pe care nu o arătase mai devreme. Îi sărută pleoapele şi gura cu

blândeţe, apoi se apăsa încet în ea. Se întinseră împreună, piept lângă piept, coapsă lângă coapsă, atât de contopiţi încât nu se ştia unde se sfârşeşte unul şi începe celălalt. Erau unul singur: niciun spaţiu între ei, niciun loc în inima ori în mintea lor pentru altcineva. Corpurile lor se atinseră şi începură să se unduiască, cu buzele, limbile, mâinile preocupate, în timp ce afară, în orizontul îndepărtat, soarele arzător îşi începu lenta coborâre pe nesfârşitul cer turcoaz.

Capitolul 18

Rigo îi dăruise un copil. Araminta ştia în sufletul său acest lucru, deşi încă nu-i spusese, pentru a nu fi trimisă, pentru protecţia sa şi a copilului, departe de război şi de front, la Casa Grande, proprietatea lui din Mexic. În aparenţă bunicul ei nu o credea moartă. Conform ultimelor rapoarte primite de la reţeaua de spioni şi informatori ai lui Rigo, Noble Winthrop pusese să fie tipărite şi împrăştiate peste tot în Texas şi în nordul Mexicului afişe, oferind o recompensă de cinci mii de dolari pentru eliberarea ei ori pentru orice informaţie care să ducă la aflarea şi salvarea ei. Pe deasupra angajase patru mercenari profesionişti, care, chiar acum, erau în căutarea ei, undeva prin Mexic, bănuia Rigo.

Desigur, pistolarilor le-ar lua timp să-i dea de urmă, în special cu armata lui Villa în mişcare. Câţiva soldaţi dintre cei mai buni de-ai lui Rigo fuseseră trimişi pentru a-i găsi pe gringos ca să pună capăt nesăbuitei lor urmăriri. Acest lucru, mai mult ca oricare altul, îl determinase să aranjeze trimiterea vagonului său privat de cale ferată de la El Paso la Ciudad Jimenez. Din momentul în care păşise în el deveni prizoniera celor trei încăperi, cu porunci stricte din partea lui Rigo de a nu se duce afară fără a-l avea pe el alături. Pentru a se asigura că ea îi urmează ordinul, postase doi oameni de pază în afara vagonului de

cale ferată, câte unul pe fiecare platformă din cele două capete pentru a o împiedica să iasă pe oricare din uşi. Rigo nu scăpă din vedere nici faptul că, în timp, s-ar putea împrieteni cu santinelele şi, prin vorbe dulci să-i determine să o lase să iasă. La fiecare patru ore, mai puţin noaptea, când el însuşi era împreună cu ea şi nu era nevoie de pază, gărzile se schimbau şi apăreau noi figuri care o supravegheau. Nu avea nicio şansă reală dacă s-ar fi decis să încerce să-i abată de la poruncile lui Rigo.

Deşi se tânguia datorită forţatei ei sechestrări şi, odată, după o deosebit de lungă şi plicticoasă zi, chiar îl blestema straşnic pe Rigo pentru aceasta, fără îndoială că înţelegea insistenta lui de a i se da ascultare şi, în silă, o respecta şi accepta în cea mai mare parte. Pentru a scăpa de plictiseala scurgerii orelor, îşi stabili un program pe care îl urma cu destulă regularitate astfel încât să aibă în permanentă cu ce să-şi ocupe timpul.

În fiecare dimineaţă, după ce Rigo făcea dragoste cu ea, Araminta se scula şi pregătea micul dejun, în timp ce el citea ziarele, atunci când le avea, rapoartele de la oamenii săi ori mesajele de la Villa. După ce mâncau, Rigo se spăla, se îmbrăca şi plecă. Când termina cu propria ei toaletă, Araminta îşi aducea jurnalul, blocul de desen şi creioanele la masa ei de lucru şi începea să scrie şi să deseneze până la ora siestei, când lua prânzul, singură sau cu Rigo dacă el reuşea să-şi găsească timp.

După prânz, Araminta se dezbrăca şi se culca pentru a încerca să scape de cea mai rea perioadă de arşiţă a zilei. Uneori, Rigo era acolo şi făceau dragostea. Apoi se ducea gol în salon ori în baie, pentru a aduce vin care să le potolească setea. Araminta îl privea cum se mişcă, admirându-i torsul puternic, musculos de sub cearşaful cu care se acoperea cu modestie, spre marele lui amuzament. Apoi, dacă nu era presat de timp, cu o privire obraznică şi

lucind de drăceşti intenţii, îi zâmbea insolent şi smulgea cearşaful din încleştarea ei şi începea să o gâdile şi s-o necăjească, până când, copleşită de râs şi dorinţă, îi cerea mila şi… mai mult decât atât.

După somnul de prânz, Araminta îşi termină lucrul la jurnal şi la mapa de desen, punându-le deoparte pentru ca Rigo să-l examinezela întoarcerea sa, ceea ce el făcea oricât de târziu ar fi fost şi, oricât ar fi fost de obosit. Cina cu el dacă nu luase masa de seară cu Villa şi ceilalţi ofiţeri, ori, mai adesea cu trupa. După aceea, dacă nu era târziu, ea şi cu Rigo jucau şah sau cântau la chitară, apoi mergeau la culcare şi din nou făceau dragoste înainte de-a adormi. Dacă apetitul lui Rigo nu era ieşit din comun, concluziona Araminta, fetele de la Şcoala de Fete a lui miss Stamdvis. H nu ştiau ce vorbesc atunci când şopteau că o soţie nu trebuie să-şi facă griji că va fi plictisită mai mult de o dată pe săptămână de soţul ei şi asta cu singurul scop de a obţine moştenitori!

Singurele întreruperi ale acestei rutine erau momentele când Rigo o lua cu el pentru a-l însoţi undeva ori când era vizitată de vreuna din prietenele pe care şi le făcuse printre femei. Cât timp Rigo nu era prezent, nici unui bărbat nu-i era, desigur, permis să intre. Uneori, o lua cu el la arena de lupte de cocoşi, pe care Villa o frecventa aproape în fiecare după-amiază, punând propriile sale păsări să lupte şi încurajându-le cu mare entuziasm. Serile, Villa şi cei câţiva amigos ai săi căutau o speluncă de joc pentru că, în vreme ce generalul nu fuma şi nici nu bea, îi plăcea în schimb să joace faro. Dimineaţa, din când în când, Villa trimitea câte un curier rapid după Luis Leon, faimosul toreador şi telefona personal la măcelărie, pentru a obţine un taur fioros. Apoi călăreau cu toţii până la cel mai apropiat parc din lut, unde, după ce un grup de gaucios despărţiseră taurul de cireadă şi îi piliseră

îngrozitoarele coarne ascuţite, Villa, Leon şi alţi bărbaţi curajoşi care doreau, inclusiv Rigo, luau capele roşii de matador şi păşeau în arenă. Leon, care era profesionist, lupta expert şi prudent, însă Villa lupta cu taurul cu atâta nesăbuniţă în cât Araminta, privind de pe margine, începu să creadă că era maniac în aceeaşi măsură ca şi Fierra. Când fiara sforăind, cu coarnele aplecate, îl împungea pe Villa din spate, literalmente măturând cu el arena, acesta reuşi în cele din urmă să se întoarcă şi să încleşteze capul taurului încercând să îngenuncheze bestia înainte ca alţi câţiva să dea fuga în arenă pentru a prinde coada taurului ca să-l tragă mugind, înapoi. Toţi bărbaţii, chiar şi Rigo, considerau acest lucru o mare distracţie, însă pentru Araminta era sminteală curată şi se minuna că nimeni nu fusese ucis. Începu să creadă că sunt toţi nebuni, cu desăvârşire ţicniţi.

Lui Villa, de asemenea, îi plăcea să danseze. De fapt, când armata începuse să mărşăluiască spre Torreon se oprise pentru scurt timp la Ciudad Carmago pentru a lua parte în calitate de cavaler de onoare la nunta unui prieten. Potrivit zvonurilor, dansase fără oprire timp de două zile şi ajunsese pe front înaintea celorlalţi fără să fi dormit deloc în tot acest timp – ceea ce fără îndoială explica în parte îngăduinţa sa faţă de sosirea cu întârziere a lui Rigo.

Villa era tot atât de nonconformist şi pe câmpul de bătaie. Până acum, nicio armată mexicană nu se îndepărtase de baza ei de operaţii, rămânând întotdeauna lângă calea ferată şi trenurile de aprovizionare. Villa fusese primul general care se gândise vreodată ca temporar să lase femeile în urmă pentru a face presiuni înainte într-un marş de cavalerie. Făcu aceasta la Gomez Palacio, chiar lângă Torreon, terorizând duşmanul atunci când îşi părăsi baza de operaţiuni şi-şi conduse întreaga

armată pe câmpul de luptă. Ca rezultat, Gomez Palacio fusese repede părăsit şi, puţin după aceea, în septembrie, Torreon căzu. Victoria fu de scurtă durată, totuşi, pentru că în acest timp se primi ştirea că vechiul inamic al lui Villa, generalul Pascual Orazco, părăsise împreună cu uriaşa sa armată Ciudad de México şi pornise spre nord, către Torreon. În faţa ameninţării, Villa fu silit să se retragă. Însă nu se retrase pur şi simplu, ci, o lună mai târziu, îşi deplasă armata pe linia ferată şi atacă Chihuahua City.

Araminta se convinse că poartă copilul lui Rigo. Îşi pierduse ciclul lunar şi observase că trupul i se modifica pentru a permite creşterea copilului în el. Încă nu-i spusese lui Rigo, însă se gândi că în curând va trebui s-o facă. El îi cunoştea prea bine corpul, pentru a nu remarca uşoara umflare a sânilor, uşoara întunecare a sfârcurilor, vaga rotunjire a pântecelui. Trebuia să se examineze cu atenţie în oglinda din dormitor pentru a vedea aceste lucruri; însă un bărbat atât de intim cu ea, atât de obişnuit să-i cuprindă posesiv sânii în palme şi să-i sugă cu înflăcărare sfârcurile, să-i lunece încet mâna în josul pântecului ei până la coapse, cu siguranţă că va băga de seamă. N-o încercase nicio senzaţie de rău, doar o incredibilă stare de oboseală, astfel încât dormea şi mai mult în timpul orelor de siestă şi lucrul ei suferea din acest motiv – cu toate că nu credea ca Rigo să observe; era o scriitoare lentă, grijulie şi treceau uneori zile şi chiar săptămâni înainte de a finisa un articol şi de a completa desenele care o însoţeau. Şi el n-o grăbise niciodată să le termine. Araminta era pentru întâia oară bucuroasă să călătorească în vagonul de cale ferată şi nu călare.

Timp de cinci luni de zile, villistas-ii asaltară fără succes Chichuahua-City, astfel încât lui Orazco trebuie să-i fi părut că visul său de a-l înfrânge pe vechiul său duşman

era aproape de împlinire. Araminta abia îşi putu imagina şocul lui atunci când, trezindu-se într-o dimineaţă, descoperi că Villa îl păcălise din nou furişându-se în jurul oraşului, sub acoperirea întunericului, pentru a ataca noaptea. Pentru că nu avea suficiente vagoane pentru a-i transporta toate trupele, Villa îl luase prin surprindere şi capturase, La Terrazzas, un tren al Federalilor, care fusese trimis spre sud de către generalul Castro, comandantul Federalilor din Ciudad Juárez. Apoi, realizând că tot nu are suficiente vagoane, Villa avusese neruşinarea de a-i telegrafia lui Castro, informându-l în mod fals că locomotiva se stricase la Moctezuma şi cerându-i să trimită o altă locomotivă şi cinci vagoane de tren. Villa folosise numele colonelului care fusese ambuscat în trenul Federal. Cairo expediase imediat un nou tren. După aceasta, Villa îi telegrafiase din nou; de această dată raportând că firele fuseseră tăiate între Chichuahua City. Naivul Castro trimise răspunsul că, după părerea sa, colonelul federal ar trebui să se întoarcă imediat la Ciudad Juárez. Villa se năpusti asupra oraşului de frontieră, continuând cu neobrăzare să trimită tot timpul telegrame înşelătoare. Aflând în cele din urmă de sosirea lui Villa şi dându-şi seama cât de inteligent şi în ce mod neruşinat fusese amăgit, Castro părăsise în ascuns Ciudad Juárez, fără măcar să-i informeze garnizoana de plecarea sa. După o scurtă bătălie decisivă, Villa capturase oraşul, aproape fără să tragă un foc.

În Ciudad Juárez, atât de aproape de graniţă şi în acest fel de El Paso, prima tentativă de a o smulge pe Araminta din încleştarea lui Rigo veni pe neaşteptate. Era noiembrie. Trecuseră şase luni de când plecase de la High Sierra, fără a trimite vreun cuvânt bunicului ei. Ştiind că era bolnav înainte de căsătoria ei, roasă de un crescând sentiment de vinovăţie pentru cât de îngrijorat trebuia să

fie de sorta ei, îl rugase pe Rigo să-i permită să-l înştiinţeze prin telegraf că trăieşte şi e bine.

— Te rog, Rigo, îl implorase ea stăruitor, nu-mi refuza aceasta, mai ales că e singurul lucru pe care ţi l-am cerut vreodată. E un om bătrân şi în ciuda presiunii pe care a exercitat-o pentru a mă căsători cu Judd, sunt convinsă că în adâncul inimii sale, ţine la mine şi-mi doreşte binele.

— Asta n-o pot crede nina. Dar, odată ce pare să însemne atât de mult pentru tine, mâine plecăm din Ciudad Juárez spre Sierra Blanca. Însă numai de data asta, querida, o preveni el. Aşa cum am spus deja: ceea ce este al meu, am de gând să păstrez şi n-am să permit nimănui, nici măcar bunicului tău să îmi ia.

Astfel că Rigo o însoţi la staţia de telegraf din gară, unde Araminta îi dictă mesajul iar el îi ordonă telegrafistului de serviciu să-l expedieze, textul nu era atât de lung cât ar fi dorit ea, deoarece, cu faţa împietrită şi implacabilă, Rigo îl cenzură neîndurător, permiţând ca doar câteva cuvinte să fie trimise pe fir. Bunicule, te rog să nuli faci griji în privinţa mea. Sunt în viaţă şi bine. La aceasta, în ciuda obiecţiilor ei, el adăugă: Dar am să rămân astfel doar dacă ai să-ţi retragi recompensa pe care o oferi şi ai să-i rechemi pe oamenii pe care i-ai angajat pentru a mă salva. Araminta.

— E un lucru crud şi inutili insistă ea, muşcându-şi buza de jos pentru a potoli subitul tremur, la această reacţie atât de dură, atât de neîndurătoare a lui Rigo ca bandolero.

Şi spiritul ei de independentă, care fusese înăbuşit de captivitate şi înmuiat de dragoste, începu să se trezească la viaţă…

— Nu, nu este, reproşă el, cu o undă de asprime în voce. Bunicul tău trebuie să afle că nu are nicio şansă să te recupereze, că eşti iremediabil pierdută pentru el – pentru

totdeauna! E o bunăvoinţă de neînchipuit, te asigur, că îi permit să afle că eşti în viaţă! N-am niciun sentiment faţă de Noble Winthrop şi nici el faţă de mine.

— Cel puţin poţi fi sigur descompleta realizare a răzbunării faţă de Judd, sublinie Araminta.

— Poţi fi sigură că este singurul motiv pentru care-ţi îndeplinesc cererea, quierida, replică Rigo la fel de rece, cu ochii lucind la fel de duri şi înguşti ca atunci când era prizoniera lui.

— Oh! gemu ea, la fel de copleşită şi speriată ca şi cum ar fi fost pălmuită.

Toată dragostea pe care o împărtăşiseră părea redusă la o iluzie şi Rigo deveni în ochii ei un seducător arogant care o ademenise pentru a o supune.

— Nu mă privi în felul acesta – ca şi cum aş fi proprietatea ta. Crezi că voinţa şi mintea mea se Topesc la simpla ta atingere?

— Nu cred.

Încet, fără grabă, ochii lui îi cutreierară corpul din creştet până în tălpi înainte de a se aţinti din nou pe faţa ei îmbujorată de ofensă şi supărare.

— Ştiu, gringuita.

Rosti ultimul cuvânt dispreţuitor, cu un zâmbet sardonic pe buze. Acest lucru o înfurie pe Araminta într-atât încât, înainte ca Rigo să-şi dea seama ce are de gând, se năpusti pe lângă el şi ieşi din staţia de telegraf ca o furtună, izbind în urma ei uşa cu atâta furie încât era să-i facă ţăndări geamul.

— Araminta! strigă el înfuriat, repezindu-se cu paşi mari în urma ei, ştiind că împinsese lucrurile prea departe.

În inima lui simţea acum doar o teribilă remuşcare dar şi un subit, ascuţit fior de teamă – era singură pe străzile din Ciudad Juárez „printre soldaţi rebeli necunoscuţi.

— Araminta!

În urma sa, ea îl auzi strigându-i numele şi privi în spate. Îl văzu alergând după ea, împingând şi dând deoparte cu brutalitate pe oricine îi stătea în cale. Furia ucigaşă îi schimonosea faţa şi expresia lui o îngrozi. La gândul că el îşi va dezlănţui asupra ei întreaga forţă şi furie a pătimaşului său caracter latin se sperie şi începu să alerge cu disperare. Voia să ajungă la vagon şi să se încuie în dormitor până când mânia lui se va răcori. Însă nu mai fusese niciodată în Ciudad juarez şi acum, speriată şi confuză, nu-şi mai amintea drumul pe care veniseră la staţia de telegraf. Oriunde privea, erau lumini de cale ferată şi trenuri lungi, nedesluşite. Totul era un haos. Soldaţii rebeli erau pretutindeni, încărcând în vagoane armele, muniţiile şi restul proviziilor pe care Villa, Rigo şi alţi bandoleros experimentaţi le introduseseră peste graniţă prin contrabandă din El Paso, iar alţii conduceau spre rampe cai nervoşi, sforăind şi nechezând, pentru a-i urca în vagoane.

Araminta observă cu uşurare ceea ce crezu a fi micul vagon roşu al lui Villa. Gândindu-se că acesta îi va oferi cel puţin un temporar refugiu, că, desigur, Villa o va apăra în faţa lui Rigo, chiar şi numai pentru că generalul şef al villstas-ilor ştia că articolele sale din Record ajutau la schimbarea opiniei publice din Statele Unite împotriva prohibiţiei preşedintelui Wilson.

Se năpusti orbeşte spre vagon. Nu văzu calul lui Ernest Urbino îndreptându-se spre ea. Acesta fusese unul dintre mulţii ei paznici, pe care Rigo, displăcându-i felul în care omul o privea; îl înlocuise. Urbino, care aşteptase până acum. S-o poată răpi, se aplecă, o prinse, aruncând-o cu faţa în jos pe şaua calului său.

Araminta strigă îngrozită. Strigătul ei pătrunzător sfâşie ca ghearele ascuţite ale unui şoim inima lui Rigo în

timp ce o vedea, neputincioasă, dusă departe. Avea puţine şanse de a scăpa. O ţinea chinuitor; oblâncul înalt îi intra dureros în stomac, cu fiecare smucitură, capul lovindu-se neputincios de scara dreaptă a lui Urbino.

— Hei, soldat! Descalecă imediat! ceru imperativ Rigo repezindu-se la cel mai apropiat călăreţ pe care-i căzu privirea.

— *Pronto*! *Andale*, *andale*! răcni el. Înnebunit, luă calul, aruncându-l din şa pe sărmanul tânăr înainte de a sări el însuşi în ea.

— S-s-i general, se bâlbâi soldatul cu teamă, întrebându-se ce făcuse pentru a deveni ţinta mâniei lui El Salvaje.

Rigo înfipse fără milă pintenii în coastele calului şi se repezi furios pe urmele lui Urbino, care acum galopa pe străzile oraşului, făcând oamenii să strige, să blesteme şi să fugă grăbiţi din calea sa, pentru a evita să fie călcaţi în picioare, mai întâi de Urbino şi apoi de Rigo care venea în urma lui prin străzile înguste, întortocheate.

În câteva minute, Urbino ieşi din oraş cu Rigo pe urmele sale, ştiind cu certitudine că Urbino se îndreaptă către graniţă. Dacă reuşea să treacă Río Grande spre Texas, Araminta era pierdută. O va lăsa în mâinile bunicului ei, Noble Winthrop, sau, mai rău, într-ale lui Judd Hobart, pentru cele cinci mii de dolari recompensă oferite pentru ea. Rigo ar ucide-o cu mână lui înainte de a permite să se întâmple acest lucru!

Smucind brusc frâul calului şi trăgând din tocul de la şa carabina tânărului soldat, duse arma la umăr, ochi cu grijă şi trase. Glonţul porni şi nimeri mai jos de ţintă, lovind calul lui Urbino în coapsa stângă. Nechezând în agonie, animalul se împiedică şi se clătină, făcând un pas, apoi încă unul, înainte de a se prăbuşi şi se rostogoli greoi, aruncându-i pe Araminta şi pe Urbino de pe spatele lui.

Încă nechezând sfâşietor, se zbătu cu putere, agitându-şi copitele, apoi, liniştindu-se, cu răsuflarea chinuită, din ce în ce mai slabă, rămase nemişcat.

— Urbino sărise din şa imediat ce simţise că animalul fusese lovit. Însă Araminta rămase întinsă acolo unde căzuse, ameţită şi scâncind, cu capul vâjâind şi sângele pulsând datorită impactului. Şocată de chinuitoarea şi fantastica cursă şi de prăbuşirea calului, mintea îi era neclară şi nu-şi dădea nici măcar seama dacă este rănită. Într-un obscur colţ al creierului ei, se ruga cu disperare în timp ce zăcea pe pământul dur al deşertului, să nu i se fi întâmplat ceva copilului dinlăuntrul pântecelui el. Confuz, simţi mâna lui Urbino încleştată dureros pe încheietura ei, trăgând-o cu brutalitate în sus. În acel moment, mânia învinse groaza. O ceată roşie i se întinse în faţa ochilor; un clocot înspăimântător îi sună în urechi şi păru să-şi piardă în întregime stăpânirea de sine. Ca şi cum puţina judecată pe care şi-o păstrase ar fi părăsit-o, deveni deodată tot atât de furioasă ca un câine cuprins de turbare, atacându-l nebuneşte pe Urbino, condusă de nestăpânitul, orbul, primitivul instinct matern…

Într-atât era de mare isteria, agitaţia ei, încât nici nu simţi loviturile, când Urbino o pălmui cu putere, aruncându-i capul pe spate şi trântind-o jos. Era doar vag conştientă de pistolul pe care-l scosese Urbino şi-l atacă din nou cu frenezie, nebunia dându-i puteri supranaturale. Urbino, luat prin surprindere, îşi pierdu echilibrul şi căzu, trăgând-o pe Araminta după el. Ea înşfăcă revolverul şi trase un foc, în timp ce amândoi se rostogoleau înlănţuiţi pe pământul întărit de soare. În cele din urmă, cu o smucitură crudă şi feroce, Urbino o dădu deoparte, doar pentru a deveni ţinta unui şi mai fioros adversar. Rigo îşi opri calul în spume lângă el, sări din şa şi izbi cu piciorul pistolul din mâna lui Urbino, făcând ca arma să zboare

departe.

Cu agilitatea şi îndemânarea reflexelor unui animal, Urbino ţâşni în picioare şi-şi trase de la brâu cuţitul de vânătoare. Tot atât de rapid, Rigo îşi scoase din cizmă un cuţit cu două lame, fiecare dintre ele, ascuţită, curbată, la capetele unui mâner subţire de os, scânteind sângeros în lumina soarelui. Rigo răsuci cuţitul între degete, aruncându-l şi prinzându-l din nou, cu o smucitură a mâinii stângi. Această tehnică îl alertă pe rivalul său, făcându-l să-şi dea seama cu ce bărbat cumplit şi periculos avusese îndrăzneala să se înfrunte.

— Asta este loialitatea faţă de comandantul tău, Urbino? mârâi Rigo, cu faţa întunecată de un gând ucigaş. Să-i furi femeia?

— Cinci mii de dolari gringo taie o mulţime de legături de credinţă, general, replică batjocoritor Urbino, însă rin jetul lui larg, înşelător, nu-i atinse ochii negri, plaţi.

— Şi acest cuţit a tăiat o mulţime de gâturi, Urbino. Spune-ţi rugăciunea şi pregăteşte-te să mori, amigo.

În ciuda soarelui care strălucea în înaltul cerului, lamele păreau să aibă propria tor lucire rece, în timp ce cei doi bărbaţi începură să se învârtească precauţi unul în jurul celuilalt. Uşor aplecat înainte pentru a-şi proteja pieptul şi mijlocul de cuţitul adversarului, cu braţele întinse ca pentru a-şi păstra echilibrul, fiecare părea să danseze. Araminta, în timp ce se ridica de la pământ, se gândi, încă ameţită, că cei doi păreau să execute o macabră parodie a unui balet pe care îl văzuse cândva la teatru. Armele şfichiuiau aerul, scoţând sunete şuierătoare.

Faţa urâtă, neliniştită a lui Urbino era acoperită de transpiraţie. Rigo semăna cu un diavol în timp ce, cu o rapiditate de fulger, răsucea acel formidabil cuţit şi-l

arunca dintr-o mână în alta, nelăsându-şi adversarul să ghicească dacă vă lovi cu mâna stângă ori cu cea dreaptă. Araminta îl văzuse din când în când pe Rigo făcând astfel de exerciţii, însă niciodată cu o asemenea rapiditate; incredibila lui abilitate părea supraomenească.

Jocul de-a şoarecele şi pisica pe care-l jucau îi măcina lui Urbino nervii. Dorea acum ca lăcomia lui pentru banii de recompensă să nu se fi dovedit niciodată mai mare decât teama sa de El Salvaje. Să nu fi îndrăznit niciodată să o răpească pe la gringa, frumoasa americancă blondă a generalului. În mod evident, generalul era obsedat de ea până la nebunie şi un hombre macho y loco e în stare de orice! Acum, nu doar că pierduse dolarii gringo, dar poate chiar şi viaţa. Trebuia să se mişte repede, înainte ca nebunul de general să se apropie de el şi să fie prea târziu!

Lingându-şi buzele uscate, Urbino se năpusti înainte, repezindu-şi cuţitul spre pântecele lui Rigo. Agil ca o panteră, Rigo ţâşni înapoi, regăsindu-şi fulgerător echilibrul; şi când Urbino, incapabil să se redreseze, se poticni pe picioare, Rigo făcu o rană lungă în corpul lui. Mâna lui Urbino pipăi într-o parte şi descoperi cu uimire că într-adevăr fusese tăiat. Vederea sângelui pe degetele sale îl înnebuni. În mod nechibzuit, atacă din nou şi Rigo tăie o altă crestătură roşie în carnea lui Urbino. O dată şi încă o dată, Rigo îşi ciopârţi adversarul, până când pieptul şi abdomenul acestuia deveni o încrengătură de linii sta cojii, ude, pe cămaşa ţărănească pe care o purta pe sub cartuşierele încrucişate.

Araminta reuşise să se ridice. Capul şi stomacul o dureau intens de la loviturile primite: avea julituri la încheietura mâinii de care Urbino o înşfăcase şi faţa îi ardea unde o pălmuise cu atâta brutalitate. Cu mâini tremurătoare, îşi strânse resturile cămăşii sfâşiate şi se rugă fără cuvinte ca Rigo să iasă învingător.

Privi din nou satanica lamă ridicându-se. Luci ca o oglindă în soare, apoi, deodată, se repezi, tăie gâtul lui Urbino, retezându-i vena jugulară. Sângele ţâşni caid pe pielea şi hainele lui Rigo. Un sunet oribil, gâlgâitor ieşi de pe buzele lui Urbino în timp ce se lăsa încet pe genunchi, apoi se prăbuşi înainte, cu faţa în ţărână, mort.

Pentru un moment, Rigo rămase în picioare, nemişcat, cu cuţitul într-o mână, cu sângele prelingându-se încet pe mâner. Apoi îngenunche şi, cu mişcări rapide, şterse arma de spatele cămăşii lui Urbino. Strecură din nou lama în teaca de piele neagră din cizma înaltă. Ridicându-se, merse cu paşi mari la Araminta şi-i prinse corpul tremurător în braţe, strângând-o la piept şi-i mângâie blând părul în timp ce ea suspina încet.

— Eşti rănită? Quierida, eşti rănită? Lasă-mă să văd, îi ceru el când ea scutură în tăcere din cap fără să-l privească.

Cuprinzându-i bărbia, o făcu să îşi ridice faţa spre el, blestemând cumplit în spaniolă când văzu juliturile umflate care-i brăzdau pielea.

— *Sangre de Cristo*! *Que bastardo*! *Que hijo de la puta*! *I Maldito sea*! *Maldito sea al diabolo*! *Espero que su alma miserable se pudra en inferno*!

Apoi, vocea i se înmuie când fredonă:

— *Ay*, *pobre nina*. *Lo siento*, *lo siento*. *Esta bien*, *este bien*. *El es muerto*.

Cu tandreţe, îi sărută lacrimile de pe obraji, strângând-o în braţe până când în cele din urmă, încetă să mai tremure. Atunci, mâna lui Rigo alunecă uşor spre pântecele ei.

— *El nino*… *esta bien*? Copilul… e bine?

— Ştii… de copil? şopti Araminta, pe jumătate temătoare ca el să nu fie supărat că nu i-a spus despre copilul pe care-l purta.

Însă când îşi ridică privirea şi-i întâlni ochii întunecaţi care o priveau, văzu că erau aprinşi de o nespusă blândeţe, înflăcăraţi de dorinţă şi veneraţie.

— Chiar ai crezut că nu ştiu, querida? Eu… care-ţi cunosc trupul tot atât de bine ca şi pe-al meu? Multe nopţi am stat culcat lângă tine şi am aşteptat să-mi vorbeşti, să-mi împărtăşeşti aceste fericite noutăţi. De ce ai păstrat tăcerea? Poate pentru că deşi spui că mă iubeşti, există o parte a ta care încă mă urăşte? Poate pentru că nu vrei… nu vrei ca în tine să crească un copil al meu, Araminta? Îţi e ruşine, gringuita că va fi o corcitură? Un nelegiuit, un bastard… ca mine?

Gândul la aceste lucruri îl rănea adânc; putea spune asta după bruştele umbre care-i întunecau ochii.

— Nu, oh, nu, Rigo. Nu m-am gândit la niciunul dintre aceste lucruri groaznice, mă auzi? Bineînţeles că te iubesc! Bineînţeles că vreau copilul tău! Copilul nostru! Cum poţi să crezi că nu-l vreau? Doar că m-am… m-am temut că tu… ai să mă trimiţi de aici… la casa Grande.

— Casa Grande? Asta ai crezut? Ay, caramba! Nebuna mea corazón, îi zâmbi apoi cu tristeţe, scuturând din cap, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, aş vrea să fac un lucru ca ăsta? Pentru că lupt pentru Revoluţie, Federalii au pus stăpânire pe Casa Grande cu luni în urmă şi chiar acum o folosesc drept bază de operaţii. Dacă n-ar fi Casa Blanca, aş fi la fel de sărac, ca ultimul om din Mexic.

— Oh, rosti ea surprinsă şi ruşinată. Nu, nu ştiam. Îmi pare rău.

— Şi, aşa cred, nina. Ei bine, aveam de gând să te bat pentru că ai fugit de la staţia de telegraf.

La auzul acestui lucru, deodată ochii ei se măriră şi faţa îi deveni palidă pentru că, într-adevăr, uitase totul despre cearta lor de mai înainte. Rigo se întrerupse, încruntându-se întunecat.

— Glumeam doar, querida, deşi, acum, cu adevărat sunt grozav de tentat să te bat pentru că ai crezut că aş putea fi în stare vreodată s-o fac! În special când eşti *encinta*! Pot să am o mulţime de defecte, dar nu sunt o asemenea brută!

— Dios mia! Cum ai putut măcar să crezi că aş putea face aşa ceva? Niciodată nu am fost mai înspăimântat ca atunci când l-am văzut pe Urbino aruncându-te pe şaua sa şi fugind, însă acum, înţelegi de ce nu trebuie niciodată să mai fi atât de nebună şi să fugi de mine, oricât de supărată ori de speriată ai fi? Nu cred că ţi-am dat vreodată un motiv real să te temi de mine şi-ţi spun aici şi acum că singurul lucru care ar putea să determine asta ar fi descoperirea faptului că mi-ai fost vreodată necredincioasă. Cât despre telegrama către bunicul tău… ei bine, nu vezi acum de ce am adăugat ceea ce am adăugat? Doar pentru protecţia ta fac astfel de lucruri, pentru a te apăra, Araminta. Urbino nu este singurul om din Mexic ce ar putea fi tentat de dolari şi, în afară de cazul în care ai vreo dorinţă ascunsă da a te întoarce la Judd Hobart, ai să mă asculţi în privinţa asta. Dacă nu pentru tine, cel puţin pentru copil. Probabil doar din mila lui Dumnezeu nu l-ai pierdut!

— Da, ştiu, răspunse ea jalnic, pedepsită şi pocăită, pentru că, în inima ei, ştia că doar propria ei nebunie făcuse posibilă răpirea de către Urbino.

— Atunci, vino! Se face târziu şi trebuie să ne întoarcem în tabără.

Spunând acestea, Rigo se duse spre cadavrul lui Urbino, alungind impasibil viturii care deja coborâseră. Lăsându-se jos, începu să-i strângă armele şi muniţia, pentru că acestea erau tot atât de preţioase ca şi aurul pentru villistas. După ce termină de adunat ceea ce era de valoare, Rigo se întoarse către calul căzut. Animalul nu era

rănit mortal şi în cele din urmă reuşi să-l ridice în picioare şi-i legă frâul de oblâncul propriei sale şei. Încălecă pe celălalt cal, luând-o şi pe Araminta. În tăcere, porniră călare către Ciudad Juárez.

— E încă în viaţă şi-n tot acest timp el a ţinut-o prizonieră.

Capitolul 19

Winthrop vorbea cu glas tare în biroul său pustiu, în timp ce privea în jos, la telegrama care zăcea pe masă.

Bunicule, te rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea. Sunt bine… Nu exista nicio îndoială în mintea sau inima lui Noble că Araminta însăşi trimisese telegrama… Pentru că Del Castillo nu s-ar fi obosit cu un astfel de mesaj. Dar am să rămân astfel doar dacă ai să-ţi retragi recompensa pe care o oferi şi ai să-i rechemi pe oamenii pe care i-ai angajat pentru a mă salva. Da, în această parte a telegramei, Noble putea distinge mâna lui Del Castillo. Cu toate că mesajul, în unele privinţe îl liniştea pe Noble, în altele îl tulbura profund. De ce nu: Lasă baltă recompensa şi cheamă-ţi oamenii, ori îţi ucid nepoata? Doar acest lucru ar fi fost de ajuns. Nu, cuvintele din această telegramă erau ale unui bărbat căruia îi păsa de Araminta, cel puţin destul pentru a-i permite să liniştească gândurile negre ale unui om bătrân, să-i dăruiască pacea de a şti că este încă în viaţa… şi bine. Aceste două cuvinte spuneau cât volume întregi. De ce nu doar: sunt în viaţă? Sunt în viaţă, bunicule, dar mai bine aş fi moartă, aşa că trebuie să te obişnuieşti să mă consideri astfel. Ta rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea. Sunt bine; e în ordine, bunicule şi chiar dacă, da, Rigo del Castillo a devenit amantul meu, ţine destul de mult la mine pentru a mă păstra lângă el şi să-mi permită să trimit această telegramă, pentru a-ţi uşura neliniştea. Viaţa mea aici în Mexic nu-i atât de îngrozitoare. E mai bine decât să fiu moartă, bunicule; nu e

mai rău decât să fiu mireasa lui Judd Hobart. De aceea nu m-am sinucis. OST am să rămân astfel doar dacă ai să-ţi retragi recompensa pe care o oferi şi ai să-i rechemi pe oamenii pe care i-ai angajat pentru a mă salva. Nepoata ta trăieşte în mâinile mele, bătrâne şi pentru că îmi satisface plăcerile, nu am de gând să renunţ încă la ea. În acest timp, pot să fiu bun cu ea – sau nu. Depinde de tine, bătrâne. Tu decizi.

Toate acestea Noble Winthrop le putea citi în conţinutul telegramei nepoatei – expediată lui şi nu lui Judd. Şi asta, la fel, spunea multe… Judd, nu te iubesc; nu te-am iubit niciodată. M-am căsătorit cu tine doar pentru că asta a fost dorinţa bunicului meu. Şi acum, deşi încă trăiesc, sunt moartă pentru tine. Îmi dau seama de asta.

Hobart, duşmanul meu, mireasa ta este a mea; socotelile sunt încheiate. Ştii lucrul ăsta. Este destul. Totul s-a terminat între noi.

Depinde de tine. Bătrâne. Tu decizi.

Telegrama fusese expediată din Ciudad Juárez, chiar de dincolo de graniţă, de atât de aproape şi totuşi atât de departe; şi acum Araminta era plecată, alunecase din mâinile sale, probabil pentru totdeauna, dusă departe când, doar o săptămână după ce luase oraşul, armata lui Villa ieşise pe neaşteptate din Ciudad Juárez pentru a cădea asupra Federalilor din Sierra Blanca, măcelărindu-i cu înverşunare. Să retragă oferta de recompensă, desigur, Noble putea face asta şi o va face. Dar să recheme echipa de mercenari profesionişti era cu totul altă problemă. Nici măcar nu ştia unde se află acei patru duri pistolari pe care îi angajase s-o readucă pe nepoata sa. Le plătise jumătate din bani înainte, zece mii de dolari, două mii jumate de fiecare. Se aprovizionaseră singuri şi trecuseră graniţa, ştiind că nu era o treabă uşoară ceea ce aveau ei de făcut: nu doar să-l localizeze pe Del Castillo şi s-o găsească pe

Araminta, dacă aceasta mai trăia. De ce nu le trecuse prin cap lui Noble, lui Judd, cum făcuseră mercenarii, că locul în care trebuia căutat un general era, în mod evident, în mijlocul unei armate? Puteau oare patru gringos, chiar dacă erau mercenari, spera să o răpească pe Araminta din mijlocul a patru mii de mexicani? Sarcina lor acum nu era imposibilă, raportaseră pistolarii, ci doar mult mai dificilă. Trebuiau doar să-şi piardă timpul aşteptând momentul potrivit, însă îşi vor îndeplini misiunea. Aceasta fusese ultima veste pe care Noble o primise de la ei. Dezlegase clinii de război, dezlănţuise dezastrul şi acum nu mai avea cale de întoarcere. Tu decizi. Nu, gândi Noble, acum soarta va fi cea care va hotărî.

La o lună după ce Ciudad Juárez căzuse în mâinile villistas-ilor, aceştia luaseră Chichuahua City şi făcuseră ca ultimele trupe federale din Chichuahua, sub comanda generalului Salvador Mercado, să fugă din oraşul de graniţă Ojinaga, de unde acesta plănuia să treacă în El Presidio, Texas, toate drumurile spre sud fiindu-i acum blocate de revoluţionari. Pe străzile din Chihuahua City soldaţii rebeli şi cetăţenii sărbătoreau victoria villistas-ilor asupra întregii provincii Chihuahua. Era ca şi cum întregul oraş s-ar fi întrunit în cadrul unei uriaşe fie sta. Acesta era cel mai fericit Crăciun al Revoluţiei. Division del Norte şi generalul său şef, Villa, triumfaseră; Federalii fuseseră înfrânţi şi puşi pe fugă.

Totodată aceasta era şansa datorită căreia mercenarii angajaţi de Noble Winthrop o aşteptaseră pentru recuperarea ei.

Exista în Chihuahua City o speluncă cunoscută ca El Cosmopolita. Era ţinută de Jacob La Touché, poreclit Turcul. Era un bărbat obez, greoi care venise în Chihuahua City cu douăzeci şi cinci de ani înainte, fără să aibă nici măcar încălţări în picioare, târând cu el un urs dresat; şi

de la asta se ridicase până devenise multimilionar şi proprietar al acestui stabiliment important al jocurilor de noroc, EI Cosmopolita. Avea de asemenea un conac magnific pe Paseo Bolívar. Era numit Palatul Lacrimilor, pentru că fusese construit cu câştigurile speluncii de jocuri, care ruinaseră nu puţine familii din Chihuahua City. Însă marea victorie a lui Villa însemnase o înfrângere pentru Turc, care presimţind o catastrofă şi ţinând la viaţa sa, se gândi că este mai prudent să plece cu Mercado la Ojinaga. După intrarea în Chihuahua City, Villa confiscă imediat atât El Cosmopolita cât şi Palatul Lacrimilor. Conacul îl dărui unuia dintre generali drept cadou de Crăciun; pe spelunca de joc puse stăpânire el însuşi. Aici, la El Cosmopolita urma să celebreze victoria asupra Federalilor, luând cu el câţiva dintre ofiţerii şi oamenii săi, printre care şi Rigo, pentru a juca ruletă şi poker.

— N-am să lipsesc prea mult, querida, îi promise Rigo Aramintei, în timp ce se pregătea să părăsească vagonul, pentru că roata ruletei e măsluită; şi noi, mexicanos jucăm poker fără cărţile de şapte, opt sau nouă, care fac jocul să nu fie la fel de interesant ca atunci când e jucat cu un pachet de cărţi americane. Când mă întorc, am să aduc o cină de la Barul Chinezesc dacă bătrânul mongol Cheie Lee o fi pregătit ceva de mâncare. În timpul ăsta, odihneşte-te. Ştiu cât a fost de grea această ultimă lună pentru tine.

Ochii i se întunecaseră de îngrijorare în timp ce o săruta tandru pe gură.

Era acum în cea de a cincea lună de sarcină. Şi deşi i se părea mai frumoasă ca oricând, faţa îi era palidă ca urmare a grelelor călătorii pe care le făcuseră şi cercuri vineţii îi umbreau ochii, amintindu-i de felul în care arăta în prima zi în care o văzuse în hotelul din El Paso. Pe sub rochia largă ţărănească pe care o purta, abdomenul i se

umflase uşor dar evident, asemănându-se cu o madonă în strălucirea moale a luminii lămpii. Inima lui Rigo ardea de dragoste pentru ea.

— Sunt obosită, suspină Araminta, clipind din ochi. Cred că am să mă culc şi am să citesc puţin până te întorci. Distracţie plăcută, Rigo şi dacă adorm trezeşte-mă când vii. Vreau să aud totul despre festivităţi pentru articolul pe care-l scriu; şi cum şi-a sărbătorit Villa victoria şi. Mai mult ca orice, dacă ai câştigat ori ai pierdut la poker.

Rigo fu gata să se răzgândească şi să rămână cu ea. Însă ea îi aminti că ar fi insultător pentru Villa dacă unul din cei mai importanţi generali ai săi ar lipsi de la fiesta şi, în cele din urmă îl determină să plece. Îl auzi vorbind oamenilor de pază.

Era, într-adevăr extenuată şi, după ce citi câteva pagini din ziare, alunecă într-un somn atât de adânc încât nu, auzi căderea santinelelor care patrulau în jurul vagonului şi nici deschiderea uşii dormitorului ei. Chiar dacă i-ar fi auzit pe mercenari, n-ar fi fost în stare să oprească dezastrul, pentru că aceştia aduseseră o batistă muiată în cloroform, pentru a o face să tacă dacă ar fi început să-i strige şi să-l alerteze pe villistas.

— Iisuse murmură încet unul dintre pistolari în timp ce privi în jos la ea, cum zăcea liniştită pe pat, cu părul răvăşit în jurul capului, lucind ca aurul topit în lumina lămpii, cu pielea la fel de luminoasă ca o perlă, cu sânii ridicându-i-se şi coborând uşor sub bumbacul transparent al rochiei.

— Priviţi! Nici nu-i de mirare că Del Castillo o ţine pentru el şi nu-şi bate capul să ceară o recompensă!

— Da, ai dreptate, fu de acord celălalt, în timp ce se apleca pentru a-i presa batista pe nas şi pe gură.

Netulburată, respiră cloroformul şi aluneca într-un

somn şi mai adânc.

— Verifică primprejur, Cheyenne. Vezi dacă are vreun şal sau ceva în care s-o putem înfăşură. Ticălosul! exclamă el încet în timp ce trăgea cearşaful pentru a-i acoperi corpul. E însărcinată! Grozav. Exact ceea ce ne lipsea!

— Sunt de acord că-i o complicaţie în plus, dar, la naiba, Grant, la ce altceva te aşteptai? Del Castillo a răpit-o, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil a fost la ea zi şi noapte încă de la început. Uite cum facem: pune poncho ăsta în jurul ei, apoi ia-o şi hai să plecăm de aici.

Afară, un furgon condus de ceilalţi doi, Kiefer şi Hondo, îi aştepta. Grand şi Cheyenne o urcară pe Araminta în spate şi o acoperiră, apoi se urcară lângă ea, cu sombrero-urile trase adânc pentru a le masca figurile. Înfăşurându-i umerii în serapes se aşezară cu spatele presat de spetează, atenţi la orice necaz posibil, în timp ce Hondo, plescăind din limbă, îndemna echipajul.

În timpul lungii călătorii până la graniţă, pistolarii fură cât se poate de politicoşi. I se adresau cu mrs. Hobart, spre marea iritare a Aramintei şi nu-i făcură niciun rău, exceptând faptul că refuzară s-o elibereze, chiar dacă ea încercă să le explice că nu era niciun fel de pericol din partea lui Rigo, că, dimpotrivă, de fapt, dorea să se întoarcă imediat la el! Ei se scuzară însă rămaseră neclintiţi, surzi la pledoariile ei. Singura cale prin care puteau pune mâna pe restul banilor era de a-şi îndeplini până la capăt misiunea pe care şi-o asumaseră.

Continuă să-i roage, dar fără vreun rezultat. Acum stătea ghemuită în fundul furgonului, înfăşurată în poncho-ul lui Rigo şi cu un vechi rebozo acoperindu-i şi ascunzându-i părul, împinsă pe marginea disperării. În curând, vor fi la graniţă şi apoi dincolo de Río Grande, în Texas.

Oh, de ce trimisese bunicul ei pe aceşti oameni după

ea. Aceşti mercenari ar tace orice pentru bani; o tratau cu curtoazie doar pentru că voiau să fie plătiţi şi, în alte împrejurări, ar fi putut fi tot atât de capabili să o ucidă. De zeci de ori Araminta se gândise cum să scape de ei; încă purta cuţitul prins pe coapsă şi dacă ar fi fost în stare să fugă şi să ajungă în indiferent ce sat, simţea că numele lui Rigo ar fi protejat-o. Ştia suficientă spaniolă pentru a spune El Salvaje, soy la mujer del suyo – sălbaticul, sunt femeia lui. Cu siguranţă, auzind aceasta, nimeni n-ar fi îndrăznit să o atingă cu un deget! Totuşi, stânjenită de copilul pe care-l purta, n-ar fi putut ajunge prea departe. Şi pistolarii o păzeau mult prea îndeaproape pentru a putea face vreo încercare de a scăpa. Însă, dacă nu făcea nimic, în curând orice şansă de a-şi recăpăta libertatea ar fi iremediabil pierdută.

Dacă măcar ar putea fura turgonul! Dacă ar fi fost doar Hondo care să o păzească, ar fi putut să-l lovească în cap pe la spate cu mânerul cuţitului, apoi să-l azvârle jos şi să-i ia locul la hăţurile căruţei. Însă, ceilalţi trei oameni, Cheyenne, Kiefer şi Grant care erau călări; ar fi ajuns-o cu uşurinţă din urmă. Disperată, privi în jur la înalţii pereţi ai canionului care îi împrejurau. Odată aceste faleze lăsate în urmă, nu va mai avea niciun loc în care să se ascundă, chiar dacă ar fi reuşit cumva să-şi câştige libertatea. Cel puţin dacă s-ar fi căţărat pe stânci, mercenarii şi-ar fi părăsit caii pentru a veni după ea şi poate ar fi putut face un ocol pentru a lua unul din ei. Era un plan nebunesc, disperat, gândi Araminta, însă nu-i venea în minte altul. Înainte de a-şi putea pune în practică stratagema, Cheynne ordonă o oprire, spunând că a venit din nou timpul de a-şi odihni şi adăpa caii. Rigo, atunci când o răpise, nu făcuse popasuri atât de dese. Însă când o furase el, nu era însărcinată. Deschizând oblonul din spatele furgonului, Cheyenne o ajută să se dea jos şi o însoţi la mică distanţă

prin canion, până într-un loc în care o aglomerare de bolovani şi stânci ofereau o oarecare intimitate. Fără a scoate vreun cuvânt, Araminta se folosi de acest lucru. Privi în sus spre peretele colţuros al canionului, întrebându-se dacă ar putea, înainte ca Cheyenne să-şi dea seama, să se caţere pe cărarea îngustă care apărea şerpuind în sus, pierzându-se printre stânci. Cu siguranţă, trebuia să încerce.

N-avea nicio speranţă. Panglica potecii era prea abruptă şi înţesată cu pietre care se desprindeau şi-i alunecau de sub picioare şi de sub mâini când încercă să se caţere prinzându-se de ele, pierzându-şi rebozo-ul cu această ocazie, în momentul următor, alunecă, se scurse în jos şi simţi braţele lui Cheyenne strângându-se ferm în jurul ei, ridicând-o şi aşezând-o în siguranţă, pe terenul drept de pe fundul canionului. O întoarse încet cu faţa spre el, ţinându-şi mâinile pe braţele ei, menţinând-o captivă.

— E o nebunie ce vrei să faci, mrs. Hobart.

Pe faţa lui, încadrată de o barbă blondă şi aspră, era întipărită mânia.

— Puteai să te răneşti; puteai vătăma copilul. Nu pot permite aşa ceva. Bunicul tău plăteşte pentru întoarcerea ta în siguranţă. Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai mai încerca asta încă o dată.

— Şi eu ţi-aş fi recunoscător, dacă ţi-ai lua mâinile de pe soţia mea! se răsti pe neaşteptate o voce puternică, aspră, făcându-i să tresară.

Soţia mea! Nu femeia mea. Dumnezeule! Era Judd, văzu Araminta când se întoarse spre partea dinspre care venea sunetul, crispându-se atunci când ochii confirmară ceea ce urechile auziră. Nu era posibil aşa ceva, gândi ea îngrozită; pur şi simplu nu putea fi adevărat. Trebuie să fie un coşmar groaznic – însă cel mai monstruos cu putinţă pentru ea, Judd, soţul ei, călare pe armăsarul lui roşcat,

era doar la câţiva paşi depărtare.

Se cutremură violent. Ştiind acum ce-i făcuse lui Marisol, cruzimea de care era capabil, o cruzime pe care doar o bănuise mai înainte. Nu mai era o fată lipsită de experienţă. În Mexic, ochii i se deschiseseră asupra lumii; şi acum observa cu claritate pe faţa lui liniile adânci ale dezmăţului care brăzdau faţa, ochii uşor injectaţi, bărbia care începuse să se lase datorită abuzului de mâncare şi băutură, brutala curbare a buzelor. Araminta nu ştia cum se putuse căsători cu el, nici măcar de dragul bunicului ei.

Prin ochii îngustaţi, albaştri, cu o duritate de cremene, Judd îi întorcea privirea, simţindu-se ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu putere în vintre, făcându-l să se încovoaie. Iisuse! Era frumoasă. Mai frumoasă decât şi-o amintea; o fecioară de gheaţă care se topise pentru a-i dezvălui flăcările dogoritoare. Nu-i văzuse niciodată până atunci părul desfăcut, nu realizase niciodată cât e de lung, trecându-i de mijloc, o cascadă de foc lichid în lumina soarelui. În adâncimea ochilor ei de smarald mocnea senzualitatea unei abia trezite mirese; gura îmbătătoare, roşie implora sărutările lacome ale unui bărbat. Şi le primise. Judd ştiu asta când privirea îi căzu asupra pântecului rotunjit. Nici nu-i de mirare că porcul ăla murdar nu ceruse răscumpărare şi nici n-o trimisese înapoi. Îi făcuse un copil aproape chiar de la început. Trebuie să fi fost sigur că bastardul era al său ca s-o fi păstrat; n-o împărţise cu alţii, atunci, ci o păstrase doar pentru el. Ei bine, asta se va schimba destul de curând. Era prea pângărită pentru rolul de soţie, însă cel de târfă i s-ar potrivi destul de bine înainte să termine cu ea.

— Du-te acum, îi porunci el lui Cheyenne. Ţi-ai făcut treaba. Uite-ţi banii.

Judd trase din oblâncul şeii o pereche de saci şi-i aruncă la pământ. Oricât de mult îi displăcea să se

despartă de conţinutul lor, nu voia vreo încurcătură cu mercenarii, iar cel care stătea în faţa sa arăta ca şi cum ar fi fost dispus să vină în ajutorul Aramintei.

— Ia-i şi pleacă.

— Nu! Te rog, îl conjură ea, întinzând implorator mâinile spre Cheyenne. Te rog nu mă lăsa aici, singură cu el.

— Este soţul tău, mrs. Hobart, fie că-ţi place, fie că nu, precizã tern pistolarul scuturându-se cu hotărâre de ea. Se aplecă să ridice sacii şi-i aruncă pe umăr.

— Şi exact cum a spus el: mi-am făcut treaba. Apoi, cu o figură indiferentă, se îndepărtă cu paşi mari, fără să arunce vreo privire înapoi, către partenerii săi. După câteva momente, încălecase că şi plecaseră din canion, nepăsători că-i distruseseră viaţa.

Judd descălecă încet şi începu să păşească spre ea, simţind o perversă desfătare în felul în care, cu ochii lărgiţi de groază, cu faţa albă ca varul, ea se trăgea înapoi până spatele i se lipi de un bolovan. Fu prinsă ca un animal în capcană, nu mai avea nicio posibilitate de scăpare. O înşfăcă atunci cu brutalitate, trăgând-o spre el astfel încât să simtă protuberanţa dură din pantalonii săi. O mână i se încleştă în păr dându-i capul pe spate. Încă o dorea. Şi o ura pentru a fi îndrăznit să supravieţuiască şi să-i dea altuia ceea ce-i aparţinuse lui, soţului ei. Pentru aceasta, avea de gând să-şi ia răsplata. După un lung moment de tensiune, privi pofticios în jos, spre ea, cu respiraţia duhnind respingător a whiskey. Şi apoi, spre groaza şi repulsia Aramintei, îi puse mâna pe pântecele rotunjit şi o întrebă batjocoritor:

— Ţi-a plăcut? Îţi place?

— Da…

Strânse puternic ochii în amintirea a ceea ce împărtăşise cu Rigo, încercând să şteargă totul din

memorie, astfel încât să nu fie mânjit de către soţul ei. Lacrimile i se prelingeau din colţurile pleoapelor, scurgându-i-se în părul de la tâmple. Încercând să-şi adune curajul, se străduí să şi le reţină. Văzând că nu răspunde, Judd o zgâlţâi cu brutalitate.

— Răspunde-mi, curvă blestemată! Târfă a mexicanilor! Ori jur să-ţi frâng afurisitul tău gât mândru! Ţi-a plăcut?

Ştiu atunci că aşteaptă, că doreşte să fie înspăimântată de el, să i se târască la picioare, cerându-i mila, renegând ceea ce o întreba.

Făcu nimic din toate acestea.

— Da, spuse liniştită, cu fermitate şi simţi gustul răzbunării lui Rigo dulce pe limba ei. Răspunsul e da. Nici măcar n-a trebuit să mă oblige.

Judd o lovi atunci cu pumnul lui vânjos, violent, făcând-o să se clatine şi să cadă împleticindu-se pe spate, capul izbindu-i-se de solul dur. Cu sângele ţâşnind din buza crăpată, privea în sus, către el cu atâta înverşunare, încât îl făcu pe moment să simtă un fior de nelinişte.

— Rigo are să te ucidă pentru asta, spuse ea încet, cu convingere.

Judd râse nervos – cu bravura unui laş, gândi ea cu dispreţ.

— Sau poate că am să-l ucid eu pe el, exact aşa cum l-am ucis pe bunicul tău, ticăloaso. Da, exact aşa. Înainte să vin încoace, se făli el, şocând-o şi îngrozind-o prin neîndoielnicul adevăr care răzbea din vocea lui. Ştii? Cred că neghiobul ăla bătrân avea de gând să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea de a te pune să divorţezi de mine, de a-mi târî bunul nume prin tribunale şi de-a mă dezmoşteni, de-a mă lăsa cu buzele umflate. Ştia că nu te voiam înapoi – cel puţin, nu ca soţie, însă Noble nu putea lăsa lucrurile aşa! Nuuu! A trebuit să pună să se tipărească

blestematele alea de afişe de recompensă, să angajeze pe afurisiţii ăia de mercenari… Noble era cel ce trebuia să vină aici azi, nu eu. Devenise suspicios faţă de mine, înţelegi, nu se mai putea încrede în mine, ştiind cât de mult am de câştigat descotorosindu-mă atât de tine cât şi de el. Aşa încât nici măcar nu s-a sinchisit să-mi spună că eşti în viaţă, că mercenarii te-au găsit şi te aduc înapoi. Dacă nu se întâmpla să pic pe la fermă azi dimineaţă, nici n-aş fi avut habar de telegrama pe care i-o trimiseseră, aranjând întâlnirea. Ce baftă pe mine că Tereza era atât de copleşită de bucurie din cauza noutăţilor. Şi se aştepta ca şi eu să fiu la fel, încât a trăncănit, a fost chiar atât de drăguţă să-mi arate telegrama. Vacă tâmpită! L-a semnat lui Noble condamnarea la moarte. Am pornit imediat după el. Avea un bun avans, însă fiind atât de bătrân şi bolnav n-avea importanţă. L-am prins din urmă destul de curând şi, când a încercat să mă alunge cu bastonul, i l-am înşfăcat şi l-am pocnit cu el în cap. Vaaii! Să-l fi văzut pe idiotul de bătrân. S-a rostogolit fără ca măcar să-şi dea seama ce l-a lovit! apoi am luat sacii şi am venit aici. Acum e hrana vulturilor, îţi spun eu – şi aşa o să fie şi ticălosul de Del Castillo, dacă are să îndrăznească să-şi arate faţa lui de porc împuţit pe aici! Şi acum, am obosit să tot vorbesc… nevastă, spuse el batjocoritor, cu ochii colindând pe trupul ei într-un mod care-i făcu pielea să i se încreţească.

Era nebun, era maniac!

— Am impresia că a cam venit timpul să sărbătorim noaptea nunţii noastre, nu-i aşa?

Cu aceste cuvinte, Judd întinse spre ea amândouă mâinile şi înşfăcă poncho-ul în care era înfăşurată, trăgându-l brutal în jos şi sfâşiindu-i-l în două. Rămase numai în rochia ei subţire, transparentă, din bumbac. Judd o privea flămând.

Ştiind că n-are nicio şansă dacă s-ar lupta cui

Araminta îi ceru s-o omoare. Judd spuse răutăcios:

— Cât am să stau căţărat pe tine, să nu gândeşti la asta, mica mea puta. Când am să termin cu tine, am de gând să te ucid, împreună cu monstruozitatea pe care l-ai lăsat pe mârşav de Del Castillo să ţi-o vâre în pântec.

— Ştii ceva, amigo, eu nu prea cred asta. Inima Araminta zvâcni. O neîncredere copleşitoare şi o inimaginabilă bucurie o cuprinse cât auzi vocea gravă, tărăgănată, cu accent spâni pe care n-ar fi putut niciodată să o confunde cu alta. Smucindu-se din mâinile lui Judd, strig Rigo! Şi apoi cei doi bărbaţi deveniră o singură pată întunecată. Toată ura şi duşmănia înăbuş pe care le simţeau unul împotriva celuilalt dezlănţuiră, căpătară frâu liber.

Rigo se năpusti asupra lui Judd şi se prăbuşiră amândoi pe pământ într-o învălmăşeală de mâini picioare. Rostogolindu-se şi zvârcolindu-se lovindu-se şi izbindu-se unul pe altul cu brutalitate, cu ranchiună, cu ură de moarte. Teribil deşi entuziasta lor ferocitate era înspăimântătoare Araminta se temea că Rigo era doar un mi după ea, că o va găsi oriunde s-ar afla, chiar dacă ar fi trebuit să răscolească toată lumea de la un capăt la altul, chiar dacă tot Infernul i s-ar fi pus în cale.

Îl izbi şi îl lovi fără milă pe Judd, învineţindu-i ochii şi făcându-i nasul să sângereze înainte ca acesta să reuşească să-l împingă deoparte. Ducându-şi o mână la centură, Judd îşi scoase pistolul, însă prinzându-i încheietura, Rigo i-o trânti în mod repetat de pământ, cu putere, până când revolverul îi scăpă dintre degete şi se rostogoli departe. Încleştaţi sălbatic unul de altul, se ridicară amândoi în picioare, cu fetele pline de tăieturi şi julituri acoperite de sânge. Cu corpurile virile, puternice, încordate de efort, stăteau faţă în faţă, fiecare lovindu-l pe celălalt cu pumnii, mârâind şi gemând, cutremuraţi de

durere. Un puternic şi ascuţit trosnet arătă că Rigo îi rupse o coastă lui Judd. Zâmbetul lui Rigo deveni diabolic, pumnii lui izbind ca nişte ciocane, necruţător faţa şi stomacul lui Judd, apoi lansând un pumn violent în bărbie, îl expedie întins la pământ. Rigo se năpusti asupra adversarului căzut, însă acesta-şi repezi picioarele, lovindu-l în vintre, expediindu-l înapoi, clătinându-se şi împleticindu-se îndoit din mijloc. Fură imediat amândoi pe jos, fiecare la gâtul celuilalt, strângând, sugrumând. Bolborosind, încercând să tragă aer în piept, Judd îi puse mâna răsfirată pe faţa lui Rigo, turtindu-i nasul într-o disperată încercare de a scăpa de sub apăsarea lui în timp ce Rigo îi izbea cu putere capul de pământ. Videan, Judd înşfăcă un pumn de nisip şi i-l aruncă în ochi, orbindu-l. Rostogolindu-se departe, Judd înhăţă pistolul şi se ridică. Clătinându-se înălţă arma ţintind drept spre inima lui Rigo.

— Nu! N-am să te las! N-am să te las! strigă Araminta plângând, aruncându-se în calea lui Judd, cu degetele încleştate pe faţa lui.

Acesta o prinse de mijloc şi o trase spre el, apăsându-i ţeava revolverului pe tâmple.

— Spune Vaya con Dios, căţea, mârâi el în timp ce ridica piedica.

Ochii ei se lărgiră cu neajutorată oroare şi întâlni privirea îngrozită a lui Rigo, într-o disperată, tăcută expresie a tuturor cuvintelor pe care nu mai avea vreme să le rostească. O teribilă, zguduitoare explozie îi asurzi urechile şi o binecuvântată întunecime o învălui.

Epilog

— A trebuit să trag. Ar fi ucis-o… exact cum a încercat să mă ucidă pe mine.

Noble ridică încet carabina pe care o ţinea în mâini şi privi la cadavrul grotesc al finului său. Vocea lui Noble avea o notă de uimire, ca şi cum încă nu-i venea să creadă

că Judd îl atacase cu atâta cruzime, lovindu-l cu bastonul în cap, ca apoi să plece în galop lăsându-l să moară.

— Ar fi trebuit să termini ceea ce ai început, băiete! spuse deodată, vorbind atât de tăios încât pentru un moment, Rigo crezu că bătrânul gringo i se adresează lui.

Îşi ridică repede privirea, cu ochii întunecaţi sclipind ca lamele cuţitului său, din locul în care stătea îngenuncheat, strângând corpul Aramintei în braţe.

— Nu ţi-am spus eu întotdeauna, Judd: termină ceea ce ai început, băiete… Nu i-am spus eu? Dacă o făceai, niciunul dintre noi n-ar mai fost aici acum…

Încă nu i se părea drept lui Noble ca Judd să fie mort şi Rigo viu… încă viu, blestematul infernalul bandit! Atât de apăsător fu acest gând u moment, încât Noble aproape că fu tentat să împuşte şi pe el. Mâinile lui Noble se strânseră convulsiv pe patul carabinei, dornice să apese pe trăgaci.

Atunci văzu ceva ce nu mai văzuse de foarte mult timp şi, pe când se uita, la naiba, lacrimii bătrânului nebun îi înţepară ochii şi, fără măcar să-şi dea seama, puse încet carabina în teaca de la şa.

Fiul său, Preston şi nora sa, Katherine, se uitau unul la altul aşa cum se uitau acum Rigo şi cu Araminta când pleoapele ei se ridicară fiu turând.

Erau în mod evident preocupaţi doar unul de altul. Chipurile lor dezvăluiau atâta dragoste, atât emoţie, încât cuvintele nu mai erau necesare Braţele Aramintei erau împreunate pe după gâtul lui. El o îmbrăţişă şi o săruta pătimaş, febril, iar e se strângea în el, întorcându-i fără sfială sărutările Rigo îi sorbi cu blândeţe lacrimile ce i se prelingeau tăcute pe obraji. Apoi începu să vorbească murmurând în acea ciudată limbă străină a se araminta părea să înţeleagă şi să-i soarbă fiecare cuvânt. Aveau dragostea reflectată în priviri, copilul care creştea acolo.

Un copil! Noble închise ochii când îşi dădu seama de acest lucru. Avea subita, dureroasa, neiertătoarea conştiinţă a faptului că era un om bătrân, înveninat, singur, care îşi îndepărtase propriul copil, singurul său fiu.

Îl invidie pe Rigo care ţinea mâna pe pântecele Aram nu te i; acea viaţă născută din sămânţa lui Rigo, se dezvolta în ea.

Oh, tinere, tinere, eşti mult mai înţelept decât am fost eu cândva, când eram şi eu tânăr şi ştiam ce înseamnă să fii îndrăgostit… atât de demult, încât până acum aproape că am uitat…

O teribilă şi neaşteptată mânie se iscă în sufletul lui Noble când se gândise la ceea ce pierduse, la ceea ce cu atâta nepăsare azvârlise deoparte, la faptul că a apucat ziua în care vede sângele duşmanilor săi amestecându-se cu al său. Araminta îşi amestecase sângele cu al acestui chipeş şi înflăcărat spaniol, armăsar tânăr, mândru şi puternic, cu o lume de cunoaştere şi înţelepciune în ochii săi întunecaţi.

O, bătrân încăpăţânat şi nebun! Ce n-ai da ca să poţi lua totul de la capăt! gândi Noble, blestemându-se pe sine şi orbirea sa de până acum, când era prea târziu. Cu capul învârtindu-i-se, cu inima îndurerată, se prăbuşi încet din şa.

— Bunicule! Bunicule! strigă Araminta, ţâşnind în picioare şi alergând lângă el.

— E din nou durerea ta din piept?

— Nu. Durerea din inima mea.

— Oh, Rigo.

Araminta privi spre el, îndurerată, în timp ce-l strângea pe bunicul ei în braţe.

— Ajută-mă să-l ridic, să-l duc la un doctor. Cred că moare.

Însă, în loc să facă ceea ce îi cerea, Rigo se ghemui

lângă el, studiindu-l imperturbabil pe bătrân prin dosul pleoapelor pe jumătate coborâte.

— Ei bine, în acest caz, trebuie să spun, bătrâne gringo, că sunt surprins, rosti el în derâdere, făcând ca ochii lui Noble să se deschidă larg şi să i întâlnească pe ai săi.

Vai, cum îndrăznea acest tânăr mexican să-şi bată joc de el? se întrebă Noble, înfuriat.

— Ceea ce vreau să spun, continuă Rigo, e că ce mare dezamăgire trebuie să fie pentru un bărbat tare şi puternic, aşa cum eşti tu, să supravieţuiască unei astfel de lovituri în ţeastă – care fără îndoială că ar fi doborât şi pe cel mai rezistent dintre tauri – să reuşească să călărească atâta pentru a-şi salva nepoata… şi toate, doar pentru a muri aici, în deşert. Ei bine, sunt surprins, atâta tot. Dacă aş fi în locul tău, bătrâne gringo, aş dori să mor în ţara mea, în patul meu şi aş face tot ce mi-ar sta în putinţă pentru a înşela moartea, pentru a trăi să-mi văd strănepotul, ridică Rigo cu indiferenţă din umeri. Însă, ce ştiu eu? Un biet ţăran mexican ca mine? Totuşi eu asta aş dori, asta aş face, bătrâne gringo, dacă aş fi în locul tău.

O scurtă tăcere apăsătoare se lăsă. Însă Rigo păru să nu bage de seamă.

— Ştii, Araminta querida, continuă el nepăsător, ca şi cum tocmai i-ar fi venit această idee, mă gândesc să vând Casa Blanca. Acum, că Federalii au fost izgoniţi din Chihuahua, pot să-mi revendic pământul de aici şi copilul nostru să se poată naşte la Casa Grande.

— Araminta, ridică-mă! mormăi deodată Noble printre dinţii încleştaţi, descoperind în mod surprinzător, că ameţeala şi durerea din piept începuseră să se risipească la această insidioasă provocare la care fusese supus. Îi va arăta acestui arogant bandit, acest neobrăzat desperado, din ce aluat este făcut Noble Winthrop!

Însă el era un bărbat solid, iar Araminta nu avea destulă putere să-i ridice în picioare.

Pentru un lung moment, Noble privi mâna de bronz întinsă spre el, mâna care în ultimul moment îndepărtase neînfricată ţeava pistolului apăsat pe mâna Aramintei, chiar când Noble trăgea în Judd, astfel încât glonţul din arma lui Judd descărcată la impactul împuşcăturii lui Noble se pierdu fără să producă vreun rău, salvând viaţa Aramintei şi cea a copilului încă nenăscut.

— Ei bine, bătrâne gringo, ţi-ai făcut planurile dacă azi ai de gând să mori sau să trăieşti? E decizia ta. Aşa că, hotărăşte-te.

Decizia ta. În aceste cuvinte era o a doua posibilitate, posibilitatea de a nu repeta greşelile trecutului, posibilitatea de a proceda corect de astă dată.

— Azi… azi, tinere, am de gând să trăiesc, spuse bătrânul luând mâna întinsă.

— O hotărâre înţeleaptă, bătrâne gringo, spuse tânărul, ajutându-l să se ridice.

Araminta era tăcută, cu mintea pierdută, ascultând cu intensitate dulcele cântec de dragoste spaniol cu îndrăzneală cântat pe strunele inimii ei.

Araminta Winthrop urmează să fie mireasa unui bărbat pe care nu l-a dorit niciodată. Un bandit îmbrăcat în negru năvălește cu focuri de armă la nunta ei. Araminta devine astfel prizoniera cunoscutului Rigo del Castillo, un frumos nelegiuit din banda lui Pancho Villa. Plin de îndrăzneală, acesta o duce în sălbăticie pentru a o face a lui. Cînd buzele lui îi cuprinseră forțat gura într-un sărut plin de pasiune, inimile li se înlănțuiră, învinse de puterea iubirii. Acum, ținuturile aride îi oferă Aramintei un nou viitor: să călătorească lîngă Rigo, să lupte pentru poporul sărac al Mexicului și să iubească un... DESPERADO.

Patru stele! Încîntătoare, senzuală, va înfiora cititorii care își doresc un roman plin de culoare și pasiune.
Affaire de Coeur

O lectură remarcabilă, plină de întîmplări tulburătoare și sex arzător... un crucial roman de referință.
The New York Times Book Review

"Citesc și mă bucur de romanele acestei autoare de ani de zile. Este o autoare care își merită numele." - *Jude Devereaux*

Rebeeca Brandewyne, cîștigătoarea premiului *Romantic Times* pentru cel mai bun roman de dragoste al anului.

BEST SELLER